

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Cap_Zbynek-Starobyli_1.pdb

PDB Name: Starobyli 1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Starobyli 1

Zbyněk Čáp

Duše člověka je jen jediná. Nezáleží na tom, do jakého těla padla v časech, kdy Stvořitel oživoval Vesmír...

Mistr H' Onote Deraí

Starobyli I.

Osoba zvaná válečný inženýr je vždy neobyčejně vyhledávaná. Ti, kdož si mohou dovolit zaplatit jeho služby, udělají prakticky cokoli, aby jej získali. Ti druzí zase nepohrdnou žádným prostředkem, kterým by ho alespoň navždy odstranili. Imrisi už zažil obě eventuality. Byl to statný muž, znalý mnoha nauk a několik vražedných pokusů jej přinutilo k tomu, aby do nich zahrnul i umění boje. Na odražení amatérských pokusů o útok to stačilo. Leč to, co se stalo před několika dny, na něj bylo přeci jen příliš.

Byl najat panem Fi, aby pro jeho armádu postavil válečný stroj. Imrisi se už dávno odnaučil ptát, či zeď bude za pomoci jeho díla svalena. Začal bez meškání stavět. S pomocí zkušených městských řemeslníků, lety prověřených společníků, rostla věž s prakem, beranidlem a plošinou pro ohňometčíky jako z vody. Do tří dnů mohl pánovi poslat zprávu, že je hotovo. Lord Fi zprávu s potěšením přijal. Leč pro své zaneprázdnění, plánoval již, jak svůj nový válečný stroj využije, vyslal pro stroj pouze svého nejmladšího syna v doprovodu čtyř gardistů.

Stačilo pár minut a mladík se Imrisimu úplně zprotivil. Byl zcela opilý mocí, která mu byla svěřena a dával ji ustavičně najevo. Požadoval stále nové a nové nesmyslné úpravy, kvůli nimž se předávka neuvěřitelně protahovala. Imrisi si čím dál tím více přál, aby se tomu hejskovi něco stalo. Něco neurčitěho, ale tím horšího.

Na nekonečné urážky již delší dobu nebyl zvyklý. Měl svou pověst a ta ho předcházela, každý zákazník se raději choval uctivě. Imrisi šlechtu nepotřeboval. Když chtěl, klidně zmizel ve stepi, spolu s družinou lovil kjarby a nic mu nechybělo. Zato válečné slávy chtiví zemští páni se bez jeho strojů neobešli. Nikdo jiný nedokázal střílet tak daleko, rychle, přesně a v případě zvláštního příplatku za výbušné střely i vražedně.

Tohle však mladý pán Fi Ho nevěděl, nebo nechtěl vědět. Jeho příkazy proměnily ideálně postavený stroj na patvar, k jehož obsluze bylo zapotřebí dvakrát více vojáků než původně. Ale zato prý konečně vypadal hezky. Nějaký voják, toužící po rychlejší povýšení, prohlásil, že ani tak není stroj krásný jako mladý pán.

Mladý pán lichotku neodmítl a konečně se začal zajímat o praktické věci. I když... Bylo jediné štěstí, že jemu podřízený kapitán gardy měl rozum. Fi Ho zajímala jediná věc, jestli barva plamene z vrhačů má ten správný odstín a jestli se bude hodit k jeho uniformě.

Kapitán byl muž s válečnou praxí. Staral se skutečně jen o užitečné věci. Dostřel praku shledal dostatečným. Také dosah plamenů i ochranu obsluhy. K tomu se však chtěl přesvědčit i o účinnosti beranidla. V blízkosti však nebyla žádná vhodná stavba. Kromě... Kromě vypálených trosek starého tamistického chrámu. Přes kraj se mnohokrát přehnaly vlny bojů a přestože zde poslední bitva proběhla před patnácti lety, mniši se nevrátili. Vesničanům to ani zdaleka nevadilo, už samotné dávky pro armádu je dosti zatěžovaly. A sousedství chrámu boha, který příležitostně žádá lidskou krev tak není nejpříjemnější.

Imrisi nebyl proti. On sám pocházel ze stepi Neriav a pokud se troskám jeho přesvědčení dalo říkat víra, pak věřil v božského siani, stepního draka. V božství obludy, která je rychlá jako blesk, žravá jako nádoba s kyselinou a krásná jak oblouk duhy uvěříte velmi snadno. Zvláště když se vynoří z trávy pár kroků před vámi. A co víc. Siani je téměř inteligentní a uznává úctu. Kdo se před ním skloní, je ušetřen. Není to snad ideální Bůh? Oproti Tamimu, jehož zářivý vůz denně zkříží oblohu zcela lhostejně a úctu k němu musejí vynucovat kněží za pomoci stovek mystických obřadů a krutých příkázání. Tak tedy k chrámu.

Dovlekli stroj k ruinám, ve kterých se stále ještě tyčila vysoká štíhlá věž observatoria s obětíštěm. Imrisi ji už kdysi navštívil. Když se po ní rozhlížel dnes, nepozoroval žádnou významnější změnu. Snad jen pukla další zrcadla, v dobách největší slávy chrámu soustřeďující sluneční paprsky na střed obětího místa. Tam, kde bývaly připoutány oběti, aby z nich Bůh pomalu vypil život. Otrásl se nechutí nad tou představou a sešel dolů.

Ukázka mohla začít. Imrisiho specialisté, skrytí pod ochranou dřevěných štítů, které by je ve skutečném boji ochránili před ostřelováním z hradeb, dotlačili stroj k věži. Zapřeli vyvažovací ramena, rozhoupali beranidlo a to udeřilo do zdi. Jednou, podruhé, potřetí. Údery narušily zdivo základů věže, po celé stavbě se rozběhla síť puklin a pak se náhle, bez varování, začala kácet. Vzpěry usměrnily její pád na stranu od stroje. Ještě ve vzduchu se věž rozpadla na několik částí, avšak žádná stroj neohrozila.

Kapitán byl očividně spokojen. Mladý pán, po určitém proškolení od starého vojáka, také. Ihned si však začal přát odchod a bylo zapotřebí mnoho přemlouvání vojáka i stavitele, aby pochopil, že bez vyškolené obsluhy je stroj k

ničemu. Začnou tedy vojáky cvičit hned!

Imrisí se mu snažil vysvětlit, že je to nemožné. K tomu je potřeba celý den, raději dva. "Tólik?" podivil se afektovaně mládenec, ale ustoupil. Až moc rychle. Zdálo se, že má něco za lubem.

Ale co. Jestli bude dělat nějaké hlouposti, tak ničeho nedosáhne. Imrisí v doprovodu osobního strážce odešel do svého stanu a zanedlouho usnul.

× × ×

Hoten, velekněz, je v hierarchii Tamistické církve velice významná funkce. Přesněji řečeno, nejvýznamnější. Pod ním je jedenáct santenů, naslouchajících. Pak desítky nostenů, na jiném místě a v jiném čase snad arcibiskupů. Ještě níž leží notenové, biskupové, stovky chastenů, chrámových kněží a úplně nejnižší armáda kehtenů, potulných mnichů - kazatelů. Ale církev nebojuje pouze slovy. To snad platilo před padesáti lety. V současnosti může na pouhé slovo hotena rázem povstat skutečná armáda desítek tisíců mahatami, vojáků božích. Jejich jednotky neznají slovo strach. Vždyť smrt ve jménu božím je otevřenou branou do ráje. Také bez výčitek svědomí vykonají vše, co se jim přikáže. Vždyť odmítnutí božích slov zprostředkovaných hotenem je smrtelný hřích. Dojde-li libovolný polní velitel k závěru, že vstoupil do oblasti pohanství, na ostřích a hrotech hert jeho vojáků rychle přichází poučení o pravé víře. Proto budí strach, kdekoli se ukáže. Proto je hotenova moc velká. Přesto se o ni musí dělit. I když je moc císaře oslabená a zemští správci se rvou o svá území, stále představují nezanedbatelnou sílu, před kterou musí církev předstírat slabost. Ale to pomine. Už brzy.

Stín gnómónu dospěl ke znaku hodiny ajši, hodiny darování. Zazněly gongy. Hoten Kensu se důstojně vypletl ze svého křesla a pomalu přistoupil k obětišti. Na bronzové čokovité podložce ležela, pevně připoutána, nahá oběť. Ještě ráno to byla krásná mladá žena, o jejíž přízeň neúspěšně soupeřilo mnoho mužů. Její pýcha, se kterou je odmítala, urazila Boha. Ten, prostřednictvím jednoho zapuzeného nápadníka, požádal o trest. Teď byl večer. Na čochce leželo mrtvé tělo, vysušené silou Tamiho zářivého vozu téměř na mumii. Hoten došel na krok k oběti, pozdvihl všechny paže a zapěl žalm darování. Sbor mnichů v pozadí opakoval jeho slova. Kensu dozpíval. Svěsil sekundární paže, primární vztáhl nad oběť a zpěvavým hlasem pravil: "Zdaliž přijímáš náš dar, ó pane, sešli oheň očistný, ó pane..." Vzduch zaplnila vůně ušlechtilého oleje jah, prudce hořlavé kapaliny, rozprašované ve formě okem neviditelného aerosolu na celé tělo oběti. A hoten v duchu zaklel. Nikdo jiný to nemohl zdálky vidět, ale on zahlédl, jak se víčka oběti zachvěla. Jak je to možné? Proč slábne Tamiho síla? Nemohl tušit, že to má mnoho společného s kouřem, který už desítky let prakticky neustále stoupá ze stovek požárů. V některých oblastech už téměř zmizely lesy, z nichž byla v časech klidu postavena města, vypálená v dalším kole války. Jediné, co ze zkušenosti věděl bylo: bude nutné přidat další řadu zrcadel. Ale později. Dnes večer to ještě nevádí. Oběť sice žije, ale oheň jahu stráví vše. Dávka už bude dostatečná, zanedlouho by už bylo vidět kapky stékající po stranách čochky dolů. Svěsil paže. Na to znamení santen Kira skrytý v dutině podstavce čochky zapálil dlouhý knot. Kensu čekal. Pauza byla náhodná, aby si věřící třeba nedali dohromady nějakou hříšnou myšlenku. Ale dnes to Kira trochu přehnal, bude potřeba ho pokárat. Konečně. Mezi stíhlým, zaživa bezesporu vzrušujícím ocasem a nohama oběti vyšlehl zlatavý plamen. I kdyby se nyní pohnula, bude to už považováno za pouhé stahy spalovaného svalstva. "Dokonáno jest! Bůh je odprošen, nebude nás trestati více za naši pýchu!" uzavřel modlitby věřících za svými zády. Sám se uklonil směrem k východu. Paprsky zapadajícího slunce, odražené od zrcadel hyatenské věže však nezahlédl. Co se stalo? Snad nějaký zbloudilec, který si řekl, že na zřícenině jsou zrcadla k ničemu? Jeho trest bude hrozný, neboť takovou urážku Tamiho nelze ponechat jen tak.

Na čochce ležely už jen očázené kosti. Skryté prameny jahu vyschly, oheň uhasl. Obřad skončil. Věřící vyčkali na hotenovo závěrečné požehnání a začali se rozcházet. Velekněz už na nic nečekal. Odchvátal do zákulisí chrámu a přikázal čekajícímu santenovi Heda: "Vyšlete hlídku boží strážce k hyatenskému chrámu. Někáký neznaob odstraní zrcadla. A povolejte santena Kiru, mám k němu pár otázek."

"Jak si přeješ, důstojný," uklonil se Heda a odešel.

"Již jsem zde, důstojný. Čeho si ode mne žádáš?" ozvaly se brzy chvatné kroky a Kirův hlas.

"Nechal jste mne čekat. Dlouho čekat," pravil mu Kensu mrazivým hlasem.

Kira se nepokořil. "Mám omluvu, důstojný. Některý z bratří, chystající knot, jej upevnil tak nešikovně, že jej oběť přes den potřísnila."

"Najděte tedy jeho a předved'te mi ho."

"Bud' tvá vůle, důstojný," pravil Kira, ale už jen na Kensuova záda. Oddech si a vyrazil do bludiště klášterních staveb za převorem. Správce našel rychle ve skladišti oděvů pro mystéria. Doprovázel jej mladičká novic, který byl rychle označen za viníka. Kira se zašklebil. Žadatelů o jistý a poměrně bezpečný život v klášteře byl vždy nadbytek a fyzická likvidace neschopných nebo vzpurných umožňovala přijímat stále nové. Kdo z noviců se dožil svého vysvěcení, ten byl absolutně věrný Tamimu, odhodlaný ke všemu a nežádající jině odměny než cestu do ráje.

Když chlapce vyzval, ať jej následuje, mladík v šedivém rouchu div neomdlel. Odevzdaně svěsil ruce a tiše za santenem kráčel. Jeho hrůza z toho, že jej oslovil jeden ze dvanácti nejvyšších kněží církve však nebyla ničím proti tomu, když byl vstrčen do komnaty samotného velekněze. Kira zůstal přede dveřmi. Zanedlouho uslyšel bolestivý výkřik. Pak ještě jeden hlasitější a nárek, který byl stále tišší. Otevřely se dveře. Dva vojáci Božské strážce novice vyvlekli, mrtvého. Jeho roucho od pasu dolů kryla jedna velká krvavá skvrna. Hoten použil zvláště potupný způsob popravy, rozervání vnitřností.

"Santene Kiro! Oznamte převorovi, že může přijmout dalšího novice," ozval se z komnaty klidný hlas hotena.

× × ×

Jednotka mahatami na jízdních sucích, zvířatech o něco větších než stojící člověk, pokrytých dlouhou srstí, se vydala ke starému chrámu. Byl vzdálený několik hodin cesty, jeho věž měla být poměrně brzy viditelná. Ale byli již téměř na hranicích posvátného háje a věže nebylo. Vyslaný stín, zvlášť dobře cvičený zvěd, se vrátil se stručnou zprávou: Věž

je zbourána dobývacím strojem, kolem jejích trosk táboří vojsko zemského pána. Kapitán jednotky se zamyslel. Měl za úkol odhalit viníky poškození. Přestože jím lomcoval vztek nad znesvěcením chrámu a byl si jistý výcvikem svých mužů, nechtěl útočit na přesilu. Usedl a napsal zprávu pro santena Hedu. Na jeho pokyn přiskočil cvičitel liftů, malých, za normálních okolností neskutečně pitomých ptáků a jednoho mu podal. Pergamenový proužek ze slaboučké kůže mladého suka se ocitnul pod svorkou na liftové noze a vypuštěný pták vzlétl. Několikrát zakroužil a vyrazil ke klásteru. Byl veden neobyčejně citlivým smyslem, kterým reagoval na přítomnost zvláštního krmiva. To dostával pouze v klásteru. Nebude dlouho trvat a u cvičitele se ocitne jiný lift, který se s cílevědomou snahou narkomana bude pokoušet dostat do jeho brašny na krmivo. Ten přinese odpověď z klásteru.

Brzy k tomu skutečně došlo. Odpověď byla ještě stručnější než kapitánova zpráva: Vyčkejte na místě, nic nepodnikujte.
× × ×

Probuzení bylo poměrně drsné. Do stanu vtrhlo několik vojáků v modrých pláštích, se symbolem slunce na zádech. Neurvale Imrisiho probudili a vyvlekli ze stanu. Zjistil, že je spolu s ostatními obklopen obrovskou armádou úplně identicky oblečených ozbrojenců. Rozhlížel se. Ve skupině svých spoluzajatců spatřil i mladého pana Fi, zatínajícího zuřivě drápy, jinak se nedělo nic zvláštního. Náhle za řadami cizích vojáků vznikl nějaký rozruch. Rozestupovali se před skupinou nosičů, táhnoucích nádhernými řezbami a pestrými barvami zdobená nosítka. V nich seděl neznámý muž středního věku, oblečený v dokonale modrém plášti. Jeho odstín, zvaný královský, mluvil o neskutečném bohatství a moci tohoto muže, neboť sehnat takové množství barviva bylo pro normálního smrtelníka nemožné. Když nového přichozícího spatřil pan Fi Ho, pevně svíraný třemi vojáky, vykřikl: "Co to má znamenat hotene Kencu!" "Hoten? Velekněz?" honilo se Imrisi hlavou. Cizinec mezitím slezl z nosítek a kráčel k mladému šlechtici. "Jak si to dovoluješ se mnou mluvit, otroku!"

"Zbláznil jste se hotene? Můj otec je králem pověřený pán tohoto území, budete rád, když vás nechá jen zmrskat." "Pomalu, nezabij ho!" vykřikl hoten rychle na vojáka, který napřáhl svou hertu. Vojákovi se v tváři mihnul výraz děsu nad představou, že by mohl udělat nějakou chybu a stáhl se. Kencu došel ke vznešenému zajatci a zvolna pravil: "Ne. Vy mne zbičovat nenecháte, protože časy se změnily. Církev již více nebude ustupovat před šířící se temnotou. Ale díky za dobrou ideu." Jeden jeho stručný příkaz a vojáci vyvlekli šlechtice doprostřed volného prostranství, kde z něj strhali veškerý oděv. Pak předstoupil mohutný voják s nádobou, ze které rukou v silné rukavici vylovil dlouhý karabáč. Z biče odkapávala řídká nažloutlá kapalina. Voják vyčkal, dokud trochu neoschl, rozpřáhl se a udeřil. Jednou. Podruhé. Desetkrát. Dvacetkrát. Při třicáté ráně řekl hoten jen tak mimochodem týranému šlechtici: "Mohl jsem se tě zeptat i přímo, ale tvá drzost si zasloužila trest. A ostatně bys byl třeba vzpurný. Nyní mi odpovíš přímo a bez vytáček: Kdo navrhl ono velice zajímavé zařízení?" Ukázal k troskám věže na zaparkovaný stroj.

Fi Ho se třásl jako v zimnici a s jektáním zubů přerývavě odpověděl: "Byl... tto... mistr... Imrisi. Ttámhle sto...jí." Podlomily se mu nohy. Vojáci ho upustili a on bezvládně dopadl na zem, kde sebou škubal v záchvatech křečí. Hoten spokojeně promluvil k santenovi Heda, který stál po jeho boku: "Miluji ředěný sapik. Jak krásně rozpovídá i toho nejmlčenlivějšího, když se mu vetře pod kůži." A k vojákům: "Nechejte ho chcípnout." Imrisi, který scénu sledoval se zatajeným dechem náhle zjistil, že onen děsný kněz kráčí přímo k němu. Tři kroky od Imrisiho se zastavil a sledoval ho chladným oceňujícím pohledem. "Jsi neobyčejně šikovný muž," pravil pak. "Měl bych pro tebe práci."

Jestliže je na jedné straně vyhlídka na okamžitou smrt a na druhé jistá šance, pak není rozhodování těžké. "Jaké bude tvé přání, důstojný?" zeptal se Imrisi okamžitě.

"Uvidíš. Následuj mne." Otočil se a kráčel rychle pryč. U santena se na okamžik zastavil a cosi mu pošeptal. Pak pokračoval. Minul svá nosítka, nosiči s nimi vyběhli za ním. Imrisi, který ho následoval v uctivém odstupu, náhle za svými zády zaslechl hluk masakru. Hoten zvolnil a vrhl na něj přes rameno rychlý pobavený pohled. "Pro nepřátele svých neměj milosti světské, leč za duše jejich žádej boží spravedlnosti. Prorok Mu' saw, kniha druhá, oddíl pátý, verš sedmý." Jeho hlas Imrisiho poděsil ještě víc než cokoliv jiného. Nesmyslný verš, kterým bylo možné omluvit libovolný zločin se mu nadlouho vryl do paměti.

Došli na okraj háje, kde několik vojáků hlídalo suky. Také tam stál stan s modrou korouhví se zlatým symbolem slunce. Hoten do něj vešel. Imrisi zaváhal, ale po hotenově netrpělivém zavolání chvatně vstoupil. Ve stanu panovalo přitímní. Pouze na jednom místě hořela olejová lampa a vrhala odlesky jasnějšího světla na gobelín s vyobrazením nějaké stavby.

"Toto je klášter Božího dechu," promluvil hoten. "V jeho středu je chrám. Do chrámu se vstupuje branou vysokou třicet kroků. Dle starých spisků se brána otevírala pouhým božím dechem, jestliže víra zástupu poutníků před ní byla opravdová. Leč časy upřímné víry skončily a svět zachvátilo pohanství. Je mi jedno, jakým způsobem bránu upravíš, pokud se bude chovat podobně jako v minulosti."

"A pokud bych neuspěl, nebo odmítl?"

"O něčem takovém ani neuvažuj. Nyní opusť stan a vyčkej příchodu mých služebníků. Poté se vydáme do klásteru."

× × ×

Mezi desítkami mrtvých, rozsekaných na kusy, zůstali tři živí. Dva vojáci Božské stráže, vojin s poddůstojníkem a ochromený pan Fi Ho. Vojáci bloumali kolem, nebo polehávali v trávě, jen čas od času se na otráveného zašli podívat. Už asi hodinu ležel bez pohybu, ale stále živý.

Protahovalo se to a strážci začali ztrácet trpělivost. "Koukni se na něj. Je namalovanéj a válí se jak děvka nachystaná k číslu pro krále," prohlásil nenávistně poddůstojník S'arkan. Přišel k padlému a kopl ho do boku. "Chcípni zmetku!"

"Nemá to smysl pane," prohlásil vojin a tasil hertu. "Nevidím žádný užitek v tom, hlídat tu napůl mrtvého chlapa, který se už neprobere a přijít kvůli tomu o oběd. Dorazíme ho hned a bude." Napřáhl zbraň a chystal se bodnout. Pak ji však zase sklonil. Hlavou mu bleskl krutý nápad. Opatrně se rozhlédl na všechny strany a potom naléhavě zašeptal: "Co sem

vstoupil do armády, tak sem si nezašukal. Co si tak udělat děvku z něj?

"Ty si ale chunt," prohlásil zhnuseně S'arkan, ale postupně se mu ta myšlenka zamlouvala stále víc. "Počkej," pravil nakonec s dychtivým výrazem, "skováme se s ním do stanu a pořádně si ho prohlídnem. Vždycky sem slýchával, že páni jsou něčím zvláštní. Ale ať se dívám, jak chci, nic zvláštního nevidím. Že by se lišili tím, co je skryto?"

"Přesvědčíme se," rozvíjel téma vojín. Skryl zbraň, chytil bezvládného šlechtice za paži a s pomocí kumpána ho odvedl do jeho vlastního stanu. Tam jej hodili na zem a jako dvě nedočkavé cruchthy se sklonili k jeho intimní šterbině.

Na nic už nečekali. "Když má být ženská, tak bude ženská," prohlásil poddůstojník a vrazil umírajícímu do útrobu vedlejší ruku. Její šupiny se zarážly do měkké kůže v podbřišku až z mnoha škrábanců vyrašila krev, ale otrava již postoupila tak daleko, že Fi Ho ani nezasténal. Pak voják napjal svaly a škubl. "Já bych řekl, že to fakt není nic zvláštního," řekl, jakmile si vyrvaný orgán důkladně prohlédl.

"Tak ho vytrestáme za všechny, že o sobě lžou," rozjařil se vojín.

"Správně vojíne. Vidím, že odlesky sluneční moudrosti tě neminuly," zašklebil se S'arkan a poslal ho pryč. Voják se potuloval kolem stanu, poslouchal silící hekání a když ustalo, nedočkavě se vrhl ke vchodu. Tam se srazil se znechuceným S'arkanem. "Pojedem nazpět. Už chcipl. Ale nejdřív nanosíš do stanu dříví a zapálíš to."

× × ×

Přestože všichni mahatami jeli na sucích, kvůli hotenovi v nosítkách cestovali poměrně pomalu. Poledne je proto zastihlo na cestě. Průvod ihned zastavil. Imrisí původně myslel, že na oběd, ale mýlil se. Vojáci i kněží si rozprostřeli na zemi koberečky a s tváří obrácenou ke slunci klesli k zemi. Jediný, kdo zůstal na nohách, tak byl on. Několik vojáků na něj dělalo skryté, ale tím významnější posunky. Nepodřídil se. Nepoklekl.

Když motlitby skončily, přispěchal k němu santen. "Jaká je tvá pýcha, že neskloníš hlavu ani před svým bohem," pravil se slyšitelnou výtkou.

"Tamí není můj bůh. Necítím k němu nejmenší úctu."

"Ty pohane! To si troufáš říci mě, naslouchajícímu? Tvá duše navždy propadne peklu a budu to já, kdo ji tam na Boží pokyn odešle!"

"Ale copak to slyším," ozval se za santenovými zády hotenův pobavený hlas. "Mocný a vznešený Tamí snad pro tebe není dost dobrý? Patříš snad k oněm pomýleným uctíváčům falešné bohyně Mirdia? Nebo dokonce, nechce se mi věřit, že by to snad byla pravda, jsi uctíváč stepních oblud?"

"Nevěřím na žádné..." zarazil se a dokončil kulhavě "neviditelné bohy." Málem se prořekl a jeho osud by byl zpečetěn. Tamisté měli mnoho nepříjemných prostředků, jak přesvědčit bludnou duši o velikosti svého boha. Hoten si zaváhání všiml, ale přičítal to jeho uražené víře. "Ach tak... Nuže pohleď, jak u nás nakládáme s těmi, jež zveš svými 'skutečnými bohy'..." Zdvhl svůj nádherný plášť a Imrisí spatřil jeho dosud skrývaný ocas. Byl v ochranném pouzdře z kůže stepního draka.

"To není možné!" Předstírat hrozné překvapení se mu dařilo celkem důvěryhodně. "Siani jsou přeci nesmrtelní..."

"Nic dýchajícího není věčné. Jen nehmotný duch překoná staletí, lhotejný k pochybám." Hoten mu přefíkal ještě pár dogmatických veršů a ponechal ho samotného.

Imrisí stál dlouho bez pohybu na místě. Zamyšlení předstírat nemusel. Kůže ze sianiho nebyla nijak vzácná. Kněží jeho kmene je nosili často, ale to byly kůže drakem odhozené. Tahle očividně pocházela z draka zabitého a Imrisího docela zajímala cena toho úlovku. On sám slyšel o tisícíhlavých expedicích, které se v minulosti vydávaly na lov, ze kterého se nikdo nevrátil. Nějaký voják před něj postavil nádobu s jídlem. Nepřítomně ji vzal a začal jíst, ale stále uvažoval o tom kousku pestré šupinaté kůže. Pokusí se to zjistit, řekl si. Ale k tomu ještě povede dlouhá cesta. Pro začátek bude rád, když přežije dokončení zakázky.

× × ×

Tušil správně, co ho čeká. V klášteře se mohl pohybovat jen v doprovodu dvou strážců. Jen k pracovišti a zpět do cely. Třetího dne už znal každý kámen dlažby na cestě i ve stěnách nazpaměť. K tomu ho dusil neustávající stesk po zavražděných přátelích. Jedinou radost mu přinášela práce. Skutečně ho těšila, leč její postup ho současně děsil. Mechanismus brány byl krásnou ukázkou mistrovství dávných řemeslníků. Křídla brány, každé o hmotnosti mnoha set centů byla ovládána složitou soustavou pák, převodů a úplně dole, hluboko ve sklepech, skrytým šlapacím kolem. Kolo pro dvacet mniců nebo otroků pohánělo mlýn. Ale od jeho hřídele byla za zdí vedena transmise nahoru do brány. Když to Imrisí viděl poprvé, řekl santenovi Kirovi, který mu byl hotenem určen za průvodce: "Říkáte, že jsem pohan. Ale správnější slovo by bylo skeptik. Kritičnost je to, co mi pomáhá při práci. Kdybych byl dobrým následovníkem Tamího, skláněl bych se před jeho mocí. Ale pro tu nedůvěru jsem tušil už na cestě, že síla jeho dechu bude mít značně prozaickou příčinu."

Kira dlouho nereagoval. Pak jen řekl: "Svátek Yihandži je za týden. Doufám, že toho dne se brána opět po staletích otevře bez doteku lidské ruky."

"Chtěl jste říci bez viditelných... ch," nedopověděl, chycen a přiškrčen strážným.

"Žádné hloupé poznámky," řekl výhružně Kira. Pak dal strážnému znamení a ten Imrisího pustil.

Uběhl třetí den v zajetí. Opravil už přetržený řemen transmise a začal obnovovat vylámané zuby převodů. A s děsem si uvědomoval, že každá obnovená součást ho posouvá blíž a blíž k nějakému zvlášť vybranému způsobu popravy. To, že se stroj stal časem nepoužitelný, mohla zavinit jen jedna věc. Původní autor byl popraven. Nepochybně krátce poté, co své dílo dokončil a prohlásil o něm, že brána bude sloužit na věky věků. Ale Imrisí tak skončit nechtěl. Neměl však příliš na výběr. Jedinou svou naději spatřoval vtom, že se mu podaří dokončit složitě přídavné zařízení, které neodstranitelně zabudovával do stroje. Mniši v kovárně a truhlářské dílně vytvářeli složité součásti, o jejichž účelu neměli ponětí a Imrisí z nich stavěl svůj nejistý můstek na svobodu.

Toho večera skončil pozdě. Strážce ho doprovodily do bloku ubytoven pro poutníky, kde na hotenův příkaz přespával a

samy zůstaly před budovou. Stačilo to, neměla jiný východ a okénky by se protáhl možná had. Imrisí vstoupil do cely a našel v ní sedět neznámého prostého mnicha. "Co tu chceš," řekl mu hrubě. "Nežádám poučení o víře, stačí mi co vidím a slyším."

Mnich se postavil, zavřel za Imrisím dveře a shodil kápi. Byl to santen Kira. "Odvahe tě přejde, pohane, až se budeš svíjet v Tamiho číši a prosit o rychlou smrt."

"To jste se sem musel vplížit, abyste mi oznámil, že se bez ohledu na úspěch či neúspěch ocitnu v obětišti?"

"Jsi chytrý, Imrisí. Tužil jsem, že se nenecháš zmást neurčitými sliby. Ano, je to tak. Nikdo zvenčí nesmí zjistit pozadí zážraků a odejít živ. Ale..."

"Ale?"

"Řádový bratr smí vědět i žít. Může třeba také vnitřně nesouhlasit. A v určitém postavení může i usilovat o změny."

"Jaká je podmínka?"

"V koncilu mají přívrženci tvrdého postupu proti tobě menšinu. Já osobně sice také příliš nevěřím, že bys byl dobrým konvertitou, ale uznávám alespoň cosi jako vděk. Dobrá odměna za dobrou službu."

"Službu?"

"Hoten se bude chtít přesvědčit o funkci zařízení. Malá nehoda mezi tolika ozubenými koly... A členové koncilu jistě uvěří rozumným argumentům, že je vhodné ponechat tě naživu."

"Malá nehoda. Když je on neustále obklopen několika mahatami?"

"To už nechám na tobě. Druhá eventualita je číše. Jsi člověk z pouště, adaptovaný na horko, je možné, že zůstaneš naživu až do večera. Asi na tom nebudeš tak dobře, aby ses snad hýbal, nebo dokonce mluvil. Ale rozhodně budeš vnímat dost, aby sis užil pobyt v plamenech až do konce."

"A co kdybych zítra řekl, že chci mluvit s hotenem a váš návrh mu oznámil?"

"Číše je dost velká pro nás oba. Hoten slovo vděk nezná." Santen zamumlal ještě cosi nezřetelného a zmlkl. Promluvil opět až po chvíli: "Nebudu ti dávat své slovo, nebo vysvětlovat důvody, jistě chápeš proč. Jednu věc ti ale slíbit mohu. Hoten je prchlivý. Prežije-li útok, budeš ty mrtvý dříve, než si uvědomíš jeho příkaz. Je to rozdíl - úder hertou, nebo..."

Imrisí se otřásl, když si představil to 'nebo.' Začal vypočítávat: "Budu potřebovat tučného burga, tři libry sušených listů tyalu a svůj vak s roztoky."

"Hotena neotrávíš."

"Nechci ho otrávit. Z burga získám tuk do ložisek a výtažkem z tyalu ho ztužím, aby z nich nevytekly. To ostatní?. V lahvičkách jsou stabilizační roztoky proti kažení tuků. Vydrží tak mnohem déle."

"Dobrá, postarám se o to..."

× × ×

Pátého dne ho předvedli před hotena. "Jak pokračuješ, mistře Imrisí?"

"Práce bude hotova včas, důstojný."

"Dokonalé. Mimochodem, slyšel jsem, žeš měl soukromé jednání se santenem Kirou."

"Naslouchající se mne ptal na postup prací a já ho požádal, aby mi obstaral suroviny na mazání ložisek."

"Ano? Já slyšel něco jiného. Leč nevadí, budu se modlit za klid jeho duše." Velekněz nedbale ukázal stranou. Voják tam stojící strhl plentu, chránící nějaký předmět. Dole to byl ohořelý lidský skelet. Od hrudi navrch bylo tělo zachovalejší a hlavy se oheň nedotknul. Hlavy santena Kiry. "Žil hodně dlouho," popisoval hoten sadisticky podrobnosti popravy.

"Také mi toho hodně pověděl. Ty sám žiješ jen proto, že jsi se odmítl podílet na jeho ničemném plánu. Ber tuto věc v patrnosti. Jedna hloupost a budeš spalován po částech. Každý den kousek..."

Imrisí bojoval s nevolností. Hoten se chvíli díval a pak řekl: "Dostaneš, co jsi žádal. Odved'te mistra na pracoviště, nebo kamkoliv bude chtít v areálu kláštera."

Vedli ho dva. Mohutní, mlčenliví. Chtěl jít známou cestou k bráně, ale odvedli ho cestou kterou neznal, na místa, která dosud ani nezahlédl. Tam čekalo dalších pět. "To je on," pravil jeden ze strážných. Dívali se na něj s tichou nenávistí.

"O co jde?" zeptal se jich nakonec, když už to nemohl vydržet.

"Udal jsi santena Kiru."

"To není pravda," oponoval.

"Santen byl zadržen týž večer, co tě navštívil. Nikdo jiný než ty neměl příležitost."

"A nezkovali jste, jak bych to mohl provést? Vždyť vy sami jste mě hlídali." Argument byl pravdivý a vojáci jej uznali. Začali se s Imrisím opatrně, v náznacích, bavit. Z jejich narážek pochopil, že jej žádají o dokončení Kirova plánu. Odmítl. "Chci jen dokončit svou práci a odejít."

"Blázne! Hoten mívá vizi, koho Bůh žádá za oběť, týden předem. Svátek bude pozítří a on ještě nikoho neoznačil."

Jediný, kdo tak připadá v úvahu, jsi ty!"

Odmítal. Stále. Věřil vlastnímu plánu na únik a nechtěl se zaplést do mocenských bojů v klášteře. Když ho tedy nedokázali přesvědčit, požádal ho jejich velitel alespoň o mlčenlivost v dané věci. Tu jim ochotně slíbil. Poté ho odvedli do klášterní kuchyně, aby si připravil mazivo a zase na věž brány, aby ho aplikoval. Pracoval opět až do večera. Když stroj po setmění opouštěl, zjistil, že jeho strážní byli vyměněni. Příčinu si domyslel a tak se ani moc nedivil, že byl ihned po opuštění věže odveden k hotenovi: "Ty zrádče!" řval hoten. "Myslel sis, že se o tvém spolčení se spiklenci nedozvím?" Chodil kolem Imrisího, nadával a nakonec vyřkl ortel: "Až o svátku Yihandži vstoupí Tamiho vůz na nebesa, budeš to ty, kdo bude našemu pánu nabízet svou krev! Odved'te ho a hlídejte, ani na okamžik nesmí být sám!"

× × ×

Další den ráno ho navštívil santen Heda. Choval se k vězni tak mile, až to bylo neuvěřitelné. "Přináším ti vzkaz od našeho Mistra. Jestli bránu opravíš, bude tvá vina zapomenuta."

Imrisí se v duchu usmál. Věž byla provozuschopná, bylo však třeba vědět, jak ji k práci přinutit. Taky to santenovi řekl. Kněží se tvářil mihl výraz hněvu, ale za okamžik už byl jeho hlas opět přátelský: "Té nedůvěry nebylo třeba, mistře. Naopak, já se musím tázat, zda jsi ty splnil svůj závazek."

"Žádáte ukázkou, santene Hedo?"

"Je to tak. Vše je připraveno. Nuže, doprovod' mne a dokaž, že naše naděje vkládané do tvého umění nebyly liché." Santen se otočil a odcházel. Vyšli ven, strážce je následovaly. U brány se mezitím soustředila skupinka vyšších kněží a důstojníků božské stráže. Hoten se na Imrisího tvářil náramně kysele, ale zdržel se poznámek. Imrisí zmizel ve věži a začal po strmém žebříku stoupat k ovládání mechanismu. Dostal se na plošinu. A zarazil se. Nebyl na plošině sám. Přestože nikoho neviděl, vycítily jeho rozrušené nervy přítomnost špeha. Povzdechl si a děkoval prozíratelnosti, že od začátku zařízení upravoval tak, aby v manipulaci zabránil nepovolanému. Rozhlédl se a pak, jakoby uklidněn, okatě odpočítal několik pák a za dvě z nich zatáhl. Kdesi ve skříní kryjící převody se k sobě přitisklo několik ozubených kol a s tichým hukotem začalo přenášet sílu dole pracujících mnichů na křídla brány. Masivní zeď zvuk převodů utlumila, ale nezadržela zvuky obdivu zvenčí. Počkal, dokud se brána zcela neotevřela, pak sešplhal dolů a vyšel ven. Heda mu řekl: "Výborně mistře. Večer dokážeš, že je bránu možné i zavřít a budeš bohatě odměněn..." Poté o něj zdánlivě ztratili zájem. Hoten se suitou se vzdálil, vojáci se rozešli. Imrisí zůstal na prostranství. Přestože strážní zmizeli, cítil ze všech stran pátravé pohledy skrytých pozorovatelů. Když se pokusil jen přiblížit k hlavní bráně, strážní se opět objevili a dávali mu najevo, že tudy ne. Vrátil se tedy poslušně zpět.

Večer předvedl zavírání vrat a byl vyzván k návratu na ubytovnu, že budou probíhat přípravy na svátek.

× × ×

"Zde je zvědova zpráva, důstojný. Onen pohanský ničema si myslel, že nás zmate, leč mýlil se. Stín vše viděl a zapsal." "Bude to pro našeho přítele malé překvapení."

× × ×

Obloha začala jasnět a z poutnického tábora ve vedlejším údolí vyšel zástup věřících. Po cestě Sedmi zastavení postupovali pomalu. U každého oltáříku se zastavili a zazpívali žalm. Celkem jim cesta trvala právě tak dlouho, aby po překonání hřebene Božích očí mohli ti nejzasloužilejší krácející na čele spatřit první odlesk slunce v bráně Božího dechu. Privítali příznivé znamení děkovnou modlitbou, seskupili se a ve vyrovnaném útvaru začali sestupovat dolů a zase stoupat na protější svah ke klášteru.

Barek Te Sak konal pouť již potřetí. Dosud měl vždy úspěch, Bůh jeho prosby pokaždé vyslyšel. Poprvé svými modlitbami zachránil úrodu stepní rýže, když krátce po jeho návratu z pouti začalo po dlouhém suchém roce konečně pršet. Tehdy šel na vlastní pěst. Podruhé již jej sousedé vyslali, aby odvrátil nálet žravého hmyzu, který v pásu dlouhém stovky mil za sebou nechával jen poušť a kosti. Na vlastní oči sice zázrak neviděl, ale vědění sousedé mu vypověděli, co se tehdy stalo. Právě v době, kdy společně s dalšími poutníky klečel na stupních okolo obětiště a modlil se za příznivé přijetí daru, blížilo se slovy nepopsatelné hejno malých zabijáků k vesnici. Náhle se zdvihl vítr a zahalil je oblakem prachu. Z mraku se zablesklo, zavanul proud žhavého vzduchu a na zem dopadl již jen popel. Proto jej i letos jednomyslně zvolili jako prosebníka. Důvod byl zvláště závažný. Vesnicí nedávno prošel kehten, vizionář a přímo uprostřed hostiny na Tamiho počest upadl do věšteckého transu. Vylíčil jim obraz nedaleké budoucnosti, kdy se armády slunce utkají s armádami noci a výsledek té bitvy ořeše světem. Vesničany vize poděsila. Vyslali proto osvědčeného prositele, ať se pomodlí za vítězství světla...

Poutníci vešli na liduprázdné klášterní nádvoří a zastavili se před Branou. Třicet kroků vysoká vrata z masivního kovu se nad nimi hrozivě tyčila. Nejevila však ani tu nejmenší snahu se otevřít. Zástup zesílil své modlitby. Pět, deset minut. A naráz se vrata v naprostém tichu otevřela. Barek vteřinku zíral a pak v úctě poklekl. Za vraty nebyla skupinka supících mnichů, kteří je obvykle rozevírali. Nebyl tam vůbec nikdo, brána se otevřela skutečně sama. "Dech Boží...", zašeptal.

× × ×

"Myslel sis, že se vyhneš svému osudu?" Stáli ve sklepení věže. Hoten, santen Heda, dva strážci a potlučený Imrisí. Nad nimi se tyčila temná šachta se žebříkem, po kterém se utajeně šplhalo vzhůru k mechanismům.

Imrisí se ztuhle usmál rozbitými čelistmi: "Beze mne bránu nikdy neotevřete."

"Mýlíš se pohane. Odhalili jsme tvůj nečistý trik. V příštím okamžiku poznáš marnost svých jistot a poté budeš odveden na obětiště a darován Bohu. Mahatami Ohero, splň svůj úkol." Voják se uklonil, shodil svůj modrý plášť, aby se mu při šplhání nepletl pod nohama a začal obratně šplhat vzhůru. Mizel právě v temnotě na hranici pátého kroku výšky, když se Imrisí nevině, jen tak všeobecně zeptal: "Na kolik asi klášter přijde vycvičení jednoho důstojníka Božské stráže. A byl ten, co šplhá vzhůru, hodně oddaný?"

"Ty drzý ničemo!" Hoten vyškubl z opasku dűtky a vrhl se na něj. Imrisí ustupoval, dokud ho nechytil zbývajícím strážným a neznehybnil ho.

"Poskytneš mi ještě mnoho potěšení, před oním závěrečným," cedil zuřivě mezi zuby velekněz Imrisímu přímo do tváře. Poodstoupil kus od zajatce, odměřil si vzdálenost a udeřil. Řemínky tenké kůže se Imrisímu bolestivě zařizly do odhalené hrudi. Poprvé a ještě několikrát. Rychle se objevily krvavé šrámy, po každém úderu výraznější.

"Je to také máčené v sapiku? Já jen tak, že by nebylo vhodné mne ochromit," vysmíval se Imrisí. Odpovědi mu byly další rány.

Z hora se ozvalo zaskřípění mechanismu. "Slyšíš? Tvé naděje byly liché!" triumfoval hoten. Imrisí schlípl: "Pak tedy, nechť se děje Tamiho vůle..."

× × ×

Začal stoupat vzhůru. Opakoval si zvědovy instrukce a přitom uvažoval, jaké štěstí ho potkalo. Být vrátným Brány... Odpovědná funkce. Do příjemných myšlenek se jako zákeřný šíp zabodla slova toho podivného cizince. Hovořil s

takovou jistotou... Voják rychle volnou rukou načrtl znak Slunce a šplhal dál. Na jednom místě byl žebřík poněkud kluzký. To že by měla být překážka? Pro silné prsty a drápy v žádném případě. Hravě překonal rizikový úsek a bez potíží a uklidněn vystoupil na plošinu. Ocítl se přímo před strojem, ze kterého se nad jeho hlavou tyčilo dvaatřicet pák. Našel ty, které označil zvěd ve svém popisu a plnou vahou se za ně zavěsil. To byla poslední věc, kterou udělal o své vůli. Jeho dlaně, pomazané sádlem z burga, konzervovaným jakýmsi zvláštním prostředkem, představovaly ideální prostředí, kterým tyalový jed na pákách nanesený rychle prošel až k nervům. O tom, že se pod ním otevřela podlaha, už nevěděl.

× × ×

Hoten Kencu pokládal Imrisího za chvástala. Proto ho jeho náhlá pokora vůbec nepřekvapila. Spokojeně si založil ruce. "Tak pohane. Jakmile poutníci projdou Branou, budeš odv..." Voják, řítící se dolů šachtou tiše jako stín a těžce jako kámen, mu dopadl přímo na hlavu. Zpraštěly kosti.

"Mistře!" Santen se vrhl k propletené hromádce mrtvých a sám odtáhl vojákovu tělo. Světlo pochodní dopadlo na hotena. Byl mrtvý, v tváři mu navždy ztuhl úsměv uspokojení, s lehce naznačeným překvapením. "Ty vrahu! Za tento zločin se budeš navždy smažit v sedmém pekle!" vykřikl Heda na Imrisího.

"Jak chcete. Ale pokud zemřu, tak svou bránu otevřete jenom beranidlem. Ale to už bude pro váš svátek pozdě. A navíc, věž je stavěná tak, že bez opory křídel vrat se zhroutí. Volte jak chcete. Loajalita k mrtvému, na jehož místo možná nastoupíte, nebo..."

Santen vztekle zatínal drápy. Imrisí, držný rozrušeným vojákem tak pevně, že mohl stěží dýchat, byl snadný cíl pro vraždu. Ale kněz se ovládl. "Dobrá. Slyšel jsem, co ti nabízel bratr Kira. Budeš žít, na to ti dávám slovo muže. Ale na slovo kněze se spolehni, že nikdy neopustíš zdi kláštera. Nyní jdi a otevři bránu."

Voják Imrisího pustil a ten, stále ještě s mírnými pochybnostmi, vystoupal vzhůru. Úsek s namazanými příčkami překonal za pomoci druhého páru paží a stanul na plošině. Pohlédl na stroj. V úzké štěrbině prosvítalo šest barevných proužků. Kdo o nich nevěděl, neodhalil by je. I kdyby je odhalil, neznal by Imrisího soukromý číselný kód. Imrisí se spokojeně zašklebil. Výborně. Právě dnes a pouze pro tento okamžik byla platná kombinace sedm a devatenáct. Zavěsil se na páky a za okamžik zaslechl uctivý povzdech, přicházející z předního nádvoří: "Dech Boží..."

× × ×

Svátek skončil a Berek Te Sak se vracel spokojeně do rodné vsi. Byl jsi jist, že jeho prosby budou vyslyšeny. Vždyť obětí byl sám hoten Kencu, nejvýznamnější lidský služebník Tamiho. Takové sebeobětování přeci Bůh musí ocenit!

× × ×

Církev nejsou organizace, které by milovaly chaos. Proto, ačkoli se náhlé úmrtí velekněze nepředpokládalo, byl přesto, pro jistotu, jeho nástupce určen dávno předem. Novým hotenem se stal, jak Imrisí správně předpokládal, skutečně Heda. Ten se nyní snažil seč mohl, vymoci pro Imrisího milost. Někteří členové koncilu byly zpočátku nesmířitelní. Za Hedovou snahou viděli jen pokus zachránit spoluviníka, který mu pomohl v postupu. Na ně se obracel s výzvou: "Ten muž je skutečný umělec svého řemesla. Viděl jsem věž, kterou postavil během několika dnů. Věž, schopnou svrhnout libovolnou hradbu. Jeho umění bychom měli využít pro větší slávu Boží a ne ho obětovat ve jménu pomsty."

"Je to pohan a zabil hotena. Za to jej musí potkat nejpřísnější trest."

"Hotenovi Kencu není nikdo z vás vázán slibem věrnosti. Všichni jsme se báli jeho vzteku a jediný bratr Kira měl odvahu postavit se mu. Byl za to potrestán. Ale stejný trest mohl kdykoli padnout na kohokoli z nás za mnohem menší provinění. Nestojí snad náš klid za trochu milosrdenství?"

"Není možné, aby se po klášteře pohyboval bezvěrec!"

"Bude povolán. V tom nevidím problém."

"Myslel jste na všechno, Hedo. Můžete nám odpřisáhnout, že úmrtí hotena Kencu nebylo vaším dílem?"

"Na Tamiho zářící tvář přísahám, že mistrova smrt pro mne byla překvapením! A jestli ne, ať blesk mne smete na místě kde stojím. Leč jinak se obracím na Boha, nechť mne nade vši pochybnost zbaví obvinění." Nic se nestalo. Žádného z přítomných nesmetl blesk, ani jiný nástroj božské moci. Jen do místnosti vlétl oknem malý kui a usadil se na trámech krovu. Nevšímal si ho, dokud si na svém dočasném sedátku neposkočil a nevyprázdnil se. Přímou na santenu Wanoka, vedoucího tábora zastánců trestu. Potřísněný kněz vyskočil a začal nadávat, zatímco ostatní se začali divoce smát. Santen Dorek pravil: "Bůh se vyjádřil zcela jasně, zdá se. Souhlasím s vámi, hotene Hedo, mistr Imrisí dá své umění do služeb řádu."

× × ×

Na chrám boha Slunce byla hlavní síň velice tmavá. Jen několika přesně určenými místy ve stěnách pronikaly dovnitř paprsky měkce rozptýleného světla. Měnily temnotu plnou dýmu ze vzácných kadidel na obraz snového ráje, kde nic není skutečné. Hlasy sboru mnichů, neúnavně opakující mystické slabiky Húr a Hór se lámaly pod stropem a v tisících ozvěn rozechvívaly těla i duše naslouchajících.

Na Imrisího působily hlasy obzvláště silně. Ležel, pevně připoután, přímo na oltáři. Nyní už téměř šlel, ale dokud mohl jasně uvažovat, rozebíral si příčiny tak intenzivního vlivu a došel k závěru, že leží přímo v ohnisku akustické čočky.

Ted' už mu to bylo jedno. Mystická slova, zvonivé údery ohromných gongů a temné dunění nemenších bubnů se mu vpíjelo přímo pod kůži a startovalo změny, o kterých nezasevění neměli ani potuchy...

Šílenství nenadále nahradila euforie. Imrisí vzhlédl a v temných oblacích dýmu spatřil tvář, zářivou tvář Boha. Záblesk ho oslnil, potlačil veškeré ostatní vjemy. V mystickém transu mu připadalo, že k němu Bůh mluví. Hukot mnichů i jejich nástrojů ustoupil do pozadí, slova se stala zřetelnější. Hovořila o moci a slávě Slunce, o zodpovědnosti za řád světa.

Imrisí je jako poslušný žák opakoval, jejich smysl se mu navždy ukládal v hlavě. Náhle Bůh zmizel, zůstala jen temnota. A ticho. Ta náhlá změna ho poděsila. Začal se ve svých poutech svíjet, brzy to nebyla jen zoufalá snaha o osvobození se, ale skutečné křeče. Jeho tělo si žádalo návratu těch vzrušujících zvuků, jeho duše plakala po Bohu. V temnotě se

objevovaly a zase mizely tváře démonů, děsivých i falešně slibujících. Snažil se je zapudit výkřiky, ale ty co se mu draly z úst, prosily jen o smilování, nebo o smrt.

Netušil, jak dlouho to peklo trvalo. Náhle démoni zmizeli. Na útěk na útěk je obrátily pravidelné těžké kroky. Jeho zachránce vystoupil ze stínu. Muž v masce Slunce. Tělesně i duševně vyčerpaný Imrisí na něj hleděl se strachem i nedůvěrou. Přichází slavnostně pozdvihl pravou paži. Držel v ní prostou číši a podal ji Imrisímu ke rtům. "Pij, bratře," pravil.

Tekutina neměla chuť ani vůni, přesto mu sklouzávala přes rty téměř sama a on se zoufale snažil neztratit ani kapku. Když byla číše úplně prázdná, zmocnila se ho příjemná otupělost, které se poddal. Usnul.

Vstal druhý den časně ráno. Zdvihl se z lůžka a automaticky sáhnul po svých šatech. Nebyly to však ty, které nosil padesát let života. Jeho nový šat byl oděvem významného kněze, modrý plášť nesl vyšitou tvář Slunce. Imrisí ze zvyku sáhl do kapes. Sykl. Jeho obvyklé nářadí nebylo na svém místě.

Ozvalo se zašustění závěsu a dovnitř se vplížil novic. "Santene Imrisí... Mistr Heda žádá tvou přítomnost na jednání koncilu."

"Vyříd' bratru Hedovi, že ihned přijdu," odpověděl úplně automaticky. Stále však alespoň pohledem pátral po nástrojích. Když novic vyběhl ven, vrhl se k příhrádkám ve stěně. Zajásal. V kamenné kapse ležel opasek, v jeho pouzdrech nepoškozené nářadí. Ani kousek nechyběl. Vyšel z cely a vydal se směrem, kde tušil jednací sál. Jenže brzy musel přiznat, že bloudí. Chtě nechtě se musel optat jednoho prostého mnicha. Dovedl ho cíli ochotně, ale zvědavě si celou cestu neznámého santena prohlížel. Imrisí vypadal doopravdy podivně, opásán svým nářadím přes slavnostní oděv. Také Heda se neubránil úsměvu, když ho tak uviděl. Ovládl se však rychle a pravil: "Řád již dlouho neměl ve vedení skutečně užitečného muže. Vítej mezi námi."

× × ×

Dvacet let ve službách řádu. Dvacet let stavění stále účinnějších zařízení, za jejichž pomoci vojáci Boží dlouho kráčeli přes překážky a těla Jeho nepřátel. Ale pak přišel zlom. Autor projektu svaté války, dávno mrtvý hoten Kencu, se příliš spoléhal na výcvik a oddanost svých mahatami. Leč vycvičení vojáci postupně umírali a na jejich místa přicházeli méně zkušení a mnohem méně oddaní muži z krajů dobitých během tažení. Také jednotliví zemští správci dočasně zapomněli na osobní ambice a pod vedením Gahana, dosud zcela bezvýznamného syna reinského hoiry se spojili proti církvi. Území dobitá na začátku tažení byla opět ztracena. Po nich začaly padat chrámy. Postupně bylo ztraceno spojení se všemi centry a zanedlouho stanuli soupeři přímo před hradbami chrámu Božího dechu. Po dlouhém obléhání byl chrám dobit. Nepomohlo ani Imrisího umění. Ani stroje, schopné vychrlit mrak šípů. Ani katapulty vrhající sudy jahu, které zapalovali celé útočící čety. Za jednoho mrtvého útočníka nastoupili tři další a obráncům docházely suroviny. Chrám padl, mši, pokud nebyli pobiti, byli zajati. Princ triumfoval. Nechal strhnout klášter i chrám. Zakázal církvi stavět nové budovy či se sdružovat do řádů. A vyžadoval Imrisího vydání, pod hrozbou že bude hůř. Imrisí měl štěstí. Řádový bratr, kterého poslal ve víru bitvy pro svůj vak s nářadím byl zabit. Jeho mrtvolu objevili vojáci a spokojili se s ní. Pak nastalo všeobecné drancování. V chrámu se za staletí nahromadilo mnoho pokladů. Nikdo nebral vážně varování těžce zraněného Hedy, že poklad uloupený v chrámu nese prokletí pro svého majitele.

V zápalu oslav vítězství nikdo nehlédl na oblohu. Nikdo si tedy nevšiml, že ve chvíli, kdy brána Božího dechu padla, zatáhla se obloha další vrstvou šedavého závoje. Teprve před svítáním, když se králův mirdiánský kněz chtěl poklonit své paní, došlo k odhalení. Bohynina stříbrná hvězda byla temná, její suita zmizela. Na vojsko padnul děs. Copak mohli vědět, že požárů už bylo příliš a atmosféra je plná jenného popela? Jen co se rozednilo, mocná armáda opustila místo svého vítězství s až nedůstojným chvatem.

Imrisí je sledoval z úkrytu v rozvalinách, dokud poslední četa vlekoucí jeden jeho ukořistěný stroj nezmizela za obzorem. Pak se vydal do trosek svatyně. Vítězové tam zajatcům přikázali soustředit všechny mrtvé. Na vrcholu hromady těl pak mirdiánc provedl své pohanské obřady. Imrisí si byl jistý tím, co musí udělat. Oheň je bratrem slunce, mrtví sloužili slunci. Odevzdá tedy jejich těla ohni a tím jejich památku očistí... Došel na místo. Od povaleného a vyloupeného oltáře si pečlivě odměřil několik kroků, sehnul se a vyloupnul z podlahy dlaždic. Pod ní byla dvířka do podzemí. Sešel do sklepů. Když se vrátil, vlekl na zadech barel s jahem. Vykonal cestu ještě několikrát, dokud zásoba nebyla dostatečná. Začal hořlavinou polévat vyrovnané hranice mrtvých. Mezitím se z trosek vynořilo ještě několik mnichů a beze slova mu začali pomáhat. Těsně před tím, než by hranice zapálili, přišli ještě dva. Na provizorních nosítkách nesli hotena. Stále ještě žil, ač to bylo nepochopitelné. Přikázal Imrisímu přistoupit. Jen se tak stalo, řekl mu tichým, chraptivým hlasem: "Kira, kdysi... Nabízeli ti, staň se knězem a změň církev... Budiž... Udělej, co uznáš za vhodné, ať už to bude... cokoliv... Slyšíte, bratři?"

"Slyšíme a splníme, důstojný!"

"Nechť vaše dílo očistí Tamiho tvář... A nyní... Odneste mne na hranici a odstupte." Zdvihl ruku. Mezi jeho prsty se zatřpytila jakási věcička. Imrisí ji poznal, sám jich mnoho vytvořil. Zapalovač. Uklonil se a mnozí další též. Přenesli umírajícího velekněze na hranici. Pak už události následovaly rychle. Hotenova vztyčená ruka poklesla, zapalovač vypadl z prstů. Zabzučela kolečka hnaná nataženou pružinou, ze strojků vyrazil proud jisker a naráz vše vzplálo. Od ústřední hranice přeskočil oheň na všechny ostatní. Žár byl takový, že přiblížit se blíž než na deset kroků bylo nemožné. Za hodinu bylo po všem.

× × ×

Křehká proticírkevní aliance se rozpadla velmi rychle, vlastně ještě dřív než v klášteře dohořely hranice padlých. Hádek o dělení kořisti bylo mnoho, ale nejhorší z nich vypukla o hotenův slavnostní plášť z kůže stepního draka. Princ Gahan jej požadoval pro sebe. Semae Weno, jehož muži vzácný kus oděvu našli, se ho nehodlal vzdát. Ze zbytečného sporu se stala katastrofa ve chvíli, kdy se zaleskla čepel tasená vojákem královny osobní stráže. Její lesk pohasl pod modrou krví Weno, ale tím větší požár zažehla. Těžce zraněný Weno zemřel, jeho pluk byl zmasakrován přesilou princů věrných

jednotek. Tím to však neskončilo. Jeden ze svědků události neudržel své tajemství a Weno měl mnoho příbuzných. Mocných příbuzných, i v dalekých zemích. A to byl konec. Do pohraničních šarvátek mezi zeměmi kontinentu Reina, jaké se posledních pár set let pokládali téměř za období míru se vmísil pocit uražené cti. A spolu s ním padla veškerá tabu. Do politiky vstoupila zrada. Vrcholem všeho byl úspěšný atentát na samotného císaře. Nepokoje, které potom v hlavním městě vypukly, donutily císařovnu s mladičkým princem následníkem odejít do exilu. Cestou záhadně zmizeli. Uvolněný trůn lákal. S takovým cílem před očima neudrželi chladnou hlavu ani vládcí dosud nezúčastněných zemí. Fitt a Illigahena uzavřely dočasnou alianci, hoirové Aiuruy a Mienoruy se do boje o blankytný trůn vrhli samostatně. Nastalo skutečné peklo...

× × ×

Jmenoval se Barek Te Sak a přezdívalo se mu Poutník. Třikrát vykonal pout' ze své vsi až do chrámu Božího dechu. Dvakrát úspěšně. Potřetí nikoliv. Přestože byl tehdy obětován sám velekněz, Bůh nebyl uspokojen a zemi zaplavila temnota. Neúroda stihala neúrodu, vytrvalé deště promáčely půdu a ta se změnila v bažinu, která celou ves Barekatori pohltila. Zoufalí vesničané opustili své zničené domovy a vydali se pod Barekovým vedením na bludnou pout' za novým začátkem.

Dnes měli štěstí. Den byl sice mizerný jako kdykoliv jindy v posledních deseti letech, bez ohledu na vrcholící léto, ale narazili na kehtena, který jim slíbil uspořádat bohoslužbu a dokonce za ni nežádal mnoho. Jen malou almužnu.

× × ×

Imrisí nebyl zvlášť nadšený představou, že bude muset vést kázání. Zvlášť dobrý řečník nebyl, při svém putování přežíval spíše jako mechanik, než jako muž boží. Jenže na cestě ho potkala nehoda, jeho suk onemocněl a uhynul a Imrisí zůstal opěšalý v pustině. Zásoby mu došly a tak byl za setkání s karavanou uprchlíků docela vděčný. Pohostili ho a nebylo pochyb o tom, že jej ochotně přijmou ke společnému putování, pokud bude působit alespoň trochu věrohodně.

Nastal večer. Imrisí svlékl plášť a přehodil jej přes vhodný balvan. Zlatavý terčík na modré látce zářil a odrážel slabé paprsky zapadajícího slunce. Imrisí poklekl před improvizovaným oltářem, uprchlíci proti němu. Začal: "Zářivý Tami, odhal svou tvář,

zjev nám své přání,

čeho žádáš.

Či aspoň znamení,

na nový čas,

ukaz nám, Zářivý,

kupředu zas.

A když ne znamení,

alespoň víru,

co pro svět šílený,

dodá nám sílu."

Bylo to spíše říkání dobré tak pro děti, ale nic lepšího nevymyslel. S povzdechem zjistil, že uprchlíky asi nezaujal, poslouchali jej pouze z úcty k jeho stavu. To se však náhle změnilo. Nejprve se vztyčil jeden, pak druhý, pak celá skupina a všichni nadšeně zírali kamsi na východ za jeho záda. Ohlédl se též a v náhlém impulsu vykřikl: "Znamení! Bohové nám odpovídají na naše prosby!"

× × ×

Daleko na východ od skupinky prosebníků shoda náhod způsobila, že se v šerém závoji halicím nebe objevila díra o průměru několika mil. A skrze ni prošlo světlo skupinky hvězd. Obrazec byl zcela dokonalý. Pět hvězd, jedna zářivě rudá, ostatní běžně stříbřité. Rudá stála na vrcholku pětiúhelníku, ty další se proti ní jevily téměř bezvýznamné, ač jasnější než každá jiná v okolí.

Bude trvat tisíce let, než na ně někdo pohlédne jinak než jako na symbol uctívání. Pak se zjistí, že všechny pocházejí z Ta Meo Weriova oblaku, ohromné mlhoviny v hloubi galaxie, věčné líně hvězd. Budou sprádaný nejrůznější teorie o tom, jaká událost je společně vymrštila na bludnou pout' vesmírem, proč je vlastně nikdo nespasil dříve. Nakonec se dojde k závěru, že hvězdy na své dlouhé pouti vstoupily do oblaku kosmického plynu, který postupně pohltily. Hmota získaná navíc pak vedla k urychlení vývoje budoucího Rudého drahokamu, který se tak nečekaně proměnil na rudého veleobra. Zmizení plynu současně s náhodným atmosférickým jevem pak odhalilo celou skupinku náhodnému pozorovateli...

× × ×

Cítil se podivně. Věděl, o co se jedná a nijak o to nestál. Onen záblesk víry, který v uprchlících vyvolal svým nezaslouženým úspěchem, mu otevřel jejich vědomí. Od té chvíle mohl koordinovat jejich latentní telepatické a zejména telekinetické schopnosti. Sám se děsil své moci. Protože jeden člověk, pokud se soustředí, může pohnout zrnkem písku. Pohyb je však okem nepozorovatelný. Pokud se na daný úkol soustředí více lidí, nedokážou nic, protože se v žádném případě neshodnou. Ale koordinátor spoutá oddělené pramínky sil do jednoho svazku, jehož síla exponenciálně narůstá s každým přispívajícím členem. Ta skupinka, kterou on disponoval by mohla i... Ale ne, to by bylo příliš, zavrhl svůj nápad a zařekl se, že sílu nedá najevo. Přesto se prozradil.

Stalo se to zhruba tak. Uprchlíci chystali večeři ze svých skromných zásob. Žena, starající se o vaření na okamžik někam odešla a ponechala ohniště jen pod dozorem několika mladíků. Kluci si s hlídáním těžkou hlavu nedělali. Honili se kolem ohně, jeden zakopl a srazil dlouhou tyč se zavěšenými kotlíky do plamenů. Jejich vyplašený křik přivolal několik dospělých. Imrisího také. Všichni byli vedeni jedinou myšlenkou: Zachránit vzácné jídlo. Muži se právě kvapně radili, jak nejlépe vylovit nádoby z ohně, když tu náhle tyč i se stále navlečenými kotlíky vyskočila z ohně přímo proti

nim. Málem je povalila. A až ji už drželi, ještě asi tik jevila snahu pokračovat v letu. Kdosi se ohlédl a spatřil kehtena, jak s rozpačitým výrazem spouští ruce k tělu. Síla polevila.

'No nazdar,' táhlo Imrisímu hlavou, 'to jsem tomu dal... Použil jsem to úplně podvědomě. Tak to dopadá, když za sebe nechám myslet žaludek...'

Uprchlíci to tak neviděli. Poklekli a Barek Te Sak uctivě pravil: "Důstojný... Jakou velikou moc ti darovali bohové..."

Imrisí se zarazil. To oslovení patřilo k titulu, který mu formálně patřil. Ale titul hotena už dlouho nic neznamenal. Církev byla rozprášena, jednotliví mniši se nesměli opět sdružovat. Jejich osudem měl být už navždy potulný kazatel, nanejvýš s jedním žákem. Ale to povede k úplnému zániku. Svatá slova se budou generaci od generace stále více lišit, až se učení nakonec rozdrobí mezi stovky hašteřících se sekt. Ledaže... Imrisí už dlouho myslel jako mmich, přestože do řádu vstoupil jen pod hrozbou zvláště krutého umučení. Obřad povolání, který poté zlomil jeho vnitřní odpor, si nepamatoval. Jediné, co se mu nyní vybavovalo, byla poslední slova hotena Hedy: 'Změň církev... Udělej, co uznáš za vhodné...'

Změň církev... Jedna církev rozpoutala pod praporem slunce krutou válku, která se vleče dosud, ačkoliv už prapříčina všeho deset let neexistuje. Nová organizace by s novým symbolem a jeho mocí mohla obnovit mír... Pokušení bylo veliké. Pochybnosti také. Hleděl do dále a přemítal, pozorovatelé si mohli myslet, že medituje. Vlastně by měli pravdu. Daleko na obzoru se objevila další narůžovělá skvrna. Nový požár, založený možná během noční bitvy, možná až následně. Nové utrpení pro lidi, kteří setrvali v kraji svých předků. Rozhodl se v jediném okamžiku a začal ihned jednat, aby si to sám snad nerozmyslel. Vykřikl: "Bratři a sestry! My jsme bohem vyvolení, abychom otřáslí světem. Nebude více utrpení, pod září Gaoma a jeho dětí nastolíme věčný mír!" Gaom... Otec čtyř. Jméno nového boha se mu vylíhlo v hlavě, aniž by nad ním musel dlouho uvažovat. Vztáhl ruce k obzoru, do míst, kde tušil přítomnost pětice. Hvězdy byly opět skryté pod závojem kouře a prachu. Soustředil se. Sám se modlil, aby to, co chce udělat, vyšlo. Podařilo se. Pětice vystoupila v celé své kráse.

× × ×

Na ležení lorda Pa Teme 'k, jednoho z významných soků v dlouhém boji o císařský trůn, padlo několik desítek tun jemného popela a sazí. Pod tím nečekaným úderem se zhroutily zdobené stany důstojníků i přístřešky mužstva, prosby o pomoc i vzteklé nadávky se topily v záchvatech kašle.

Když první panika pominula a spočítali udušené, vyslal vzteky modrý lord Pa zvědy, aby našli nové, čisté tábořiště. Zvěďů se vrátila polovina. Jeden z nich však přinesl dobrou zprávu. Tři míle odtud je již čisto. Byl přikázán přesun, ale cesta vedla k novým ztrátám. Sukové odmítali nosit roušky přes nozdry, plašili se a vířili popel, v jehož jemných mračnách padali jako mouchy.

Když zdecimovaná armáda konečně dorazila na nové tábořiště, začala se navíc mezi prostými vojáky šířit poplašná zvěst. Její původ důstojníci rychle vysledovali až k jednomu muži. Byl jedním ze strážných, kteří toho večera hlídali původní ležení. "Viděl jsem zjevení," opakoval do nekonečna. Plukovník No Bah přikázal jeho okamžitou popravu, ale už bylo pozdě. Vojáci to pochopili jako pokus o zakrytí skutečnosti a málem došlo ke vzpouře. Nepokoj musel uklidnit sám lord Pa. Buřič dostal dočasnou milost a v pánově stanu měl vypovědět vše, co viděl. Mluvil pomalu, zajíkal se strachem z viděného i z pánovy přítomnosti. Přesto dokázal říct hodně.

Pa mu příliš nevěřil. Neodůvěřivě žádal upřesnění: "Říkáš, že jsi uviděl démona, který rozpráhl ruce v kněžském gestu a pak spadla nebesa?"

"Přesně tak, nejvznešenější," horlivě opakoval voják. Na jeho výrazu se však šlechtici něco nezдалo. Muž něco tajil.

"Co ještě udělal démon," vykřikl proto na svědka. Muž zešednul ještě o stupeň. "Nic, skutečně nic jiného neudělal, ó světlo šťastného dne!!!"

"Lžeš! Buď mi okamžitě řekneš, co tajíš, nebo nechám přede všemi vyhlásit, že víš něco, co nás může všechny zničit. A pak tě propustím mezi ně. Uvidíme, co jim řekneš pak!"

"Milost! Milost, vypovím vše... Pane, démon promluvil. Pravil: 'Necht' nebesa pohrbí vrahy.' To je všechno..."

"Hlupáku! Jak by mohl démon promluvit, abys ho slyšel jen ty a nikdo jiný?!"

"Věřte mi, ó otče dynastií... Měl jsem dva bratrance. Oba ohluchli po záchvatu nemoci ladasy, ale neztratili řeč a slova cizích se naučili odezírat přímo z pohybu úst... Naučil jsem se to stejně jako oni a proto vím, o čem lidé mluví, i když neslyším slova..." Muž stále klečel a čím více mluvil, tím víc se snažil být menší, div se nepokoušel zahrabat do země. Viditelně se třásl.

"Zvláštní umění... A nebezpečné umění," ocenil jeho výpověď lord Pa 'k. "To hned vyzkoušíme. Následuj mne." Vyšel ze stanu a rozhlédl se. Asi třicet kroků stranou stáli u ohně dva nižší důstojníci a o čemsi se bavili. Příliš tiše, než aby bylo možné postřehnout slova. V jednu chvíli se oba rozesmáli, netuše, že je jejich pán sleduje. "Co je tak pobavilo, vojáku?" zeptal se Pa 'k svého vězně.

Ten hovořící dvojici od začátku soustředěně sledoval a nyní mohl odpovědět: "Sestru pana Gah Bara unesli kdysi otrokáři přímo z jejich pozemků. Pak ji prodali do nevěstince, ale ona svého prvního zákazníka zmrzčila a uprchla." Důstojníci pokračovali v hovoru, ale jejich vztah nějak ochladl. "Pan Geri na to odpověděl," tlumočil důvody voják, "že o události slyšel. Poptal se na slečnu Gah, zda je taky taková tuhá čubka jako její bratr. Že v tom případě udělal ten lovec otroků fatální chybu, když dívku napřed psychicky nezlomil. Také dodal, že pokud by něco podobného udělala děvka jemu, nelitoval by peněz ani času, aby by ji našel a sežral zaživa... Panu Gah se taková slova nelíbila..."

"Stačí vojáku. Zůstaň zde." Lord Pa 'k se vydal k dvojici mužů, kteří se mezitím začali zuřivě rvát. "Nechte toho," zařval velitelským hlasem. Muži od sebe odskočili jako uštknutí cilonem. "Co se to tady děje?" tázal se Pa 'k, přestože důvod alespoň zhruba znal.

"Urazil mou sestru," stěžoval si Gah Bar.

"To není pravda! Neřekl jsem o ní ani půl slova," oponoval Geri, který netušil, že pán zná pravdu.

"Nesnaž se mne obelhávat," vykřikl Pa. "Strážel!" Několik mužů opustilo hlídku u jeho stanu a vyběhli k němu. Zastavili se uctivé tři kroky před ním a ztuhlí ve vypjatém očekávání povelů. Nečekali dlouho. "Tohoto muže zakopete do země," řekl jim pán lhotejně a ukázal na Geriho. Pak se otočil a nevzrušen zvuky prudké bitky odešel ke svému stanu. Nevěděl a bylo mu to i jedno, že se do zápasu na straně strážných zapojil i Gah, šťastný, že krutý trest nepostihl jeho. Samotné zakopání by panu Geri asi nevadilo ani svázanému, problém byl v tom, že se odsouzenci strkali do jámy hlavou napřed. Lord Pa vstoupil do stanu, jakoby na svého informátora zapomněl. Přesto se zevnitř zanedlouho ozvalo: "Pojď dál, vojáku."

Muž se vplížil po kolenou a loktech dovnitř. Lord Pa se na něj ani nepodíval, když začal mluvit, hovořil někam k plátěné stěně. "Skutečně zvláštní umění... A nebezpečné umění. Jsou jen dvě cesty, jak ho ocenit a já si vybírám tuto: Před chvílí jsem přišel o jednoho ze svých rytířů." Nečekaně se otočil přímo k vojákově. "Povstaň, yomao... Jak se vlastně jmenuješ?"

"Hara, ó nejmilosrdnější...."

"Povstaň, yomao Hara. Nyní odejdeš za organizátorem Dewiou Pa 'Se a předáš mu tento list," naškrábal na pergamen pár značek a hodil ho muži k nohám. Muž se pro něj horlivě zohnul, pak vycouval ze stanu ven.

× × ×

Otroci, vybičovaní k rychlosti hrozbou přísných trestů se překonali, křesla Válečné rady se opět jen leskla. Stejně tak pancíře Paových generálů i jejich pláště. Ale nebylo jim dopřáno, aby si užili pohodlí. Sotva se začali radit, ozval se před táborem drsný zvuk trub atrakk a do stanu vběhl viditelně zneklidněný velitel hlídek. Padl před pány na kolena a oznámil: "Ó mocní... Přijel pan Natoko a žádá okamžité přijetí!"

"Natoko? Co tu chce? Měli jsme se setkat až zítra," uvažoval Pa.

Dozvěděl se to brzy. Natoko nečekal na uvedení, vtrhl do stanu a přímo k němu. "To jsme si nedomluvili, Pa. Toleroval bych, že jste vypálili Nedam, byla má chyba, že jsem tam nenechal posádku. Ale ten zákeřný, zcela bezprecedentní útok na mě ležení bude oznámen Radě! Už nyní jste skončil, vaše šance na zvolení se rovnají nule. Okamžitě opustíte mé pozemky, s takovým ničemou se odmítám střetnout na poli cti."

Rada, poradní orgán koordinující válku skutečných gentlemanů, odlišující ji od sprostých bitek banditů a nájezdníků, byla důrazným argumentem. Pa začal okamžitě protestovat: "O čem to žvaníte, Natoko? Jaký útok!"

"Nedělejte ze sebe většího hlupáka, než jste, Pa. Mluvím samozřejmě o porušení mírského protokolu, kterého jste se dopustil dnes navečer."

"Mírský protokol? Co tím... Aha! Legendární výsledek boje lidí a bohů, který zakazuje používat v boji vyšší síly?"

Posloucháte moc pověsti, Natoko. Ostatně, myslel jsem, že jste mi tu drobnost provedl vy!"

Křik obou šlechticů nabíral na intenzitě, jejich doprovody je ohromeně sledovaly

"Drobnost! Přišel jsem o dva tisíce mužů a pět set suků!"

"A já snad ne? Mé ztráty se zcela rovnají. Až přijdu na to, kdo to spáchal, bude toho trpce a dlouze litovat. Každý den bude mít nový důvod!"

"To tak. Myslíte si, že vám samotnému dovolím zmocnit se takové skvělé zbraně?"

"Chcete snad říct, že co je nečestné proti vám, je ve vašich prackách povoleno?"

"Proč ne," ignoroval Natoko urážku. "Pa, uvažujte. Proti takové síle armáda nic neznamená. S jejím uživatelem v rukách by nás tituly hoirů neminuly. A bewagamae může být někdo, koho určíme my, pouhý stín..."

Pa se zamyslel. Představa usednout přímo na císařský trůn ve světle takové nabídky ztrácela na přitažlivosti. A naopak, titul pouhého krále získával bod za bodem. "Souhlasím, pane Natoko. Slovo na to."

"Společně, vždy a všude. Slovo na to," potvrdil Natoko. Pak se obrátil ke shromážděným generálům obou armád a řekl jim: "Pánové, již nyní můžete vybírat, zda chcete být raději říšskými vojevůdci, nebo zemskými správci..."

"Znali jsme jen jednoho pána. Dnes dva," upravil dávnou přísahu plukovník No Bah.

"Děkuji vám, pánové, odměna vás nemine. Nyní se vzdalte," vyzval je poté Pa. Generálové obou armád pozdravili zařatými pěstmi a odešli. "Zdržte se?" optal se Pa zdvořile svého návštěvníka. "Během tažení jsem získal několik skvělých otrokyň, bude mi ctí, pokud ozkoušíte jejich kvality se mnou," lákal ho, když se zdálo, že host váhá.

"Vaše nabídka je skutečně hodná budoucího krále, pane Pa," vymluvil se však Natoko, "ale neodkladné povinnosti spojené se svoláváním armád mi nedovolí zdržet se déle. Leč doufám, že dnešní noc není poslední."

"Zajisté, že ne. Budu vás očekávat zítra, abychom projednali podmínky plánu."

"Buďte bez obav, přijdu včas." A pak už jen vzdalující se dusání nosičů nosítek naznačovalo, že zde byl významný návštěvník.

"Pacholek jeden," zaklel tiše Pa. "Ale nápady hloupé nemá." Chvilí postál a hlavou se mu honila myšlenka, zda by se dalo bez Natokoa obejít. "Raději ne. Je jediný, komu se dá věřit," řekl si potom.

Za jeho zády se ozvalo decentní zamručení někoho, kdo není tak zbytečný, aby musel tlouct hlavou o zem, ani tak významný, aby mohl mluvit přímo. Obrátil se po zvuku a uviděl svého vzdáleného bratrance, mladého pana Pa 'se. Muž se v mládí zmrzačil na lovu a musel se vzdát vyhlídek na kariéru vojáka, ale o to lepší správce podružných maličkostí se z něj stal. Nebýt jeho, byl by Pa 'k v mnoha případech chudší o významné částky. "Chtěl jste se mnou mluvit, Pa 'se?"

"Můj pán ráčil poctit svou pozorností několik mužů... Dovolil jsem si vyhledat o nich pár údajů."

"Sem s nimi," vyzval ho k pokračování.

"Pan Geri byl několikrát vyznamenán za osobní statečnost, naposledy v bitvě proti klanu Sakia..."

"Chcete mi vyčítat mé rozhodnutí? Kdo lže v maličkostech, není důvěryhodný ani v jiných věcech."

"To bych si nedovolil, můj pane. Dále, pan Gah Bar. Jeho rodina spravuje statky na půl cestě ke starým jižním hranicím, léno jim bylo uděleno našim ctihodným pradědem. Po několika nečekaných nehodách je pan Gah Bar hlavou klanu."

"Zvláštní. A ten, jak se jmenuje, Hara?"

"Tedy, ne že bych snad chtěl shazovat moudrost vašich rozhodnutí. Hara je však typický příklad bezvýznamnosti. Původem pasák ze statků Sin'torik. Během tažení se nijak výrazně neprojevil, leda snad tím, že se vždy drží pozadu. Jak se ocitnul na stráži mi není dost jasné, neboť je obecně označován za nesamostatného pitomce."

"Ten názor jsem ochoten sdílet, pane Pa 'se. Ale má určité schopnosti, pro které jsem ochoten tolerovat vše. Zejména po dnešní návštěvě pana Natoko. Přesto vám děkuji, některé informace se mi velice hodí." Pa svého bratrance propustil. Ten s mírnou úklonou odešel a stan ztichl. "Tak pan Gah se stal hlavou klanu?" ušklíbl se Pa. "To se hodí, velice se to hodí..."

× × ×

"Zde je tvůj plášť, důstojný," předal Barek Imrisímu nový šat. Mistr barvíř cestující s uprchlíky byl skutečným kouzelníkem svého řemesla a šikovné ruce žen se také nenechaly zahanbit. Pracovali celou noc. Tamiho tvář na blankytně modré zmlzela, nyní byl oděv čistě černý, s vyšitou Pěticí. Imrisí ho s úsměvem přijal. "Ano, to bude výborné." Teprve teď si všiml mužova tetování. "Byl jsi poutníkem, mistře Bareku?"

"Třikrát, důstojný. Dvakrát mi bůh splnil přání. Potřetí dal pouze naději."

"Ta naděje jsme my," řekl mu Imrisí. "Přijde čas, kdy se před Gaomem skloní i nejpyšnější hlavy a Jeho mír zavládne nad Bewagem."

"Cesta k tomu bude dlouhá," povzddechl si Barek.

"Máš strach?"

"Mistře, sám jsem se vydával na stamílové poutě. Nebojím se protivenství cesty, ale lidí."

"Kdo se neskloní před tváří Boha, zjistí brzy svůj omyl... Jdi, Bareku a zprav ostatní. Vyrázíme k Tananzu, za chvíli." Imrisí zavřel oči a jeho tvář se soustředěním stáhla. Zdvihl se oblak prachu, který všechny zahalil. Když se rozplynul, nesli všichni na zápěstí hlavní ruky náramek ze zářivého kovu, do kterého tajemná síla vyryla symboly pětice. Ozvaly se výkřiky úžasu.

× × ×

"Čeho si přeješ, nejmilosrdnější?" Gah Bar povoláný ráno do pánova stanu měl černé svědomí a strach. Neznal důvod nečekaného rozkazu, obával se, že bude dodatečně potrestán za včerejší rvačku. Lord Pa měl skvělou paměť, pokud šlo o tresty. Přicházely v nejméně očekávané chvíli, kdy už si viník myslel že je z nejhoršího venku.

"Tvá sestra je statečné děvče," spustil Pa z nečekaného směru. "Kolikpak jí je let?"

"Třicet, můj pane."

"Třicet? Sotva odrostlé dítě?"

"Přesně tak, pane."

"Nepochybně je velice krásná."

"Pane, sama Mirdia by jí mohla její krásu závidět," nechal se unést Gah Bar. Přestože mu začínalo docházet, kam asi pán míří, nedokázal se zadržet.

"Dnes jsou nebezpečné časy pro krásnou dívku na osamělé tvrzi. Chtěl bych ji chránit osobně."

"Pane, ta nešťastná událost se stala před deseti lety. Dnes se Gamar dokáže ochránit sama," odvážil se protestovat Gah Bar, ale Pa ho téměř neposlouchal. "Tupá oddanost mé třetí manželky mě začíná nudit. Bude nahrazena. Povolej sestru sem. Umí číst?"

"Kdo by učil ženu číst, můj pane," chytil se důstojník zdánlivé naděje.

"Pravda, ztráta času. Nevadí, přesto napíšu list a ty ho stvrdíš svou pečeti. Můj posel bude schopen přečíst má slova a tvá pečeť stvrdí jejich pravdivost."

× × ×

Poselstvo potřebovalo několik týdnů, než se dostalo na vlastní území a každý měl nervy nadranc. Obtížné kličkování mezi manévrujícími armádami mnoha lordů, několik úniků v poslední chvíli a jedna ztracená srážka, která je stála mnoho životů, vyčerpalo kdekoho. Generál Laito, velící doma záložním silám, vyslechl zprávu vyslance a div nevtěl hlavou.

"Tímhle peklem máte provést pánovu nevěstu? No nevím." Pak už jen dva dny cesty bezpečným domácím územím a před polednem třetího dne mohl kapitán doprovodných vojáků zabušit svou kovanou rukavicí na bránu tvrze Gah.

Za vraty panovalo ticho, rušené jen kvikáním domácích zvířat. Teprve po třetím zabušení se ozvalo tiché zaskřípění a v úzké špehýrce se ukázalo oko. Po spatření vlastních uniforem se okénko otevřelo zcela. Stařec, který se za ním zjevil, jim řekl: "Co chcete. Pán zde není."

"Nezdržuj. Přivážíme rozkazy Jeho lordstva Pa Teme 'k, schválené pečeti pana Gah. Tak otevřeš!?"

Strážný ustoupil. Špehýrka se zatáhla, místo ní se ve vratech objevila nová štěrbina a rychle se rozšiřovala. Jezdci vtrhli na nádvoří. Muž, který je vpouštěl, stačil sotva uskočit, ale dvůr neopustil. "Kdo je zde správcem, v době nepřítomnosti pana Gah Bar!" vybafl na něj vyslanec, když ho začala hněvat úplná ignorance ze strany ostatních obyvatel tvrze.

Stařec vzpurně odpověděl: "Jmenuji se Gah Mirsaran a jsem ten, koho hledáte."

"Ty? Kde je paní domu!"

"Paní Gah Rahu zemřela před pěti lety."

"Tu nemyslím. Kde je slečna Gah Gamar."

"Někde na poli. Práce musí pokračovat, i když je pán na válečném tažení a odvedl s sebou téměř všechny muže..."

"A co tu pak děláš ty?"

"Jsem příliš starý na hlídání nevolníků, na mne zbyly domácí práce. Myslíte si snad, že mne to tu ..."

"Zmlkni už," přerušil ho netrpělivě vyslanec. "Kde ji najdeme?"

"Na západním poli, míli odtud," hlesl stařec. Vzápětí musel opět uskakovat před bezohledně obráceným sukem. Jednotka zmizela, zůstal po ní jen pomalu sedající prach.

Po několika týdnech cesty plné nebezpečí pro ně jedna míle navíc nic neznamenala. Přesto vyslanec další zdržení znechutilo. Jeho nechuť dále stoupala, jakmile zjistil, že západní pole je rýžoviště. Protože do sklizně ještě nějaký čas zbýval, bylo plné vody. V dálce se zvolna pohybovalo několik pěších postavíček a jezdec. Vyslanec, ze kterého bezdůvodný vztek téměř bublal, poštlal své zvíře do vody a vedl ho ke vzdáleným rolníkům. Díky svým širokým tlapám mohl suk překonávat bahnisko skoro bez potíží, přesto se na jednom místě zapotácel a svého jezdce málem shodil. Klejícího vyslanec v poslední chvíli zachránil kapitán Itapa a dále následovali bok po boku. Jak se blížili ke skupince, všiml si kapitán jedné maličkosti. "To asi nebude slečna Gah Gamar," ukázal na jezdce. Ten byl zahalený v plášti, který stíral veškeré tvary a hlavně dělal něco, nač kapitán v zápětí poukázal. "Podívejte. Říkejte si co chcete, ale ten člověk studuje mapu. A podle popisu má být slečna Gah úplně nevzdělaná."

"Asi pomocník z jiného statku. Nezdálo se mi, že by ten stařešina lhal. Bude někde tady v okolí, pošlete vojáky, ať se po ní podívají," rozhodl vyslanec, ale nebylo to třeba. Zavál vítr a odvál plášť stranou. Ukázal se dívčí jezdecký oděv, ze kterého dokonalé tvary jezdčiny vystupovaly mnohem zřetelněji. Štíhlý ocas měla elegantně stočený do zdobeného pouzdra na boku suka, jak sahala po plášti, zaleskly se leštěné drápy jemných rukou. A na spodním šatu nesla vyšítou runu rodu Gah.

Věděla o nich, ale okázale je ignorovala, dokud nepřijeli na pár kroků a vyslanec se nezeptal: "Slečna Gah Gamar?" "Osobně," řekla přes rameno. Pak podala mapu štíhlému mladíkovi stojícímu po jejím boku a přijela k nim. "Co chcete?" "Jsem sentumae Aparu Denesy 'Nute. Přinášíme poselství od našeho pána a také od vašeho bratra."

"Povídejte." Byla strohá, ale ne drzá. Její rodina nesla titul ynamao, dost vysoký k tomu, aby se nemusela sklánět před vyslancem s rodovým titulem jen o stupeň vyšším. Přesto jeho podrážděnost dosáhla dalšího stupně. Nedal to zatím najevo, vytáhl jen pergamen a obřadně ho rozvinul. "Od nejmilostnějšího pana Pa Teme 'k slečně Gah Gamar," spustil důležitě a pokračoval: "Dozvěděv se o vaší kráse a statečnosti, považují vás za dostatečně dobrou k tomu, abyste zaujala místo mé třetí manželky..."

Přerušila ho. "Dejte to sem," řekla netrpělivě.

"Byl jsem zpraven, že neumíte číst."

"Divil byste se, co všechno se musí osamělá žena v dnešních časech naučit. Dejte mi ten dopis," sáhla po pergamenu. Téměř mu ho vytrhla z ruky a ihned si ho přečetla. Postupně začala modrat. "Co si myslíte, že na tohle asi odpovím? Pánové, vykonali jste dlouhou cestu, nepochybně plnou nebezpečí, úplně zbytečně. Protože já s vámi k panu Pa nepůjdu."

"Cože?" nevěřil vyslanec vlastním uším.

"Slyšel jste," pravila suše a vrátila se k držiteli mapy: "Mirbane, ten kanál se povede tudy. Pokud bychom ho ponechali na původním místě, tak se při příštích deštích hráz..."

Vyslanec se prodral k ní a zasyčel jí vztekem do ucha: "Potom tedy vězte, že jsem pověřen provést další kroky k zajištění vašeho odchodu." Pak ji prudkým úderem srazil ze suka na zem. Vesničané vidící útok na svou paní se na něj s motykami v rukou pokusili zaútočit. Přestože na ně mladík jménem Mirban křičel, ať nedělají hlouposti, padlo k zemi pět zmasakrovaných těl, než ostatní ucouvlí.

Mirban pomohl Gamar vstát. Vyslanec na svém sukovi se nad nimi tyčil jako démon hrůzy. "Tohle, byl jenom začátek. Mohu vás ztřískat tak, že ve vás nezůstane kost celá a pak vás stejně odvezu s sebou!"

"Vám lord Pa něco takového dovolil? A myslíte, že mi to dodá chuti se k němu připojit? Budu si na vás stěžovat u Rady!"

"Ještě slovo... Ještě jedno vzpurné slovo, slečno Gah a žádná Rada vám nepomůže. Nebudete pro mne znamenat ani tolik, abych si od vás nechal očistit pařáty. Vidíte tamtoho muže? Kterýkoliv z liftů, které má ve svých klíčkách, doletí k panu Pa během tří dnů. Ale už ve chvíli vypuštění je jasné, že s okamžitou platností vaše rodina pozbývá titulu i majetku. A potulnou žebračku... Potulnou žebračku mohu chytit a prodat komukoli!"

"Už jsem jednou v otroctví byla. A vrátila jsem se, jak můžete vidět. Jen to zkuste!"

"Gamar," oslovil ji však konejšivě Mirban, "nemá to smysl. Ponížili by tě dvojnásobně, jako svobodná žena budeš mít více... možností."

"Vidím, že jsi rozumný člověk, Mirbane," uchechtl se vyslanec. "Velmi rozumný. Pověz, proč ses také nepokusil zaútočit jako ti ostatní žebráci?"

"Byl jsem v armádě, pane Aparu. Znáám hranice možností motyky proti hertě."

"Nelži mladíku. Na vstup do armády jsi příliš mladý..." chtěl se hněvat vyslanec, ale zarazilo ho složité gesto, které mladík provedl. "Ó," pravil, napůl překvapeně, napůl posměšně. "Tedy je to možná pravda. Kde a komu jsi sloužil?"

"První útočný pluk lorda Zino. Poté, co byl náš pan zabit a armáda rozprášena, jsem skončil zde."

"První útočný... Jaké je tvé jméno?" Vyslanec byl informací skutečně zaujat. Útočné pluky lorda Zino... To byly legendární jednotky, složené výhradně z příslušníků té nejvyšší šlechty Reiny, ne - li celého Bewagu. To, že se jeho armádu vůbec podařilo porazit, byl husarský kousek, pěkná ukázka spojení vojenského umění, diplomacie a zrady. Mladík zdánlivě pokorně odpověděl: "Jméno je jen stín. Nyní jsem Mirban, páže slečny Gamar." Pokora však zmizela pod pokračováním: "Dohlížím na to, aby její slova byla brána vážně i ve světě, kde je žena až příliš snadno zaměňována s otrokem." Vrhla na vyslance krátký, vzpurný pohled.

Ten však na to nebral ohled. Zeptal se, s náznakem posměchu: "Bráníš zájmy své paní. A přesto jí radíš, aby se podřídila vůli našeho pána?"

Mirban jednou rukou objal Gamar, druhou přitáhl jejího suka a pomohl jí nasednout. Pak teprve odpověděl: "Její zájem v této chvíli je, aby byla svobodná. Bude k panu Pa cestovat jako dáma, ne jako otrokyně." Zvláštním způsobem sykl. Na ten signál přiběhl druhý suk, dosud skrytý za křoviskem. Stroze působící postroj zvířete byl plný zbraní. Skočil do

jeho sedla, ze závěsu vylovil hertu a navyklým pohybem profesionála si ji zavěsil na záda. Gamar, která od incidentu nepromluvila ani slovo, mu rukama naznačila několik pokynů. Uklonil se a pozůstalým vesničanům řekl: "Tato země je ztracená. Vraťte se domů a pracujte na vlastním."

Vesničané zmizeli jako odneseni větrem. Gamar se naposled rozhledla po opuštěném poli a zamávala rukama. "Veďte nás," přetlumočil její přání.

× × ×

Kolona se zastavila na tvrzi jen na okamžik. Jen aby starému panu Gah sdělili, kam jeho neteř odjíždí. Mlčky se uklonil a bez loučení se odšoural pryč.

Jednotka pokračovala v cestě. Ujeli asi míli bez vzruchu. Náhle se jednomu vojákovi splašil suk, podrážděný příliš dotěrnou mouchou. Zatančil na zadních, několikrát se otočil kolem dokola a nabídl svému klejícímu jezdcí náhodný pohled zpět. Nadávky ustaly jako kouzlem a vystřídal je výkřik ohromení. Bylo proč. Stavba hořela, oblak temného dýmu se tyčil vysoko k nebesům. Jakmile to slečna Gah spatřila, prudce otočila suka a vzápětí zvíře téměř rvalo drny ze země, jak rychle pádilo zpět. Mirban za ní.

"Sledujte je," přikázal Aparu, "ať je nenapadne se někam ztratit." Sám s velitelem jednotky jel pomalu po jejich stopách. "Ten Mirban se mi nelíbí. Co o něm soudíte," oslovil zanedlouho vojáka.

Velitel se krátce zamyslel. "Má určité vojenské návyky, ale nemyslím, že by někdy bojoval. Odhaduji, že byl panošem některého Zinoova válečníka a po rozbití jeho armády uprchnul."

"Ano, je to možné. Ale ten kód mi vrtá hlavou, prostý pomocník by se ho neučil."

"Ten kód nemá s armádní gestikulací nic společného. Chtěl se bezpochyby dělat před slečnou Gah zajímavější a tak ji naučil pár soukromých značek."

"Jenže jimi vyjádřila podivuhodně ucelenou myšlenku, když propouštěla vesničany."

"Nevíme, co řekla. Třeba jen naznačila - propust' je - a ten, ehm, Mirban myšlenku rozvinul."

"Přesto. Měli bychom se ho zbavit, nejlépe tak, aby to nevypadalo jako úmysl."

"Není problém. Vojáci se často perou. Kterýkoliv z nich může s Mirbanem lehce vyvolat hádku o nějakou maličkost a není o čem mluvit," zasmál se cynicky kapitán.

× × ×

V požářišti toho moc k vidění nebylo. Starý pan Gah spáchal sebevraždu. Od mrtvého třímajícího převrácený barel páchnoucí po surovém jahu se táhl pás spálené země až k budově.

"Proč to ten starý hlupák provedl," tázal se vyslanec.

Mirban se rozhořčil. "Vy se ptáte? Když jste mu odvedl posledního pomocníka? Měl tu sedět a hledět na to, jak se rodinný majetek rozpadá?"

"Tak v tom případě přišel na jediné čestné řešení," zasmál se jeden z vojáků a do mrtvého kopl.

"Rozhodně čestnější než ty," ucedil Mirban mezi zuby.

"To by stačilo. Pokračujeme," přerušil začínající hádku Aparu. Gamar na povel nereagovala. Seděla u mrtvého a strnulým pohledem sledovala jeho i hořící dům. Mirban ji musel zdvihnout, vysadit na suka a toho pak vést. Dívka si náhle prudce strhla šátek a začala ho zuřivě drásat. Takové tiché vyjádření bezmocného vzteku Aparua pobavilo. Ani jemu, ani jinému pozorovateli však nedošlo, že její mihající se ruce předávají Mirbanovi vzkaz: "Musíme od těch ničemů uprchnout." Mladík hleděl bez výrazu vpřed, ale jeho oko přivracené k ní několikrát zamrkalo.

Podruhé vyjeli z brány a opět zamířili na sever. Nyní už skutečně bez vzrušení urazili několik mil, brzy se však začalo stmívat. Byl čas připravit tábor pro dnešní noc. Pro Gamar postavili stan. Vymínila si však, že ji smí obsluhovat jen Mirban. Aparu nemohl nic namítat. Harémový strážce, kterého s nimi jeho pán vyslal, byl zabit cestou sem a připravit na úkol jiného muže by stejně nepomohlo. Dříve jak za týden by se svého úkolu zhostit nemohl. Mirban si tedy připravil polní lůžko před vchodem do stanu, kde si také uložil své věci. Pak se na okamžik vzdálil. Když se vrátil, našel mohutného vojáka, toho který odpoledne ponižil mrtvého, jak se klidně probírá jeho zbraněmi. "Pěkný hračky," řekl ten drzoun. "Je jich pro tebe škoda."

"Nemyslím."

Dva další vojáci náhodou procházeli kolem. Zastavili se, aby viděli, co se ze sporu vyvine.

"Ty mne nebudeš poučovat. Taková sušinka jako ty přece nemůže používat kurtas." Voják vzal dlouhý meč do rukou a pokusil se ho vytáhnout z pochvy.

Mirbanova pěst se mu sevřela na zápěstí. "Nech to."

Skupinka zevlounů byla stále větší.

"Ty drzý spratku!" zaryčel voják. Ze všech sil Mirbana odstrčil drženou zbraní, až se mládenec pod nečekaným úderem převrátil. Pak meč odhodil na zem a tasil svou hertu. "Je na čase poučit tě, co si smíš dovolit!"

Mirban se při pádu překulil přes záda, ale když vstával, držel již v rukou svou vlastní zbraň. "Pane Aparu," zavolal přesto na vyslance, zdánlivě nevšímavě sedícího u ohně. "Pane Aparu, uklidněte toho muže..."

"Co se děje?" Vedle přivolaného Aparua se jako stín objevil i kapitán Itapa. "Souboj?"

"Ten kluk mne urazil. Žádám o svolení dát mu výprask," burácel voják.

"Pánové, prosím, odvolejte toho muže, jestli o něj nechcete přijít..." Mirban se při řeči nepatrně otočil od svého soka.

Ten toho využil a okamžitě zaútočil. Pod prudkým, vodorovně vedeným sekem, se měl k zemi zhroutit Mirbanův bezhlavý trup. Nestalo se tak. Mladík se sehnul, otočil se jako větrný vír a jeho herta se s tichým zaskřipěním žeber vnořila do hrudi útočníka. Síla vlastního nezadržného úderu vojáka otáčela dále a ostří v jeho těle dokonávalo zkázu. Když dopadl na zem, byl už mrtvý. V celém táboře byli jen tři lidé, kteří věděli o příčině bitky a z nich jeden právě zemřel. Ti ostatní jenom viděli, jak jejich druh zákeřně zaútočil. Ocenili proto vítěze voláním slávy a povzbuzováním. Mirban se uklonil, očistil svou zbraň a vrátil ji do pochvy.

Aparu se tvářil nevrle, jakoby nad zbytečnou smrtí vojáka. Navenek uznale však řekl: "Jsi skutečně dobrý bojovník, mládenče." Pak rychle odešel.

Vojáci se zdrželi déle. "Jsi vítěz, Mirbane. Jeho zbraně i výstroj patří tobě," řekl Itapa.

"Nepotřebuji hromadit věci. Ať se o ně podělí vaši muži," odmítl jeho nabídku Mirban. Stalo se jak řekl. Mrtvola zmizela jako zázrakem, dělení se kupodivu obešlo bez hádek a zanedlouho již celý tábor kromě strážných spal. Jen ve stanu Aparua se ozývalo tiché škrábání psací tyčinky.

Ráno začalo křikem. Chovatel liftů přišel oznámit, že jeden vzácný pták zmizel ze své klícky. "Hlupáku," běsnil Aparu. "Zapomněl jsi zavřít dvířka?"

"Milost pane, nedokážu si to vysvětlit. Ale téměř se zdá, že ji někdo otevřel úmyslně..."

"Proč by to někdo dělal! Možná z hladu? Tak špatně na tom snad nejsme! Máš měsíc bez žoldu a půst."

Chovatel se s děkováním za udělenou milost vyplížil z Aparuova stanu. Po snídani výprava pokračovala, s jednou změnou. Mirban již nebyl obklopen vojáky jako vězeň, ale téměř jako uctíváný velitel.

× × ×

Několik stovek mil severovýchodně, za několika válkou zmítanými protektoráty, se v území relativního klidu scházela ohromná armáda řízená dvěma veliteli. Jejich jednání ve zdobeném stanu pana Pa se neslo ve znamení okázalé shody.

"Dovolil jsem si vyslat posly k Radě a oficiálně oznámit ukončení našeho soupeření," oznámil Natoko.

"Nepochybně mají ještě jiný úkol," usmál se Pa.

"Stejně jako vaši," vrátil mu narážku Natoko. "Posel k Radě je chráněn dostatečnou imunitou, může se bez starostí projíždět po celé zemi a hledat, řekněme náznaky něčeho neobvyklého."

"Čtete mi myšlenky," kývl Pa. "Takto se naše pátrání hne rychle dopředu. K čertu, kdo to ruší!" začal klít, když v předpokoji stanu vznikl nějaký rozruch. Vzápětí dovnitř vběhl udýchaný Pa 'se. Jeho osobní asistent, schopnější řeči než šéf, oznámil: "Pane, lift přinesl poselství od pana Aparu."

Pa vztekle vyskočil. Dříve než mu kdokoliv stihl zprávu upřesnit, vykřikl: "Slečinka se vzpírá? Okamžitě odešlete připravenou odpověď a dejte popravít pana Gah. Hlupáka, který nedokáže přilákat vlastní sestru tady nepotřebuji!" Ze stanu vyběhl pobočník, aby unáhlený rozkaz nechal vykonat. Jenže potom se Pa 'se, celou dobu zoufale mávající pažemi, vydýchal a pravil: "Ne, ve zprávě nic takového není. Pan Aparu píše o nějakém mladíkovi, který je neobvykle dobrým bojovníkem a který slečnu Gah doprovází..."

"To nemůžete mluvit rychleji? Běžte někdo a zastavte mé předchozí příkazy," pokoušel se zastavit nespravedlivý trest jeho zadavatel. Nový posel vyběhl ven. Přímě do přicházející páté roty osmého pluku lorda Natokoa. Než se ze zástupu vymotal, zhlížela již hlava pana Gah na tábor z vysokého sloupu a lift se proměnil v nepatrnou tečku na obzoru...

Pa zuřil. Měl zlost na vlastní unáhlenost i na celý svět. Nový dopis, který za okamžik začal psát, uváděl rozkazy na pravou míru a nést ho měl nejrychlejší lift, jakého jen v táboře našli. Úkol, navykнут ptáka na směřování k Aparuově skupině, byl splněn záračnou rychlostí. Ta však měla i stinnou stránku - pták byl unavený a malátný. Přesto byl vyslán. Chovatel liftů se zaručoval, že únava zdrogovaného opeřence je dočasná a jakmile se cestou vyspí, bude určitě v pořádku.

× × ×

Sink stromový netušil mnoho věcí. Nevěděl, že je sinkem stromovým, že je obávaným lovcem a vzorem drzé odvahy pro ty, kteří si to mohou o něm vyprávět. Věděl jen, že už mnoho dní nic neuložil a jeho aktivita bude brzy povážlivě nízká. Proto se dalo říct, přes jeho nízkou zvířecí inteligenci, že je potěšen, když jeho uši zaregistrovaly přilet možné kořisti. Brzy pták pronikl hustým listím planého prikothu až do vnitřního systému větví. Do sinkova království. Pomalu, velice pomalu se sink sunul vpřed. Jeho lehké tělo nezkrivilo ani větévku, jeho srst nevrzala jako šupiny jiných. Pták, poštovní lift, o něm dlouho neměl ani tušení. Přeslapoval na větví, jak si hledal nejspolehlivější oporu na noc a jeho osud se mezitím zavěsil přímo nad ním. Pak sink skočil. Odrazil se ze všech sil všemi čtyřmi. Rychlost jeho váhu umocnila, dopadl a rozdrtil ptákovi žebra. Těžce zraněný lift zavřeštěl, v zoufalé snaze o boj zamával křídly, ale již byl ztracen. Dravec ho začal trhat.

V šustění draného peří se jeden zvuk navíc ztratil. Pro sinka zcela nezajímavý kus pergamentu sklouzl dolů k první rozsoše prikothu a tam uvízl. Brzy ho tam sice našel lovec sinků, ten ale také neuměl číst a tak si do kvalitní tenké kůže zabalil náhradní tětivy do své kuše.

× × ×

"Proč pane Aparu čekáme zde, na posádkové stanici, jestliže jste tak spěchal?" ptala se uštěpačně Gamar osmého dne. Aparua trochu potěšilo, že se po několika dnech rozpovídala. Mohlo to znamenat, že se smiřuje se svým údělem a nebude tedy před pánem nevhodně vzpurná. Jinak ovšem ho její vyzývavý tón zlobil. "Čekáme na zprávy zvěďů. Ne všichni v této válce dodržují kodex a taková malá skupinka jako jsme my by byla vítaným přírůstkem v zástupu něčích otroků."

"Nemyslím, že by se pro mne něco změnilo."

"Nestěžujte si. Cestujete svobodně, to je málo? Další alternativy jsem vám sděloval."

"Sděloval," kývla kysele.

Venku se rozezněly překvapené hlasy, ze kterých se stále častěji ozývalo "lift, lift!" "To se nás netýká," pravil zdánlivě lhostejně Aparu, "bude to asi zpráva pro velitele posádky." Ale v duchu se škodolibě radoval. Jeho pán uměl nalézat skrytý význam slov. Chvála na adresu Mirbana byla přílišná, než aby byla myšlena upřímně. Už se těšil, co v odpovědi bude. Jenže když do stanu vtrhl pobočník a list mu předal, zůstal po přečtení sám trochu překvapen: "Zabte každého, kdo bude klást odpor a tu děvku mi přivlečte v řetězech?"

"Špatné zprávy?" zajímalo Gamar. Změna jeho výrazu jí neušla.

"Nevím ještě," odpověděl vyhýbavě. "Ale můžeme vyrazit, hned zítra..."

× × ×

"Proč měníte mé muže?" stěžoval si navečer Itapa. "Týlové posádky nejsou nejlepší pro náš úkol."

"Nejsou spolehliví. Přečtete si tohle a pochopíte," podal mu Aparu pergamen. Itapa kratičkový vzkaz přelétl očima.

"Nechápu. Jediný, kdo kladl skutečný odpor, byli ti burani na poli a s těmi jsme snad po zásluze skoncovali na místě?"

Aparu začal vysvětlovat; "Mirban je ten, o kom pán mluví. Dokud tu bude, slečna Gah se nikdy skutečně nepoddá."

Itapa téměř vybuchl: "Zabít Mirbana? Proč? Je statečný, přes svůj věk zkušený bojovník a velkorysý muž. Takového si každá armáda cení... Co jste o něm pánovi napsal!"

"Já?" dělal hloupého Aparu.

"Ten lift se sám neztratil. Osobně jsem toho večera kontroloval klíčky, vše bylo řádně zabezpečené..."

"Dobrá," ustoupil Aparu. "Dejme tomu, že jsem pána předem varoval, že jeho rodové linii hrozí znečištění. Považte, sotva dospělé dítě si má vybrat mezi statečným, mladým a krásným bojovníkem bez majetku a bohatým i mocným, ale příznějším si to - starým a krutým šlechticem. V dějinách byly spousty příkladů, kdy si žena nezvolila správně."

"Mluvíte o pohádkách."

"Které mají reálný základ. Konec diskuse. Zítra vyrazíme a noví vojáci budou imunní proti Mirbanovu vlivu."

"S takovýmto řešením nemohu souhlasit!"

"Itapo, jste polní velitel. Já jsem zplnomocněný vyslanec jeho excelence pana Pa Teme 'k. Kdo zde zodpovídá za rozkazy?"

"Vy pane."

"Jsem rád, že to uznáváte. A neradil bych vám dělat nějaké hlouposti."

"Ne pane. Ale doporučuji s vraždou počkat. Jakmile se dostaneme do nebezpečných oblastí, nepochybně se vyskytne nějaká šarvátka, ve které bude rána do zad snáze omluvitelná."

"Výborně kapitáne. Budu moci doporučit vaše povýšení..."

× × ×

Vojáci kteří vystřídali původní doprovod se Mirbanovi ani v nejmenším nelíbili. Byli to muži ze záloh, vystrašení, neschopní, na slovo věřící Aparuovi. Ten k nim nějakou dobu před odjezdem mluvil, nepochybně o Mirbanovi a Gamar. Oba byli drženi opodál, takže k nim nedolehlo ani slovo, ale špatně skrývané nepřátelství eskorty jim vše naznačilo dost jasně. Byli opět vězni. Jen Itapa zbyl z původního doprovodu, ale ten se oběma vyhýbal. Třetího dne od opuštění panství jednotka opět vstoupila do oblasti, nazývané bitevní pole. Země nikoho, ve kterou se proměnilo panství poraženého pana Te Cueh Se, byla zemí duchů. Vypálená města a vsi, mrtví lidé i domácí zvířata a bandy zběhů či civilních uprchlíků rabující trosky.

Se štěstím se celé dva dny cesty spáleništěm vyhýbali kontaktu s kýmkoliv. Třetí den jejich štěstí zesláblo. V troskách vsi Letahuaia na ně zaútočila skupinka banditů. Vyrojili se ze zřícenin, výstřely z kuší zabili několik mužů z doprovodu. Potom, snad spokojeni výsledkem, se na zbytek výpravy vrhli s kyji a meči. Itapa jel vzadu. Vystřelili na něj také, ale jeho pancířem šíp nepronikl. Proto ho dva útočníci strhli ze suka a na zemi se ho pokusili umlátit obušky. Naštěstí se závčasu přihnal Mirban. Jednoho hladce roztřel drtivým úderem dlouhého meče. Druhý uviděl, že se jeho šance změnila, otočil se a začal prchat. Itapa vytáhl z opasku krátkou dýku a mrštil ji po něm. Banditu zasáhl do půli zad. Muž se pokusil dýku vytáhnout, ale pak se zapotácel a sesul se na zem.

"Jste v pořádku pane?" Mirban přehlédl bojiště a uklidněn, že již je po boji se vrátil ke kapitánovi. Itapa stále seděl na zemi, hlavu svěšenou. "Měl si je nechat, aby mě dostali, chlapče... Nezasloužím si tvou pomoc..."

"Pane, přepadení nemohl nikdo zcela vyloučit. A vy jste pro ochranu kolony udělal vše potřebné... Nemusíte si klást žádnou vinu."

"V tom to není, Mirbane..." Velitel zmlkl. Promluvil po delší odmlce, tichým, ale velmi naléhavým hlasem: "Dám ti radu, kryj si záda a nevěř nikomu. Leda snad Gamar..." Jeho hlas utichl a velitel se vyškrábal na nohy. Přestože se snažil nedávat najevo bolest, nemohl zapřít, že dvě z jeho rukou jsou zlomené a visí bezvládně dolů. Přiblížil se Aparu a viděl to. "Měl jste namále, veliteli," řekl téměř s účastí. "Nechejte se ošetřit a přijďte za mnou. Dnes již zůstaneme zde."

"Ano pane."

× × ×

Na nejvyšší míru rozezení vojáci doprovodu prohledali celou ves. Nalezli tři ukryté zraněné útočníky a ubili je. Při návratu se svým vítězstvím halasně vychloubali. Aparu je pochválil za statečnost a tím to pro něj skončilo. Spolu s kapitánem se vyšplhal na strážní věžičku, opuštěně čnící z trosek. Tam se bez obalu zeptal: "Nuže kapitáne? Kdy se našemu příteli stane nehoda?"

Itapa zešednul. "Pane, ten chlapec mi dnes zachránil život."

"A to snad má být důvod, abyste se protivil příkazům svého pána?"

"Proti příkazům ne. Proti jejich výkladu ano."

"Jejich výklad chrání zájmy našeho pána. Potřetí vám to již opakovat nebudu."

"Mohli byste i tisíckrát. Já ten rozkaz nevydám!"

"Jak chcete. Pojďme dolů." Aparu se klidně otočil a po točitém schodišti hlásky odcházel pryč. Itapa za ním hleděl a celý se třásl. Jednou či dvakrát se jeho zdravá ruka natáhla pro dýku a opět se stáhla. Loajalita k pánům v něm soupeřila s obdivem k Mirbanovi. Nakonec zvítězila. Povzdech si a vydal se za vyslancem. Těch několik okamžiků zdržení se však ukázalo osudných. Aparu mezitím svolal vojáky, už z posledního zákřutu schodiště slyšel jeho hlas: "Muž zvaný Itapa Dun, dosavadní kapitán jednotky, se provinil vzpourou a já ho jménem nejmilostivějšího pána Pa Teme 'k zbavuji velení..."

"Vy mizero!" vyřít se Itapa z hlásky a vrhnul se po něm. Na dvacet vojáků mu zastoupilo cestu. Před tolika napraženými zbraněmi ucouvl.

Aparu se mu vysmál: "Varoval jsem tě, gone. Teď už je pozdě."

Gon je příliš malý, než aby stál stepnímu drakovi za ohlédnutí v jedenácti ze dvanácti případů. Proto se klidně usídluje v okolí dračích nor a požírá zbytky. A protože jich draci nechávají požehnané a do jejich blízkosti se nikdo jiný neodváží, nemusí být gonové ani rychlí ani chytří. Ideální vzory pro urážku.

Itapa ani nemukl. Jen se schoulil u panského ohně a zachmuřeně hleděl do plamenů. Ani bolestný řev kastrovaného vojáka ho nevytrhl. Zpozorněl, teprve když se vrátil se jeden ze stopařů. Byl těžce zraněný, své zjištění vypověděl z posledních sil a zemřel. Přinesl nedobrou zvěst, že on a další hlídky našli četné stopy velké armády, asi den a půl cesty severně. Jedna z jejich týlových hlídek ho překvapila. To bylo na pováženou. Aparuova skupina byla příliš malá, než aby se na ni v případě srážky vztahovala úmluva o regulérních bitvách. Velitel velké armády by je bez přemýšlení nechal zmasakrovat jako záškodníky.

Tohle bylo jasné i Aparuovi samotnému. Nová překážka prodloužila jejich putování a oslabovat dále skupinu o dobrého bojovníka bylo riskantní. Proto svému novému důvěrníkovi přikázal, ponechat Mirbana zatím naživu a ozbrojeného. Ale jeho nenávist nebyla o nic menší.

Ráno skupina zamířila místo k severu na východ. Všichni byli jaksepatří pozorní, každý správně pochopený náznak je mohl varovat před nebezpečím. Ale zdálo se, že cizí armáda krajem pouze procházela, nespátřili jedinou stopu delšího pobytu. Postupně zamířili původním směrem a po dalších dvou dnech Aparuovi otrnulo. Příkaz k zákeřné vraždě byl obnoven.

Minul další den. Na proslaveném gongu Dewan, sebraném před lety v chrámu Božího dechu a nyní umístěném v paláci města Hiri by právě tloukli šestnáctou hodinu denní. Poslední hodinu dne, začátek noci. Zde, v kraji Se, byla již úplná tma. Aparu přikázal založit dnešní tábor v ruinách hlídkové pevnůstky. Na stěnách sice stále ještě visely ožehnuté erby nedávného pána, ale jinak staré panství již nic nepřipomínalo. Po obráncích zbylo jen pár ohořelých koster, bez účty naházených pod točité schodiště věžičky.

Mirban postavil stan pro Gamar co nejdále od pohřebiště. Nikdo z vojáků ani jen nenaznačil, že by mu pomohl. Gamar, ač by chtěla, nemohla. Aparu ji přímo bedlivě střežil, aby se nedostala k něčemu, čím by se snad mohla zmrazit či zabít. Také do hotového stanu směla vstoupit teprve poté, až jej osobně shledal neškodným.

Po večeři se strážní rozešli na svá stanoviště a zbytek skupiny se uložil ke spánku. Mirban ulehl na svém obvyklém postu před Gamařiným stanem. Zdálo se, že ihned usnul, stejně ho mnozí již předešli. V táboře se rozhostil klid, sem-tam narušený zamručením některého ze spáčů.

V osm hodin noci se střídaly stráže. Vojáci spolu prohodili pár tichých slov, když se mýjeli a pak bylo zase ticho. Jenom jeden muž neusnul. Trpělivě počkal, dokud nezískal jistotu, že je jediným bdícím v táboře. Pak se zdvihl a tiše tasil dugas. Pomalu se jako stín přesunul ke stanu Gamar. Sklonil se nad spícím Mirbanem, dýku mu zkušeně nasadil na krk. Přímě na to jediné místo, kde stačí jednou bodnout, aby se krev vylila do těla a nezanechala stopy. Nadechl se, jeho tělo se napjalo, aby mohl bodnout vši silou. Ale to už nestihl. Kolem jeho ruky se sevřely Mirbanovy prsty a než se stihl vyškubnout, ucítil v podbřišku vytasené drápy jeho nohy. Ostré jako nože, součást nejsilnější končetiny... V té tmě to nebylo vidět, ale úplně zešednul strachy a začal ječet. Povýk probudil celý tábor.

Rozžalo se několik pochodní a v jejich světle se přibíhající ukázala bizarní scéna: Útočník balancoval na jedné noze, vzepřený nohou a přidržovaný rukou Mirbana do maximálně nepohodlného postavení, velice blízko potupné smrti.

Žalujícího svědectví dýky se Mirban nevzdal. Sice nebezpečně blízko svého krku, ale pevně a spolehlivě přidržoval ruku útočníka v nezpochybnitelné pozici.

"Co to má znamenat," vybuchl Aparu.

"Ó pane..." jekal zuby muž, "já nehodný... Zatoužil jsem po té ženě a připadalo mi jistější zabít nejprve jejího strážce..."

"Hlupáku!" zařval Aparu, až se trosky třásly. "Ta žena patří našemu pánovi! Jak jsi na ni mohl jen pomyslet! Mirbane! Ten muž se pokusil napadnout tvou chráněnkou, jeho život je v tvé moci."

"Ale pane, vždyť vy jeeeeeee..." začal ječet neúspěšný vrah, v polovině se slova změnila na pouhé vřeštění. Mirban mu prudkým škubem nohy nemilosrdně rozpáral břicho a odkopl tělo pod stěnu. Tam se ještě několikrát zaškubalo a znehybnělo. Mladík vstal, došel k mrtvému, naprosto klidně si o jeho oděv očistil drápy a vrátil se před stan. Vojáci ho sledovali s ohromením hraničícím s děsem. Takto barbarsky zabíjet, bez ohledu na starodávné kodexy bojovnické cti! Vždyť toho muže zabil jako pouhé zvíře...

Mirban si z toho nic nedělal. Uklonil se Aparuovi a beze slova zalehl. V něčem si nyní byl s vyslancem blízky: Klid, který navenek projevovali, byl v příkré rozporu s tím, co ve skutečnosti cítili. Oba si však své myšlenky nechali pro sebe. Jen Aparu se neudržel a zaťal vztekem drápy, když procházel kolem Itapy a uviděl jeho pobavený úsměv.

× × ×

Nastal další den. Další den s našedlou oblohou, která měnila slunce na bledou skvrnu, jejíž světlo nevrhalo stíny. Družina se pod nemocným sluncem opatrně šinula krajem. Byl k tomu důvod. Zhruba o čtvrté hodině denní zahlédli strážní stoupající sloupec dýmu na severozápadě. Byl sice stranou od směru jejich cesty, ale nebyl důvod riskovat. Družina změnila formaci, vojáci obklopili Gamar širokým kruhem, jen Mirban setrval v její těsné blízkosti jako osobní strážce. Nepřítel se mohl vynořit odkudkoliv, stezka byla lemována polem vysoké trávy hun, ve které by se snadno skryla celá armáda.

Gamar využila toho, že jsou z doslechu a začala se Mirbana tiše vyptávat: "Proč jsi zabil toho muže dnes v noci? Mohl jsi mu dát milost a zlepšit vztah vojáků k sobě."

"Kdybych ho nezabil já, zabil by ho Aparu. Vždyť se sám a před svědky přiznal ke své vině."

"Nevěřím, že chtěl mne. Určitě měl zabít tebe, Mirbane."

"Vím."

"Nemyslíš tedy, že trocha milosrdenství..."

"Ne. Můj učitel, mistr H' Onote jednou pravil: Člověk není pouhý nemyslicí nástroj. Pokud páchá zločin na rozkaz, je stejně vinný, jako by ho páchal sám... Je mi jedno, jestli se chtěl násilím potěšit s tebou, má paní, nebo zda chtěl zabít na vyslancův rozkaz mne."

Gamar chvíli mlčela, pak navrhla: "Řeknu panu Aparu, že jestli se ti něco stane, zabiji se."

"Nepomůže to, má paní," odmítl její nápad Mirban.

"Pak ale musíme co nejdříve uprchnout."

"V těchto plánech to není možné. Míříme do hor, tam se ztratíme snáze."

"Ale vždyť celé noci nespíš, jak dlouho to ještě můžeš vydržet," dělala si starosti.

"Vydržím," usmál se tajuplně. Byl by to asi konec jejich rozhovoru, i kdyby se neozvalo volání čelních hlídek. Muži narazili na poměrně čerstvé stopy táboření větší skupiny lidí. Na průzkum tábořiště se soustředila celá jednotka. Nalezli však jen odpadky, vyhaslá ohniště a stopy kol vozů, mířících někam na severozápad. Jenže když se po stopách vydali stopaři, vrátili se brzy zpět a rozpačitě oznamovali svůj neúspěch: Stopy se v půdě prostě rozplynuly, nezůstalo po nich vůbec nic. Aparu jim vynadal za neschopnost a přikázal změnit směr pochodu více na východ.

Vedle vyslance se zvolna vynořil Itapa, se svým odhalením. "Nebyla to armáda, nýbrž uprchlíci."

"Tím větší ostuda je, že je stopaři nedokázali najít."

"To vy jste nechal mé profesionální průzkumníky v týlovém táboře. A pokud jde o toho mladíka, jak dlouho ještě budete oslabovat jednotku při pokusech o jeho úkladnou vraždu? Nestačí vám to co dosud předvedl jako důkaz, že by byl výhodnější naživu a ve službách našeho pána?"

"Mlčte hlupáku," zahučel Aparu a odhodil daleko do trávy napůl snědený prikothový lusk. Ozvalo se překvapené zakvákání a vzápětí se do vzduchu vymrštilo obrovské hejno ptáků wadi. "Siani! Hněte sebou, tohle nás odhalí každému," zaklel Aparu, poháněje svou četou ke spěchu.

× × ×

Putování zničenou zemí bylo deprimující, jenže pokud chtěl Imrisí do císařského hlavního města, neměl na vybranou. Čím dál tím více se ho však zmocňoval děs. Kdysi dávno, za časů malých pohraničních srážek, prostě postavil zákazníkovi jeho vysněné beranidlo či jiný stroj a zmizel. Použití stroje v praxi už vídal málokdy. Pak se stal mnichem a tajemné obřady vedené církví udržovaly jeho oddanost. Ale to pominulo. Bez vlivu prostředí, bez každoměsíčních mystických slavností a pravidelných modliteb, přišly pochybnosti. Ona slepá víra, která mu tehdy dovoľovala nevidět zločiny svatého vojska, zmizela. Dnes viděl vše. A trpěl tím.

Zrovna dnes ráno, sotva hodinu po opuštění nočního tábořiště, narazili na vyvražděnou usedlost. Ještě nedávno zde žil pastevec guhutů. Pak přišla něčí armáda, guhuty snědla a pastevec se stal zbytečným. Hlavou dolů ho zakopali po pás do země a do toho co vyčnívalo, si zapíchli oštěpy, aby se pro ně při odchodu nemuseli shýbat... S mužem žilo na farmě několik žen, možná manželka s dcerami, možná služebné. Když je Imrisí s Barekem našli, byli jen rádi, že ženy a děti jejich skupiny zůstaly před statkem.

"Toto je výsledek války lordů," řekl hořce Berek Te Sak. "Na prostém člověku jim nezáleží, uznávají jen mocné armády..."

"Gaom je vidí, jejich zločiny nezůstanou bez trestu," odpověděl hluše Imrisí. Pozdvihl ruce. Nedaleká bouda, snad seník, nebo sýpka, se s praštěním dřev sesypala. Vytvořila hranici, na které spočinula všechna těla. Pak vše vzplálo. Plamen olejem prosáklých došek vydával množství dýmu, ale Imrisí na to nedbal. Když na možnost prozrazení upozornil jeden z poutníků, řekl mu jen: "Ať přijdou..." Ve hlase neměl ani stopu po nenávisti, ale tvář v tvář zločinu byl jeho klid a mír tím děsivější.

Spolu s doprovodem opustil trosku, ale nedokázal se podívat poutníkům do očí. Tyhle metody teroru zavedly kdysi dávno jednotky mahatami. Sklonil se ke stěně a ještě si překryl tvář pláštěm. Na nevyčtené otázky zbytku skupiny odpověděl Berek: "Byli tam mrtví, postarali jsme se o ně..." Mluvil, hleděl na své společníky a lehce se třásl při představě, kolik děsivé zábavy by skupinka jako jejich poskytla těmto nebo jiným nájezdníkům.

Naráz jeho pozornost upoutala černá skvrna. Nenadále se vytvořila na obloze nedaleko míst, kde předešlého večera tábořili. Zdvihl ruku a ukázal na ni, sám při podrobnějším pohledu poznal, že jde pouze o hejno ptáků wadi. V noci je slyšeli kvákat všude kolem tábořiště, ale bylo marné je jít hledat v noční tmě. Zásoby si tedy nerozšířili. Aspoň je teď hejno varovalo.

"Lovci!" zavolal. Dva muži se narovnali v očekávání starostova povelu.

"Běžte a opatrně zjistěte, o co se jedná," vyzval je.

"Ať počkají," ozval se však Imrisího hlas. Mistr přistoupil k jednomu ze zvěďů a vzal ho za hlavu. "Let' jako pták, plaz se jako drak a dívej se. Má síla bude s tebou..." Pustil muže a dodal: "Tento jeden stačí, více jich není potřeba."

Lovec se uklonil a odběhl. Mistr zvláštní topornou chůzí přešel k vyvrácenému, napůl rozsekanému prikothu a usadil se na něm. Ti z vesničanů, kteří sledovali odbíhajícího lovce náhle vydechli úžasem. Muž se vznese a zmizel.

× × ×

Náhody mohou být různé, někdo jim říká štěstí, někdo smůla, záleží na úhlu pohledu. Když se vojínovi Tajacu splašil jeho suk a shodil ho, zůstal voják ležet na zemi a nadávat na smůlu, div se vyschlá stébla trávy duh nezačala opět zelenat. Ale pod nohama poblázněného suka se neozvaly jenom stesky jeho pána. Také překvapený výkřik cizího muže, když na něj zvíře prchající travou duplo. Vojáci neváhali a vyvlekli ho z jeho úkrytu ven. Byl oblečený jako pouhý vesničan. Ale byl ozbrojený. Měl dlouhý luk a další zbraně i nástroje potulného lovce.

"Kdo jsi a co tu děláš," houkl Aparu, jakmile před něj zajatce přivlekli.

"Mé jméno je Eki Leta's a jsem svobodný lovec. Chodím po kraji a prodávám své služby každému, kdo projeví zájem," odpověděl zajatec s náznakem vzdoru.

"Tady moc zákazníků nenajdeš, lovče," řekl mu posměšně Aparu. "Proč ses před námi ukrýval?"

"Není tu moc bezpečně. Vždycky je lepší vědět, v čí blízkosti strávím den." Lovcovy oči se celou dobu pozorně rozhlížely. Ale pak se muž celý roztřásl a přehnaně podřízeně se zeptal: "Kam cestujete, vznešení pánové?"

"Moc se ptáš, lovče. Tssss. Myslel jsem, že jsi špeh ve službách zdejšího pána, ale špeh by takovou pitomost nepustil přes pysky." Aparu lhostejně popohnal suka kupředu a jenom přes rameno přikázal: "Popravte ho, je zbytečný a ještě by o nás povykládal někomu jinému."

Jeden z vojáků tasil hertu a napřáhl se, aby zcela bezmocného zajatce svíraného dalšími dvěma muži rozřál. Tu se mu na zápěstí sevřely cizí prsty a do uší mu zazněl Mirbanův rozhněvaný hlas: "Nech ho být. Je to neškodný tulák, možná trochu blázen, ale nic víc." Voják se pokusil vykroutit, ale mladík byl silný, nepustil ho, nepovolil mu ani o palec. Zkusil tedy druhou možnost a zavřeštěl: "Panéééé!"

Aparu se vrátil zpět rychlostí divokého víchru. "Co si to dovoluješ!" vyštěkl na Mirbana. "Mým rozkazům se nebude přičít nikdo. Muži, zabijte toho zrádce!"

"Ne! Prosim, nechte ho!" vykřikla do toho Gamar, ale vojáci na ni v nejmenším nedbali. Devět přítomných mužů zadního sledu tasilo své zbraně. Mirban se přesto výsměšně poklonil: "Děkuji vám pane Aparu, že jste se konečně otevřeně projevil." Pak s naprostým klidem pustil toho neschopného hlupáka a tasil vlastní zbraň. Nositel prvního meče, který na něj zaútočil, byl rázem chudší o zbraň i ruku. Elán ostatních ochladl. Mirban zamával na Gamar nějaký kód a vehnal suka do vysoké trávy. Dva vojáci mu stáli v cestě, dokonce proti němu napřáhli svá kopí. Než se přestala kývat první stébla rozražená sukovou hrudí, už nedýchal ani jeden z nich.

"Luky, vy hlupáci," řval Aparu. Ať už si to Mirban uvědomoval nebo ne, jeho cestu prozrazovala vlna rozrážených stébel, pozorovateli vztyčenému v sedle více jak dobře viditelná. Zahvízdaly první šípy, pak další. Uprchlík už byl téměř čtyřicet kroků daleko, když jeden ze střelců zaznamenal náhodný úspěch. Prchající Mirban vykřikl, vztyčil se v sedle a pak se zvolna zhroutil nazpět. Ze zad mu trčel šíp.

"Za ním doražte ho. Chci jasný důkaz, rozumíte!?" ječel dále Aparu. Jeho křik a povely mezitím přilákali zpět i předsunutou část jednotky, většina mužů se vrhla do pronásledování. Dva však zadržel: "Ty a ty! Spoutejte slečnu Cah jako pej." Pej, dokonalé pouto. Člověk takto svázaný je zcela bezmocný, odkázaný na péči, spíše však milost jiných. Nemůže nic. Osvobození se vlastní silou je nemožné, ba není žádná možnost, jak zabít sám sebe. Jediné možnosti sebevraždy, dobrovolně se udusit nedýcháním, zabránila sama příroda. Bez kontroly vědomí začne tělo dýchat samo od sebe a nikdo nenabude vědomí dříve, dokud se dluh dechu neuhradí. Tohle Gamar dobře věděla, představa, že bude cestovat přivázaná jako pytel na svlaku ji ani v nejmenším netěšilo. Pokusila se o útěk, ale nedali jí žádnou šanci. Ujela možná dvacet kroků, než pod ní padl suk, prostřelený od ocasu až po hrud'. Vojáci stáli v mžiku nad ní a přivlekli ji zpět. Pokoušela se bojovat. Zbytečně, vedlo to jen k tomu, že ji potrhali šaty, což Aparu velkoryse přehlížel. Přesto zkusila poslední šanci, degradovaného kapitána. "Pane Itapo, prosím, pomozte mi..."

Itapa sice ignoroval předchozí povely k pronásledování Mirbana, ale stejně tak byl hluchý k jejím prosbám. "Lituji slečno. Nebudu se protivit vůli svého pána," zachrčel tiše, ale Aparu to slyšel. Spokojeně se ušklíbl.

Lovu na Gamar však věnovali příliš pozornosti. Zatímco byli otočeni k ní, první zajatec zmizel jako stín.

× × ×

Tváří mistra Imrisiho probleskl kratičkový výraz překvapení. Ihned však zase zmizel a byl nahrazen soustředěným výrazem. Vzápětí se vzduchem cosi mihlo, ozval se tupý úder a po slaměné střeše opuštěné usedlosti sjel stopař. Ze samého strachu mu snad zděvěněl jazyk, nevydal ze sebe ani hlásku. Jeho pád ze střechy vypadal dost dramaticky, ale mistrova moc ho neopustila, možná stopu nad zemí zpomalil a dopadl na nohy. Poutníci k němu přispěchali, zvědaví na jeho neuvěřitelný zázitek, ale první přišel na řadu Imrisí, ke kterému stopař bez výzvy zamířil. "Mistře?" uklonil se před knězem s tázavým oslovením.

Imrisiho zajímala jediná věc: "Zaznělo jméno toho mladíka?"

Stopař jen tiše naznačil, že ne. Imrisí zklamaně sykl, ale ihned přikázal: "Pojedeme dále, zde už není důvod se zdržovat. Spolehl se na Bareka, že dohlédne na odjezd. Sám se vyhoupl na svého suka a ponořil do vzpomínek. Bylo to již dávno, kdy naposled viděl taková gesta u někoho jiného. 'Vrátím se, má paní,' signalizoval ten mladík císařským kódem, nejtajnější metodou komunikace. Používal ji jen císař a jeho rodina, převodní tabulky údajně nikde neexistovaly.

Málokdo si ovšem vzpomínal na jistou drobnost z prvních let vlády poslední dynastie. Její první císař, slavný bojovník Nur Mash měl bratra, který se pro změnu stal prorokem Tamiho, zakladatelem církve. Znalost císařské tajné komunikace byla hotenu Nur Veribovi i všem jeho následovníkům jenom ku prospěchu. Dokud se cesty dynastie a církve před několika desetiletími definitivně nerozešly. Po smrti císaře a zmizení jeho rodiny byl Imrisí posledním člověkem na světě známým kódu. Nebo si to až do dneška myslel.

Mohl by toho mladého muže najít, kdyby to uměl. Ale přestože ovládal sílu cizích duší, jejich nitro pro něj zůstávalo uzavřené, pokud se nemohl dotýcného alespoň na kratičkový okamžik dotknout. Tohle byla uzavřená smyčka nemožnosti. Potřeboval mladíka najít, aby si s ním vybudoval kontakt, který však nemohl navázat, dokud ho nenajde. A zdržovat se v místech, kde se zanedlouho vynoří skupinka pátrajících panských vojáků, bylo riskantní. Nikomu by to nepřiznal, ale kontrola stopařova letu, snaha, aby muž dopadl pokud možno bezpečně a bez následků, ho unavila. Nebyl by schopen provést nic, aby svůj doprovod ochránil. Útěk byl snazší.

× × ×

Muž, zvoucí sám sebe Mirban, Bezejmenný, se s vypětím všech sil a velikou dávkou štěstí udržel na hřbetě svého zvířete a to ho neslo dál. Zatracený suk. Když vběhl do trávy, vyletěl mu pod nohama veliký wadi a poplašil ho. Jezdec se mohl zvířete jen držet a modlit se. Ale kličkování, které by ho ochránilo před šípy se stalo nemožným. Následek na sebe nedal dlouho čekat. Sotva po několika ticích se mu do zad zabodl šíp z těžkého luku. Pronikl jeho lehkým pancířem a skončil, při vši smůle to bylo obrovské štěstí, ve třetí plíci. Té, kterou bohové stvořitelé darovali prvním lidem, aby měli mocný a vytrvalý hlas. Mirban vykřikl. Nemohl jinak, poraněný orgán se sám prudce sevřel a vzduch hrnoucí se z

něj udělal z tichého zasténání jek. Asi nadlouho poslední hlas, který vydá.

Ujížděl a polykal krev stoupající z krku. Bude trvat delší dobu, než bude moci zastavit a vytáhnout šíp, aby se rána mohla zatáhnout. A bude muset doufat, že se Aparuovi vojáci drží kodexu a nepoužívají zakázané šípy s háčky. Sklonil se. Bylo to tak lepší. Trochu. Vytrvalý úprk suka ho mezitím vynesl ze zatravněné plochy do volného prostoru. Nedaleko stála opuštěná usedlost. On k ní zamířit nechtěl. Jeho zvíře však ano a nebylo síly, která by ho zastavila. Mirban se v sedle sklonil ještě o něco víc. Pak ještě víc a pak už to nebylo na jeho vůli. Omdlel a zřítíl se ze suka na zem jako kámen. Rychlost způsobila, že se několikrát převálil a zůstal bez hnutí ležet. Být zde nějaký mirdiánský mystik, mohl by počítat, jak dlouho bude Mirbanovo bezvědomí trvat. Mirdiánci nikdy nezasahují do věcí, které se jich přímo nedotýkají, ale o to raději je pozorují a hodnotí. Ale žádný osamělý mnich zde nebyl. Přestože jim jejich bohyně přikázala přísnou nezúčastněnost, již před drahými časy většinou došli k poznání, že nejlépe jim je po boku mocných. Kostí těch nechápavých nebo příliš věrných Myšlence teď práchnivěly v širých pláních Reiny, nebo ve stržích jejich hor Samataruka či Bwaharuka.

Mnich tedy po ruce nebyl. Ani žádný jiný rozumný pozorovatel. Jen pár habanů majících nory pod domem. Ti ale měli jiné starosti než sledovat zraněného člověka. Plameny zapálené sýpky pomalu dohasínaly, jen čas od času vyskočily vzhůru, povzbuzeny větrem. Náhle jeden ze širokých doutnajících trámů zapraskal a vyhodil oblouk jisker. Závan větru je vynesl do sousedství, přímo na střechu prázdného domu. Na návětrné straně byla docela suchá, netrvalo dlouho a začala hořet. Pod zářem plamenů se z nižších a o hodně vlhčích vrstev stébel trávy hun vyvalila páchnoucí oblaka. Tělo na dvoře se zachvělo v záchvatu kašle vyvolaného dýmem. Pak se mladík probral. Zvolna se posadil a omámeně hleděl na svou hrud'. Modrá skvrna čerstvé krve již na okrajích černala. A z jejího středu trčela hlavice šípu. Při svém nedobrovolném kontaktu se zemí se jím probodl skrz naskrz. 'Naštěstí...' zahučel sám pro sebe, jen co se trochu sebral. Válečný kodex císaře Nur Mash zakazoval šípy se zpětnými trny jako věc snižující šance. To je to, šance. Buď zemři na místě, nebo se uzdrav s minimálními následky. Všechno nebo nic. Mít zakázanou zbraň bylo nejjistějším klíčem k několika hodinám bolesti a potupné smrti na křídlech šedých motýlů nakonec. A tohle se týkalo šípů s pouhými dvěma hroty. Takových, jaké se daly při troše trpělivosti vytáhnout. Šíp trčící z Mirbanovy hrudi měl hroty tři. Něco takového vyrvat z těla pozpátku mohlo mít jediný důsledek. V tom těle by zůstala díra jak zaťatá pěst, dost velká k tomu, aby jí odešel život. Proto tedy ta úleva při spatření takové hrozné věci.

Mirban začal jednat. Zvolna, aby si sám nezpůsoboval zbytečnou bolest, sáhl pro váček na opasku. Z něj vytáhl pár vysušených kousků nahnědlé kůry, strčil si je do úst a začal zvolna přezvykovat. Trvalo jen pár desítek tiků, než droga začala účinkovat. Opatrně sáhl po šípu pravou dolní rukou. Její silné, možná trochu neobratné, ale šupinami chráněné prsty a ostré drápy byly pro tento úkol vhodnější. Zakýval šípem. Jedinou odpovědí na pohyby byl tupý tlak. Uspokojen, chytil šíp do drápů a co nejpruději škubnul. Téměř půl kroku dlouhá střela vyjela hladce ven. Mirban si ji pečlivě prohlédl. Stabilizační pírká střely byla slepená krví, ale žádné nechybělo. Žádné se mu tedy po pár týdnech nezačne bolestivě připomínat. Mirban se spokojeně zašklebil a zkoumal šíp dále. Byla to kvalitní práce, původem někde z Fittu nebo Mienoru. Tamní lidé je vyráběli poměrně dlouho, ještě za časů... Vzpomínky mu přerušil nečekaný hluk. Z trávy za jeho zády opět vystartovalo kvákavé hejno. Těch zatracených ptáků muselo být v poli docela hodně. Tentokrát však jejich přítomnost ocenil. Blížili se Aparuovi stopaři.

Vstal, ale vzápětí opět upadl. Svět se kolem něj začal otáčet v kruzích, které ani neměly pevný střed. Se zapojením veškeré vůle se dokázal zdvihnout a odpotáčet se k sukovi, postávajícímu bezstarostně vedle hořícího domu. Když se k němu dostal, zjistil, že jde o pouhou atrapu, vycpanou hlavu a krk, se kterou si možná dříve hrávaly děti.

× × ×

Byli dva. Prostý voják a nižší důstojník a blížili se náramně opatrně. Mirbanovo bojové umění měli dobře v paměti, nechtěli nic riskovat. Spatřili Mirbanova suka. Zvíře se drželo co nejdále od ohně, ale klidně se páslo na okraji pole. Jezdec nemohl být daleko. Spatřili rýhu, vytlačenou v prachu. Na jejím konci pomalu černala modrá skvrna krve. Ale po Mirbanovi samotném zbylo jen pár stop. Zamířily k hořícího stavení, ale nevstoupily do něj. Stopaři, jistí si tím, že mladík neměl žádný luk nebo kuš, se rozdělili a v bezpečné vzdálenosti od nebezpečných rohů oběhli dům. Voják na svého velitele zamával, že stopy pokračují po jeho straně a opět společně se po nich vydali. Stopy byly zmatené, potácely se ze strany na stranu, nakonec zamířily k ohradě pro guhuty. Prošly vyvrácenými vraty a směřovaly do středu pastviny. Obklopena rozšlapaným bahnskem, zdůrazněna spálenou věží větrného čerpadla tam byla studna. Krví značkové stopy prchajícího Mirbana se stočily přímo k ní. Na velitelův zašeptaný pokyn se k ní voják rozběhl s napřaženou zbraní a udeřil - do prázdna. Mirban, o kterém předpokládali, že se bude držet roubení, tam nebyl. Poddůstojník doběhl též a spolu se svým podřízeným se sklonil nad studnou. Vycházel z ní strašlivý zápach, ale nikoho živého nespatri. Přesto zde stopy končily. A hladina vody se vlnila a tři mrtvolky na ní plovoucí tiše narážely do stěn i jedna do druhé. Tohle se obvykle v opuštěných studnách neděje. Navíc, pouze se mu to zdálo, nebo bylo jedno tělo skutečně oblečeno do šedého zkrvaveného pláště a trčel z něj šíp?

"Slezeš dolů," přikázal vojákovi. "Pán přikázal přinést důkazy, přineseme plášť a šíp."

Voják se celý roztrásl: "Milost pane! Posedne mě jeho bludná duše!"

"Povídačky."

"Říkal to kehten Iraat!" pokusil se voják dodat váhu svým slovům.

"Kněžský žvásty, to bych musel být dávno šílený," odmítl jeho námitky poddůstojník a pokračoval: "Ale i kdyby. Ten chlap UŽ chcipl a tys u toho nebyl. Jeho duše se dávno rozplynula. A jestli o tom uslyším ještě jednou, osobně pošlu bloudit TVOU duši."

"To je duše?" začichal voják, "jakou ohavnost v sobě nosíme..."

Velitel zakoulel očima. Bohové ať ho trestají čím chtějí, ale ne takovýmito burany odněkud z Heruudy! On sám sice pocházel ze vsi Ta Fean, proslavené úplně stejným způsobem, ale byl v armádě o tři roky déle a ty tři roky byly

důležité. "Okamžitě slezeš dolů a doneseš ten plášť i šíp!" zařval.

"ANO PANE!!!" vymrštil se voják do pozoru a pak se začal opatrně spouštět do studny. Nebyl v tom žádný problém, byla vydrvená silnými trámy, s mnoha mezerami pro prsty. Dostal se na úroveň hladiny. Štítivě strhl z mrtvého těla plášť a přehodil si ho přes ruku, za kterou visel. Pak se pokusil vytáhnout střelu. Nešlo to, nemohl se dostatečně opřít a ze své nepříliš stabilní polohy šíp vyrvat nedokázal. "Nejde to pane!" zavolal nahoru.

"Třebas ho ulom, však ho poznáme," odpověděl mu velitel z dálky. Voják ochotně splnil rozkaz, zlomil šíp těsně u mrtvého těla a se svým úlovkem vyšplhal zpět. Ukázal oboji poddůstojníkovi. "To bude ono," přitakal ten. "Plášť poznávám a šíp je taky z naší výzbroje. Tsss, teďka si může chránit koho chce."

Muž zabítý minulé noci byl jeho kámoš. Pomsta, i když zprostředkovaná někým jiným ho uspokojila a uvolnila místo hrabivosti. "Ten kluk měl náramně pěkný zbraně. Slez dolů pro jeho hertu. A nezapomeň taky naáááá..." nebyl to ani výkřik, spíš zasténání, plynule navázané na původní slovo. Dál už nevydal ani hlásku, otočil se na místě a dal se na útěk. Voják se rozhlédl, co jeho nadřízeného tak vyděsilo. Strnul. Kousek od studny byla v zemi díra. Předtím si jí nevšimli, veškerou pozornost věnovali mrtvolám ve studni. Ale teď se z ní soukal strašlivý obrys, živoucí ztělesnění smrti. Siani. Stepní drak.

Stále většici tvor vylezl na povrch celý. Byl ještě mladý, dlouhý pouhé čtyři kroky. Štíhlý. Elegantní. Pestrý jako duha na deštivé obloze. Ale smrtící. Pohled, kterým ochromí vůli. Drápy schopné prodrásat pancíř, zuby co prý překousnou suka i s jezdcem... Jeho pátrající hlava se zaměřila na vojáka. Neuplynul ani tik a...

Výkřik se do uší prchajícího poddůstojníka zabodl jako prakem vržené kopí.

× × ×

Temnotu v téhle díře jen matně rozháněla čadící svíčka, hrouda guhutího loje oplácená kolem knotu. Stačila zrovna tak na to, aby proměnila poslední zbytky reality na podivný sen. Stále omámený Mirban bloudil očima po svém okolí. Stíny na stěnách nebyly všechny lidské, ozývaly se tu zvuky, kterým nerozuměl. Jeho vědomí opět zaplavila temnota.

"Proč ho nezabijeme," ozval se v té chvíli umíněný mladý hlas. Patřil sotva dvacetiletému chlapci, navlečenému do šatů, které určitě nebyly šité na něj. Jednu ruku měl zlomenou a staženou v dlahách, dvě další a hrud' obepínaly zakrvácené obvazy. Pokračoval: "Je to voják. Takoví jak on zabili tátu a všechny ostatní."

"Haieku, Deneb ho nepovažuje za nepřítele," řekl druhý hlas odněkud od stropu vedlejší místnosti. Patřil dívce sotva o něco starší. Stála na nejvyšší příčce žebříku a vyhlížela ven otvorem ve stropě. Víko ze silného dřeva, posázené lučnými rostlinami, volně viselo v závěsech po straně. "Denebe!" zavolala tiše. Nic se nestalo, přidala proto na důrazu:

"Denebé!" To už netrvalo dlouho a oblohu zastínila dračí hlava. "No tak, pojď a buď hodný kluk," řekla káravě. Drak se na ni klidně podíval, pak otočil hlavu a řihl si. Z úctyhodných čelistí mu vypadla napůl rozžvýkaná spona něčího opasku. Pak se kolem děvčete protáhl, přidržoval se zahnutými drápy všech nohou příček a hlavou dolů sešplhal po žebříku. Posledními příčkami se už ani nezatežoval, prostě seskočil a odvlínil se vedle, k Haiekovi. "No tak co, pobavil ses?" ptal se ho chlapec a hladil ho po tupých výstupcích na hlavě. Děvče zatáhlo poklop a slezlo také.

"Co s ním chceš dělat?" vrátil se Haiek opět v myšlenkách k neznámému. Našli ho před pár minutami. Vyplašilo je hlučné šplouchnutí v šachtě nouzového vchodu. Nebylo od nich příliš opatrné opatrné, že otevřeli. Ale stalo se. A spatřili neznámého, jak se cílevědomě, ale pomalu a jakoby omámeně pokouší ručně zabodnout šíp do jednoho z mrtvých těl. Stihl už předtím přes mrtvolu přehodit zakrvácený plášť. Nenadále otevření tajných dvířek ho překvapilo. Zdálo se, že toho na něj bylo moc, protože omdlel a málem se utopil. Zachránil ho Deneb, kupodivu. Jindy byl vůči cizincům velmi nedůvěřivý, ne - li útočný. Když už se stalo, stalo se. S menšími obtížemi uložili zachráněného na jednu palandu a zavřeli chodbu. Právě včas. Netrvalo příliš dlouho a přišli vojáci. Slyšeli jejich hádku. Když jeden z nich slezl dolů, přivodil jim několik strašlivých minut. Málem se totiž promáčkł do chodby, jak se vši silou opíral o dveře a škubal přitom s potopeným tělem. Konečně vylezl ven, ale jejich strachům nebyl konec. Vzápětí totiž uslyšeli, že by se voják měl vrátit. To už bylo příliš. Awan otevřela hlavní vchod a vypustila ven draka. Beztak už byl nejvyšší čas, dravec byl hladový a stále častěji se dlouze díval na vaky se zásobami sušeného guhutího masa. Těm dvěma nahoře dal jen málo šancí. Jednoho sice utéct nechal, ale druhý mu posloužil jako hračka i potrava.

"Já... Nevím," odpověděla váhavě Awan. "Věřím Denebovi."

"Věříš hloupému zvířeti?"

"Není hloupý. Jen se na něj podívej!" odmítla nářčení svého miláčka. Měla pravdu. Drak zdvihl hlavu a díval se na Haieka náramně nespokojeně, jakoby skutečně rozuměl jeho slovům.

"No tak dobrá. Není hloupý, to máš pravdu," mírnil rychle svá slova chlapec, "ale jak by mohl vědět, že nás ten voják nezabije nebo neprodá do otroctví!"

"To by Deneb nedovolil, vid' že ne?" usmála se dívka na draka, který se na ni oddaně díval. Nechal se pohladit a pak se stočil do velkého klubka u jejích nohou.

Z kouta, kde ležel raněný, se ozvalo zasténání a pak škrábání drápů po hliněné stěně. Šli se podívat, co tam dělá. A viděli. "U-mí-te č?" ryl pomalu jejich host a Haiek to souběžně předčítal. Těch pár přečtených hlásek hostu stačilo, nechal větu větou a začal s novou. "Ne-c-h-ci vá-m-ni-j-a-k-u-b-lí-žit. Po-mo-z-te mi. Je-s-t-li za-se o-m-d-lí-m, na-sy-p-te mi do rá-ny pů-l-ku mo-d-ré-ho sá-č..." Ani nedopsal a opět se zhroutil.

"To jistě. V jeho situaci by to napsal každý," soudil Haiek.

"A co když nelže. Přečteš mi ještě jednou, co je tam napsané?" požádala ho Awan a marně se snažila najít ve spletitých znacích nějaký smysl. Kdesi daleko odtud nedávno zazněla řečnická otázka, 'Kdo by učil ženu číst?' a v jejím případě to platilo stejně jako o většině ostatních. Při této komunikaci byla stejně hluchá, jako byl jejich návštěvník němý. Haiek jí větu nepříliš ochotně přečetl, ale tím jeho zájem o raněného skončil. Zalezl do druhého rohu, co nejdále od páchnoucí studny a tam trucoval. Awan začala neznámého pomalu, opatrně svlékat. Deneb jí přitom zavazel, pořád čenichal kolem. Promáčená kazajka, řemeny na připevnění lehkého pancíře hrudi, čím hlouběji se dostávala, tím více tam bylo krve.

Stáhla poslední vrstvu oblečení, ale ránu pod lepkavým nánosem vůbec nespatriila. Musela vzít hadřík a krev umýt, než našla trojitý hvězdíkový řez v šupinami nechráněné kůži hrudi. Začala prohrabávat odhozené svršky, aby našla modrý pytlík. Našel ho však dříve Deneb a trvalo dlouho, než mu novou hračku vzala.

Znovu se sklonila nad tělem a měla co dělat, aby úkol nevzdala. Představa, že by měla rýpat do živého masa, přestože tím pomůže... Roztáhla ránu drápem levé dolní a spatřila krev. Při každém pomalém nádechu její hladina stoupala, pak zase klesala. Přemohla se, vzala sáček a otevřela ho. Zavanula z něj vůně neznámých bylin, ale pobyt ve vodě sáčku neprospěl. Byla v něm teď našedlá kaše. Jenže neměla jinou možnost. Opatrně ho naklonila, pak stiskla mezi prsty. Trocha té brečky skanula do rány.

× × ×

Aparu splnil svou hrozbu doslova. Do uzlíčku svázaná Gamar se už třetí den natřásala na nákladní plošině vlečené za sukem, vystavená všem nárazům. Ale mohlo to být i horší. Takhle to bylo jenom nepohodlné a ponižující, nic víc. Úkolem vazby pej není otroka zmrzačit, ale znehybnit, aby mohl být bez následků převezen a prodán za nejlepší cenu. Souložníci s uhnívajícími končetinami si nikdo nekoupí.

Přesto myslela, že se pomine vztekem. I ten otrokář co ji unesl před několika lety se k ní choval s větší úctou než vyslanec jejího budoucího manžela. Nadávala vyslanci celou dobu než dostala roubík, i pak se pokoušela aspoň neartikulovaně ječet. Aparu obávající se prozrazení své stále menší skupinky jí musel pohrozit bičováním. Nejen pohrozit.

Od té chvíle byla doslova jako mrtvá. Nic ji nezajímalo, nic nedělala. Když jí při večerní zastávce uvolnili hlavu a položili před ní jídlo, ani se ho nedotkla. Nakrmili ji násilím, potravu jí předžvýkával její strážce. Pak ji opět spoutali a tím je víceméně přestala zajímat. Na noc přes ni přehodili navlhlý hadr. Pod poryvy větru ji mrazil, ke všemu páchl krví a hnílobou. Nemohla spát a tak celou noc strávila čekáním na Mirbana, jehož bezeslovný slib měla. Celý den o něm nezaslechla ani zmínky, doufala, že vojákům unikl.

Hadr jí sebrali ještě před svítáním a jí byla zima ještě větší než s ním. Nechápala, proč to Aparu dělá.

Pro vyslance to byla jen krutá hra. Zjistí Gamar pravdu, nebo ne? Jak se na to bude tvářit? A pokud ji nezjistí, taky dobře. Řekl Itapovi: "Dokud se spoléhá, že pro ni ten zmetek přijde, tak nedělá potíže." Co si o tom myslel Itapa, to neřekl. Jen se mírně uklonil.

Den probíhal prakticky identicky jako včerejší. Jenom na noc se zastavili v nějakých opuštěných troskách a Aparu povolil zapálit oheň. Gamar jako zajatce nemohla počítat s tím, že by ji snad nechali ohřát, ležela opuštěná na hranici světla a stínu. Na noc ji opět přikryli. Během dne sice hadr vyschl, ale o to více začal páchnout. Ale to zdaleka nebylo nejhorší. Nejhorší bylo, když v odlescích plamenů poznala původ onoho cáru.

Aparu ji naštěstí ignoroval, jinak by ji v dané chvíli musel raději zabít sám. Hněv, nenávist a pomsta se ve třech vlnách přelily její tváří a přísahy, které v duchu skládala, by vyděsily nejednoho válečníka.

Začala je plnit ihned ráno tím, že se vzdala své pasivity. Začátek však moc slibný nebyl. Aparu sice ocenil, že konečně dostala rozum, ale v žádném případě jí nemínil dovolit, aby cestovala na sukovi místo za sukem. Jeho jediný ústupek spočíval v tom, že už nedostala roubík. Aspoň tohoto se pokusila využít. Její strážce jel stále těsně za svlakem a ačkoliv nedával nic najevo, neustále ji pečlivě sledoval. Začala na něj mluvit. Bohužel, většinu času by měla lepší výsledky u sochy libovolného světce. Nevzdávala se však a narazila na téma, které dokázalo strážcův stoický klid narušit. Naznačila mu, že nebýt příkazu k odstranění Mirbana, mohl být dosud úplným mužem.

× × ×

"Zde tento list, synu. Pomůže vám vstoupit do armády lorda Zinoa. Je to věrný vazal a jeho armáda je nejlepší na světě. Vás učili také ti nejlepší. Nepochybují o tom, že rychle postoupíte v hierarchii jeho velitelů. A až získáte zpět jméno, které vám upírají, pak s jeho pomocí obnovíte řád. Bohové nechť vás ochraňují po deset tisíc let..."

"Ale co vy paní. Přece..."

"Mé dny jsou již sečteny. Nedokážu déle snášet tuto potupu, bez naděje na brzké zlepšení. Jsem císařovna, ne žebračka prosící u cizích dveří. Nesnesu již více jejich povýšené pohledy a falešnou lítost."

"Paní! Prosim, nedělejte to! MATKO!!!"

× × ×

Mirban se na palandě prostého úkrytu celý třásl a sténal, nevydal však jediné srozumitelné slovo. Jeho zachránci s obavami sledovali v jakém je stavu, ale nevěděli jak mu pomoci. "Nemá žízeň?" napadlo Awan. Bylo to jisté, oni žíznilí též a to neměli horečku. Alespoň Awan ji neměla. Haiek se sice snažil předstírat, že mu nic není, ale při náhodném doteku zjistila, že přímo pálí. Zásoba vody ve džbánech jim došla již včera. Ta ve studni... Raději se k ní neodvažovali ani přiblížit. Celý včerejšek strávili tím, jak ze všech sil hrabali hlínu ze stěn a zasypávali studnovou chodbu, tak ohavný a nesnesitelný zápach z ní vycházel. Jinam jít nemohli. Haiek nebyl schopný vyšplhat po žebříku ven, zraněný muž teprve ne. Museli počkat na večerní tmu a pod její ochranou se Awan chtěla pokusit o cestu k domu. Byl to strašný den, v přítomnosti umírajícího cizince. Ze samého zoufalství se ho pokusili obrátit a nasypat mu vysušený lék do těla i z druhé strany, nebyl však vidět žádný výsledek, pouze jeho horečka vytrvale stoupala.

Konečně se setmělo natolik, že se Awan odvažila ven. Ona již znala okolí docela dobře, kdokoliv jiný by si musel svítit a viděla by ho už z dálky. Se džbánem v každé ruce, strážena Denebem, který se motal v těsné blízkosti a doprovázena tichými motlitbami svého bratrance sešla ke statku. Moc z něj nezbyvalo. Zatímco se skrývali ho někdo zapálil. Přijala to téměř s vděkem, vázaly se k němu nepěkné vzpomínky na události posledního týdne. Nebylo by pohledu, který by jí nepřipomněl nějaký příšerný okamžik. V plamenech snad jejich duch mohl zmizet. Ale přestože zmizely odrazy jejího vlastního utrpení, stop po bolesti jiných zůstalo až příliš. Jak se potmě vyhýbala spáleništi, zapadla jednou nohou do hluboké úzké jámy. Věděla, která to je. Tady umřel Haiekův táta. Stejně jako měli umřít všichni ostatní, udušení či rozbodaní jako mnohokrát zvětšené houby na jehly. Na to vojákům čas nezbyl. Měli ho však dost na to, aby stihli

zbylým obyvatelům statku rozpárat břicha a nechat je v bolestech umřít. Unikla jen Awan, spoutaná a zapomenutá napůl v bezvědomí tam, kde o ni poslední voják ztratil zájem a Haiek. Ten již jako mrtvý vypadal a vojáci se o něj nestarali. Vždyť zajatec, který se před mučením nechvěje strachy a během něj nekřičí bolestí, ten nestojí za námahu. Vojáci, patřili ke druhé strážci sedmého pluku semae Sensy, odtáhli někam na sever do boje proti tamnímu pánu semae Natokovi a statek ztichl.

Při pádu rozbila jeden džbán a také v noze jí bolestivě zatrnulo. Deneb přiběhl, co se jeho paní stalo, proč nepokračuje v cestě. Zrovna tak jako tehdy. Těžko říct, jestli chápal pojem přesila, ale skrýval se celý den, dokud se vojáci na statku zdržovali. Vylezl teprve po jejich odchodu a našel ji. Přinutit ho k překousání jejich pout nebylo to tak snadné. Nejprve totiž po několik minut projevoval až bláznivou radost z toho, že je jeho paní naživu. Pak teprve se mohla vydat pátrat, jak jsou na tom ostatní.

Nedělala si příliš iluze. V jejím bezvědomí se jí dotýkaly duchové a prosili o pomstu. Věděla tedy, kolik mrtvých může čekat. Bohužel se z bezvědomí začala probírat příliš brzy a teď při osobním průzkumu zjistila, že skutečnost je mnohokrát horší než čekala. I s Denebovou pomocí našla jediného živého člověka. Byl jím napůl zmražený a po celém těle pořezaný Haiek.

"To bude v pořádku," zašeptala drakovi a vytáhla se z jámy. Lítostivě se podívala na střepy džbánu. Zbylo jich tak málo... Jestli to takhle půjde dál, nezbude jí nic jiného, než aby se také naučila pít vodu uschovávanou v měších z guhutí kůže. Haiek ji běžně pil, ale jí se pro svůj pach přičila. Dokud žila v Tananzu, dokud občanská válka nevyhnala její rodiče sem na venkov za otcovým bratrem, tak si nedokázala vůbec představit, že by něco tak hrozného jako voda v koženém vaku mohlo existovat. Když se na to nyní zpětně ohlížela, div se sama sobě nesmála. Co je po páchnoucí vodě ve vaku, když pár kroků stranou je celá studna a v ní již osmý den plavou mrtvá těla!

Zvolna a kulhavě se vydala do pole trávy hun. Letos ji nikdo nesklidí. Možná příští rok, pokud se zde pod ochranou armád nového zeměpána usadí nový pastevec. Její strýc měl prostě smůlu. Pan Te Cueh Se byl poražen a jeho vojska rozprášena. Vítězné armády ostatních lordů si v zemi nikoho dělaly co chtěly. Vraždily civilisty na potkání, aby ani náhodou nevznikla nějaká větší síla v jejich týle a házely jejich těla do studní, aby ztížily zásobování svých soupeřů vodou. Jenže nemohly zničit všechny studny! Uprostřed pole byl pramen, ke kterému chodili pít divocí wadi. Po pár desítkách kroků se ztrácel v mokřině, ale cesta k němu samotnému byla dost pevná na to, aby se k němu dostal i člověk - pokud by o něm věděl. Ona by sice cestu k prameni v noci nikdy nenašla, měla však pomocníka. "Denebe, pramen... Hledej!" vyzvala draka. Pak už jen stačilo sledovat stopu, kterou za sebou nechával.

Brzy zaslechla tichý šum vody a chlemtání žiznivého draka. Došla k prameni. Zdál se být v pořádku, žádná lidská ani zvířecí mrtvola se v těsném okolí nevyskytovala. Napila se, naplnila džbány a vyrazila na zpáteční cestu. Cestou sem si ničeho nevšimla, ale nyní se nevyhnula pohledu na oblohu. Pokrýval ji obvyklý šedavý příkrov. Téměř nekonečný, věčný, za celý svůj život nespátřila hvězdy více jak desetkrát. Ovšem dnes to bylo jiné. Nízko nad východním obzorem byla část oblohy čistá.

Otvorem pronikala záře tří hvězd. Dvě poměrně obyčejné, i když velmi jasné, srovnatelné s pověstnou hvězdou Mirdie, bohyně odpočinku. A ta třetí je ještě přezářovala, velikostí i jasně, plála v temnotě jako rudý drahokam. Bylo to něco úžasného, nespouštěla z hvězd oči po celou cestu. Bohužel se brzy začaly ztrácet.

Došla k úkrytu, snosila postupně všechny džbány dovnitř a pak začala Haiekovi uchváceně vyprávět o tom, co spatřila. Nevěřil jí, chtěl se sám podívat, ale nepodařilo se mu vyšplhat vzhůru. Rány na jeho poslední nezlomené paži se zanítily a pro bolest nebyl schopný se na žebříku udržet.

Awan přistoupila ke zraněnému a opatrně mu začala nalévat vodu do úst. Trocha jí přišla nazmar, vytekla muži z koutků, než začal polykat. Když už k tomu však došlo, pil jako vysušená houba. Vypil dvě třetiny džbánu a pak otevřel oči. Podíval se na ni, stále obluzený horečkou, pokusil se jí dotknout a něco říct. Bylo to tak tiché, že nerozuměla a ten dotyk ji vyplašil. Uskočila. Opět se pokusil o slova. Nic z toho nebylo a navíc zase omdlel. Nechala mu džbán v dosahu a stáhla se za přihlížejícího Haieka. "Rozuměl jsi mu?" ptala se ho.

"Říkal nějaké jméno."

"Moje ne, tomu bych rozuměla. Určitě ho již musel zaslechnout, když jsme se bavili... Nevím. Pojdme spát. Vedle."

Nemohla si pomoci. Věřila drakovi, že necítí hosta jako nebezpečí pro jejich životy. Ale ten letný dotek byl příliš podobný něčemu jinému. Zabarikádováni se v přední místnosti a brzy usnuli.

× × ×

Venku začínalo svítat. Štěrbínou vchodu, napůl otevřeného kvůli větrání, proudily odrazy prvních slunečních paprsků a Deneb začal výt. Awan hlučný jekot probudil. "No tak, Denebe, tiše," pokoušela se ho utiшит slovy, na která obvykle zabral. Dnes ne. Vstala, že ho uklidní mazlením a zarazila se. Drak dřepěl nad Haiekem, ječel mu přímo do tváře, ale její bratranec nic. Jen tiše ležel. Až moc tiše. "Haieku?" zavolala na něj. "Druhý bratře!!!" přidala rodinný titul i sílu hlasu. Marně. Vrhla se k němu, chytila ho za ruku... Byla tuhá a chladná, v drápech plno hlíny. Ve stěně za ním byl dlouhý nápis. A víc nic.

Zanaříkala: "Haieku... Druhý bratře! Cos mi chtěl říct?" Mrtvý mlčel, jeho poselství pro ni zůstalo tajemstvím. A tím i zůstane, dokud se neuzdraví cizinec a nepřečte jí to. Cizinec! Jestli umře i ten... Po zádech jí přeběhla mrazivá vlna, jako smyslů zbavená skočila ke dveřím do zadní místnosti, rozházela večer zbudovanou barikádu a skočila dovnitř. Byla tam tma, malá olejová lampa dohořela již někdy v noci. Celá místnost navíc strašlivě zapáchala hnílobou.

Vrátila se pro pochodeň. S pomocí jejího světla přičinu zápachu našla. Nepocházel ze studny, ale z kaluže zčernalé krve pod palandou, na které uložili cizince. On sám v ní nebyl, když se rozhlédla, našla ho ležet v koutě, zkrouteného nad jinou kaluží hnusu. Byl v bezvědomí, ale žil. Úleva, nekonečná vlna úlevy. Tak jedinečně by dokázala popsat své pocity. Strach z toho, že by zůstala sama, opuštěná mezi dvěma mrtvými a armádami vrahů byl silnější než strach z neznámého muže. Musí se o něj postarat co nejlépe, musí přežít!

Sklonila se k němu a vyhodila si ho na záda. Za ty tři dny strašlivě zhubl, byl docela lehký. Zase tak moc ne. Když ho přenášela zpět na palandu, sklouzl jí, musela si ho nadhodit a tím mu zmáčkla poraněnou hrud'. Zabublal a z úst mu vyrazila nová páchnoucí záplava. Už před ní ani nestahovala nozdry.

Uložila ho do pelechu a zašla si pro džbán s čistou vodou a spoustu již nepotřebných šatů. Setřela z podlahy vše co šlo, pak si na okamžik odskočila, jen aby znečištěné hadry hodila do ohniště. Když se vrátila, zjistila, že zraněný visí přes hranu palandy, opírá se všema rukama o zem a pod ním opět roste louže. "Ach pane...", zasténala.

Zdvihl k ní hlavu, tvář plnou omluv. Ale neřekl ani slovo, jen se svalil zpět do pelechu a oddychoval. Mlčel, když uklízela, mlčel, když mu stahovala obvazy a nezkušeně se pokoušela posoudit stav zranění. Vypadalo, že se dobře hojí, rána v hrudi se stáhla, neuškodil jí ani nešetrný ořes před chvílí. Podala mu vodu, zeptala se ho, jestli nechce jíst.

Určitě musel mít strašlivý hlad. Vždyť nejedl, co ho našli, ale odmítl. Pak zavřel oči a opět usnul.

Nechala mu v místnosti novou lampičku a opustila ho. Vrátila se dopředu, udělat něco s Haiekem. Nebyl důvod, aby si ho tady nechávala. Musí ho dostat ven a pohřbít, než se do něj pustí Deneb. Drak měl ohledy jenom k živým přátelům. Tělo, jehož duše se dávno rozplynula, pro něj obvykle znamenalo jenom pár desítek liber masa. Divné, že se dosud udržel. Vždyť se naposled nažral před třemi dny, po zabítí cizího vojáka.

Druhý bratr, bratranec, vypadal mrtvý o mnoho menší. Pokusila se ho zdvihnout. Tohle dokázala, jenže když se pokusila vyšplhat s ním vzhůru, nešlo to. Musela si ho složitě přidržovat a pak jí nezbývaly ruce ke šplhání. Vzdala se, musí to udělat jinak. Začala pátrat v krabicích na věci po nějakém lanu. Žádné nenašla, jakoby pro jejího strýce taková věc neexistovala. Nezbylo jí, než sebrat z hromádky vojákovy výzbroje dýku a začít párat další šaty. Z úzkých pruhů spletla dost silný provaz. Udělala na něm smyčku, protáhla ji mrtvému kolem těla mezi rukama a s druhým koncem vyšplhala na pastvinu. Začala tahat. Nebylo to tak snadné, jak si původně představovala. Mrtvý se na provaze otáčel, zarážel se o přičky žebříku a provaz se zařezával do hrany otvoru, přes kterou ho tahala. Už ho téměř měla nahoře, ale chyběla sotva dlaň k tomu, aby po těle mohla sáhnout, když jí ujelo. Málem ji strhlo sebou. Ze samého zřetku začala nepřerušovaně řvát. Vydrželo jí to pět minut. Pak se uklidnila, slezla zase dolů, ale nevzala si lano do rukou sama.

Udělala silný popruh, přivázala ho k lanu a zapřáhla draka. Ani se moc nebránil. Vyšplhala vzhůru a zavoláním "Denebe, pojď!" ho pozvala na procházku. Hbitě vyšplhal vzhůru, klátící se mrtvola pro něj neznamenal překážku.

Mohla ho dokonce i odměnit. Ze křoví na konci pastviny přinesl závan větru zakvíkání zapomenutého guhuta. Uvolnila drakovi smyčku, popleskala ho po zádech a rozběhla se ke křoví. Vyrázil za ní a přestože běžela ze všech sil, předběhl ji a ještě kolem ní dělal kola. Pak zaslechl guhuta i on. Strnul na místě, celý napjatý. "Je tvůj, Denebe, je tvůj," řekla mu skloněná k jeho hlavě a ukázala rukou do křoví. Vrhł se za kořisti jako blesk, zatímco ona se vrátila k mrtvému.

A začala uvažovat, jak ho pohřbít. Nemohla jeho tělo odevzdat Slunci, kouř hranice by ji mohl prozradit ve dne, záře plamenů zase v noci. Jenže provést pohřeb jako pohané? Jenom ho zakopat? To se jí přičilo. Po několika desítkách tiků se myšlenka na pohanský pohřeb bránit přestala. Haiek sám jednou při náhodném rozhovoru na tohle téma prohlásil, že nechce ve své poslední hodině na tomto světě někomu připomínat pohoštění. A to ani náhodou, ani na chvíli. S těžkou duší tedy slezla do úkrytu pro motyku a začala kopat jámu.

Když byla dost velká, uložila do ní tělo, zasypala ji a na vrcholku hromádky složila znamení ravwah, symbol Mirdie, aby byl obřad úplný. Pak zavolala draka, vrátila se do úkrytu a vyčerpaná prací i smutkem usnula...

× × ×

"Pane... Prosím, pomoz jí... Zachráni ti život, zachraň ty její... Já už nemohu... Nemohu... Nemohu..." Ten hlas byl tak živý, až se Mirban vyděsil. Měl určité ponětí o svých halucinacích z předešlých dní, ale tohle nebyla halucinace. Bylo to tak skutečné a naléhavé, že to nemohla být vzpomínka na minulost. Ale kdo, proč? Hlas zmizel a on se opět propadl do pustých temnot. Probral se pouze na chvíli, když ucítil pohyb způsobený někým jiným. Tak na půl si uvědomoval, že se o něj stará dívka, jejíž tvář už někde zahlédl. Bylo to včera? Před týdnem? Loni? Zeptala se ho, zda chce jíst, nebyl však schopen odpovědět. Žaludek se mu svíral hlady, ale něco v hlubinách mysli jídlo odmítalo. Duše zvítězila, jídlo bylo zapomenuto. Pak opět usnul, beze snů, bez hlasů.

Probudil se o mnoho hodin později. Netušil, zda je den či noc, v jámě bylo úplné ticho, jen knůtek namočený v oleji syčel a plamínek rozkývaný pouhým dechem vrhal bláznivé stíny. Ale bylo mu mnohem lépe. Necítil horečku ani bolest. Pouze pokus o slova vyšel naprázdno. Vydal úplně nesrozumitelné zachrčení, nesrozumitelné dokonce i jemu samotnému, ke všemu zahrozila připomínka bolesti hluboko v hrudi. Radši toho nechal.

Začal se rozhlížet po místě, které se mu stalo dočasným domovem. Byla to prostá dutina vydlabaná v zemi, se stropem zpevněným několika trámy výdřevy. Nejasně si uvědomoval, že se nějak změnila. Tam kde prvního dne, napůl v mrákotách, zahlédl dveře na konci krátké chodby, tam byla dnes jen udusaná stěna hlíny vyškrabané ze stěn. Při vzpomínce na mrtvé by studni se tomu přestal divit. Pátral dál. Pár lavic, stůl, otevřené a prázdné krabice na šaty a domácí potřeby. Své šaty ani zbraně však nenašel. Snad budou vedle.

Otevřel dveře a ztuhl jako socha. Přímě proti němu seděl siani a strašlivě čelisti vystavovaly na odiv desítky nejostřejších zubů světa. 'Proto tu je takové ticho... Někud sem pronikl drak a všechny zabil,' pomyslel si a padl k zemi. Proč bojovat? Jak? Proti dravci, který sám zvládne souboj s četou vojáků a když nestačí, tak si přivolá zbytek smečky? Zavřel oči. Když zaslechl šustění dračích šupin, sevřel víčka ještě pevněji a odeslal bezhlasnou modlitbu bohům. Šustění se však vzdalovalo! Odvážil se podívat a myslel, že opět sní. Drak vyskočil do výklenku vydlabaného ve stěně. V tom primitivním pelechu ležel člověk, poklidně oddychující dívka. Drak si k ní lehl, stočil se do klubka, které zabralo snad každý volný palec prostoru a s mírnou zvědavostí sledoval, co bude Mirban dělat. Ten stále nemohl uvěřit, co to vlastně vidí. Draci si nenechávali zásoby a živé už vůbec ne. Mirban se pomalu k pelechu přiblížil a natáhl k dívce ruku. Drak zdvihl hlavu, čím blíže ruka byla, tím více se rozevírala štěrbina jeho tlamy. Ale nezaútočil. Mladý bojovník se stoupajícím úžasem hleděl na stoicky klidnou šelmu. Tohle byl skutečný sen. Sen bojovníka. Neboť dračí smečka v okolí města znamená zánik města. Kdo může, uteče, kdo nemůže, bude sežrán. Prostá rovnice. A teď tu byl drak, který

se zdál být ochráncem člověka!

Mirban se stáhl a raději začal opatrně prohlížet místnost. Byla prakticky stejná jako ta, ve které strávil neznámý počet dní. Jen místo studnové chodby se odtud odcházelo dírou ve stropě. Nevšiml by si jí, kdyby neviděl žebřík. Dál tu bylo jen ohniště s podivně dlouhým a nezvykle skloněným otvorem komína, pár kusů hrubého nábytku a další krabice. V jedné z nich našel své šaty. Vzápětí je znechuceně odhodil, tak odporně páchly. Nezbylo mu, než aby se oblékl do měšťanského oděvu, nalezeného jinde. Byl určen muži mnohem většímu než byl on a necítil se v něm pohodlně, ale nebylo zbylí.

Pod stropem visely kožené vaky. Když jeden z nich pomocí dlouhé tyče sebrané v koutě sundal, zajásal: Ve vaku bylo sušené maso! Sebral jeden dlouhý pruh a začal ho přezvykovat. Přitom se rozhlížel kolem. Zhruba počítal. Nalezl osm vydlabaných pelechů, nejméně tolik jich viděl i vedle. To už je úkryt pro docela velkou rodinu. Ale ve svém polovědomí viděl jen dva lidi! Kde mohou být ostatní... Vzpoměl si na studnu, na hořící dům a téměř se zastyděl. Stud byl rychle vystřídán hněvem. Zinoovi vojáci nebyli světci, ale jejich tvrdost končila zároveň s bojem. To, co viděl v posledních dnech, bylo hrozné. Takhle s venkovany nikdo zacházet nebude. Jen co opět získá moc. Začne u malých poskoků jako je Aparu a dotáhne to až k nejvyšším hlavám. K pánům Paova typu, i k Tamiho fanatickým kněžím, kteří mají tuto strašlivou válku na svědomí. Ale začne od začátku. Pro velké cíle nesmí zapomínat na malé, na ochranu dospívající dívky, která mu zachránila život. "Zachraň ji... Já už nemohu..." bleskla mu hlavou vzpomínka na ranní sen. Otrásl se a ještě jednou prohlédl pelechy. Všechny byly prázdné. Jen v tom, kde ležela neznámá se svým dračím ochráncem a ještě v jednom byly kožešiny. Zašel se podívat k tomu prázdnému. Kožešiny byly od krve a ve stěně byl vydrásán vzkaz: 'Na křídlech šedých motýlů je cesta před Boží tvář nekonečná. Promiň mi Awan, má nejdražší druhá sestro, nechtěl jsem ti přidávat starosti. Kéž tě bohové ochraňují po deset ti...' Mirban se hluboké úctě sklonil před pevnou vůlí chlapce, který po několika dlouhých dnů tajil strašlivé utrpení skryté v rozdrásaných útrobách a ještě z posledních sil se alespoň pokusil rozloučit pečlivě a bez chyb vyrytým epitafem.

× × ×

'Kdyby pán nepřikázal zabít Mirbana, mohl jsi být dosud mužem...' řekla mu zajatkyně během těch několika hodin, kdy neměla roubík. Pak ji pan Aparu nechal opět umlčet a on zůstal jen se svými myšlenkami. 'Mohl jsi být mužem... mužem... mužem...' hučelo mu donekonečna v hlavě. Ale nejen to. Kdyby nebylo této cesty, mohl zůstat v bezpečném týlu a ne se protloukat zemí, kde na každém kroku hrozí smrt... Za to může ONA! ONA je příčinou všeho. VŠEHO!!! Tahle myšlenka ho už neopustila, navíc s každým pohledem na spoutanou otrokyni sílila. Když večer chystali tábor, splnil pánovy neoficiální rozkazy velmi důkladně. Uložil ji v nejvzdálenějším koutě tábořiště, daleko od tepla i světla. Nechal ji hladovět, jídlo určené pro ni okatě spořádal sám. Tohle sice v instrukcích nebylo, ale pán si toho nevšiml a jeho odvaha stoupala. Když se strážní rozběhli na svá stanoviště v okolí a tábořiště ztichlo, uložil se vedle ní. A přišla noc, noc jeho plánu.

Přešla osmá, vystřídaly se hlídky. Teď už se táborem nikdo potloukat nebude. Počkal ještě chvíli, než vystřídání strážní usnou a pak se postavil a tasil dýku. Jeho život je nyní bezcenný, ale než odejde, vezme s sebou i tuto děvku, aby již nikoho z bojovníků nepotkal jeho osud! Připadal si div ne jako hrdina, statečný zachránce mužů v jednotce, když se skláněl nad jejím tělem a hledal bod čisté smrti.

Ona nespala! Sledovala jeho stín, její široce otevřené oči se blýskaly v odlescích vzdálených plamenů. Začala se ve svých poutech svíjet a pokoušela se zaječet přes roubík. Z toho nic nebude. Stiskl jí krk. Ne tak, aby ji dusil, ale pouze umlčet a začal jí přejíždět dýkou po odhalených částech těla. Ostří tiše svištělo na jejích drobných šupinách a on zažíval poslední potěšení z jejího strachu. Pak se jeho ruka zastavila. "Dýka je pro tebe až moc dobrá, ty děvko," zachrčel sotva slyšitelně, "ty odletíš na křídlech motýlů..."

Strhl z ní šedý plášť jejího zabitého ochránce a jediným trhlem drápů druhé levé ruky jí rozerval šaty na břicho. Teď už nedbal jejich potlačovaných výkřiků, teď už ho nic nezastaví. Strážní jsou daleko a v táboře všichni tvrdě spí. Sklonil se k ní ještě více a ...

"To ne, vojáku. To tedy ne..." zaslechl, než se posledním zvukem jeho života stalo bouřlivé šumění krve rozlévající se v dutinách vlastní lebky.

× × ×

V posledních dnech vypadal Itapa jako živý mrtvý. Nemluvil. Téměř nejedl. Zdálo se, že sní s otevřenýma očima. Když se ho Aparu vyptával, vymlouval se na bolesti v přeražených pažích. Měl je sice dobře stažené do dlah a nezdálo se, že by nějak otékaly, ale jako výmluva se to použít dalo. Aparu jen zahučel pár urážlivých slov o vojákově, co snese pouze cizí bolest a tím o něj ztratil zájem.

Kapitán tiše seděl u panského ohně a hleděl do plamenů. V jedné ze zdravých rukou svíral kus barvené kůže. Pět modrých pruhů, odznak jeho postavení. Jak dlouho je bude nosit? Týden, dva. Pak bude označen za zrádce a v nejlepším případě odsouzen k zakopání. Aparu je mstivý, nezapomene Itapovi jeho vzdor. A velitelů má armáda nadbytek, nyní, když z válečného tažení proti klanu Natoko sešlo. Dávne zásluhy pro pána nic neznamenají. Nanejvýš zvýší jeho šílený zájem, až bude, pohodlně usazen v křesle, sledovat Itapovu smrt.

Rozhodl se. Pečlivě přibodl odznak zlatými hroty zpět na pancíř a vstal. Vydal se na obhlídku tábora, na kontrolu hlídek, jejich postavení si vrýval do paměti. Dnes či zítra večer se něco stane a ráno poté bude mít pan Aparu mnoho důvodů k přemýšlení.

Pak zalezl do svého pelechu a trpělivě čekal, až mine osmá hodina, čas výměny stráží. Nebylo to lehké. Čas od času ho zmohl spánek a on se z něj po několika ticích násilím probouzel. Konečně! Poddůstojník Wagi se vyhrabal z pelechu a začal budit střídající vojáky. Když je konečně donutil vstát a odejít na stanoviště, Itapa se za nimi tiše vyplížil. V duchu se jim smál. Skuteční vesničtí burani, jen náhodou navlečení do uniforem. Neměli o něm ani tušení, dělali rámus jako stádo splašených krasuků, mohl by za nimi jít úplně nekryt. Ale nebyl důvod riskovat.

Skryl se nedaleko muže strážícího suky a vyčkával. Jestli strážný dodržuje rozkazy, pak se z toho místa ani nehne. Jestli se mu zachce pokecat si s jiným, pak Itapa pro dnešek plán přeruší a ráno ztropí důkladný rámus, aby se vojákům poučení zarylo hluboko pod kůži. S pomocí důtek to půjde snadno.

Nezdálo se však, že by měl strážný odvalu rozkazy porušovat. Stál nehnutě na místě, které mu bylo určeno a hleděl do tmy. Do tmy hleděl i pak, když mu na lebku dopadl konec důkladného obušku. Jen vyhekl a sesul se k zemi. Ale nebyl mrtvý. Na to si zkušený průzkumník dal pozor, nestál už o zbytečné oběti. Mirbanův příklad se mu zapsal do mysli hlouběji, než by sám byl ochotný připustit. Žádné zbytečné zabíjení...

Spoutal nepozorného strážce do absolutního pouta pej a pak se vrátil do tábora. Slečna Gah byla na příkaz pana Aparu držena v temnotě a chladu daleko od ohně, v téměř dokonalé izolaci. Bude jen muset dát pozor na jejího strážce. Bude muset dát... Nad spoutanou zajatkyň se tyčila temná postava, v odlescích hasnoucích plamenů se blýskala čepel. Itapa vyškubl z opasku jednu z vlastních dýk a několika skoky se stínu dostal do zad. Už ho poznával. Byl to ten nový eunuch, strážce slečny Gah. A o jeho úmyslech nebylo pochyb. Když šílenec začal strhávat ze slečny Gah oblečení, využil Itapa hluku a přišel tak blízko k němu, že mu téměř dýchal na záda. Muž si ničeho nevšímal. Obřadně vytasil drápy druhé pravé a sklonil se k břichu své oběti. To už se Itapa neudržel. Tady neměla milost místo.

Zabil ho rychle a bez hluku a tělo strhl stranou, aby na zajatkyňi nepadlo. Nezdálo se však, že by to slečna Gah oceňovala. Když se nad ní skláněl, aby ji zdvihl, zmítala se a snažila se ječet. Sykl na ni: "Buďte zticha u všech démonů, nebo nás prozradíte." Asi ji překvapil, protože skutečně zmlkla, ne nadlouho. Když ji odřezal ji od nákladní plošiny a hodil si ji na záda, začala zase hlučet. Rozzlobil se. Upustil ji do trávy, bezohledně jí zmáčkl hlasový průduch a řekl jí tak hlasitě, jak si jen troufal: "Jestli chcete jít k panu Pa 'k, poskytnout mu pár týdnů zábavy a pak skončit jako jeho minulá třetí manželka, tak si klidně dělejte rámus. Mně je to jedno. Tak jako tak jsem odsouzenec k smrti. Nezáleží na tom, jestli tady, cestou, nebo až v táboře. Ale váš osud je jenom na vás. Tak co, budete zticha?" Uvolnil ji hrdlo. Asi ji přesvědčil, už ani nemukla. Nechala se odnést, přehodit přes suka a přivázat. Pak se Itapa ve vší tichosti a opatrnosti vrátil do tábora. Když přišel zpět, vlekl na zádech vaky se zásobami a vodou. Přehodil zásoby přes hřbet druhého suka, chytil obě zvířata za dlouhé licousy na tlamách a pomalu, krok za krokem je odváděl do tmy.

× × ×

Zbytek dne strávil Mirban čištěním zbraní a opatrným zjišťováním, co všechno si drak nechá líbit. Moc o nich nevěděl. Kdyby se spoléhal jenom na to, co viděl sám, řekl by, že zprávy o dracích byly čistě vylhané. Drak se po většinu času choval jako lenivý flegmatik. Copak něco takového může zmasakrovat jízdní čet? Jenže stačilo, aby mu hodil do kouta kuličku smotanou z pruhu sušené guhutiny a drak se změnil v zářivý blesk. Oko ho nestačilo sledovat. Bylo zřejmé, že v případném boji by se samozvaný lovec draků proměnil na čáry roztrhaného masa dřív, než by řekl 's' a na 'iani' by už nedošlo. Po pokusu se drak vrátil k němu a sledoval, jak Mirban pečlivě obrušuje rezavé skvrny ze svých zbraní a roztírá po blyštivých čepelích slaboučkou vrstvičku loje. Čas od času mu strčil čenich až pod ruce a pokoušel se nános maziva slíznout. Pak se o čepel herty řízal a dal pokoj.

Možná za tím byl i zvuk, jenž se ozval z pelechu, kde ležela dívka označená v nápise jako Awan. Tiše zasténala, pak otočila hlavu po tichém svištění zbraní. Drak se odvrátil k ní a vynucoval si pohazení. Podrbala ho, ale skutečnou pozornost věnovala Mirbanovi. "Je vám dobře pane?"

Ukázal na ránu a pak úsměvem naznačil, že je vše tak, jak má být. A ona?

Pochopila naznačovanou otázku a zachmuřila se. "Haiek umřel," zašeptala.

Smutek a soustrast, gesto ukazující do vyprázdněného lůžka.

"Vy nemůžete mluvit?" podivila se.

Pokusil se odpovědět jinak než gesty. Opatrně uvolnil vůlí ovládané svěrače a vpustil vzduch do třetí plíce, aby jej vypustil přes hlasivky a změnil ve zvuk. A v příštím okamžiku ležel na zemi a nevěděl o světě, tak strašlivá bolest se mu rozlila krkem a zaplavila mysl.

Když se probral, zjistil že ho uložila do jednoho pelechu, narychlo vystlaného čistým kožešinami. V ústech cítil krev a krk ho pálił jako oheň. Awan stála nad ním a bezradně mu nabízela vodu jako všestrannou pomoc. Přijal džbán a vypláchl si ústa, opatrně nechal kapalinu stéci až do krku a opět ji vytlačil. Něco nesesedlo. Když vydechoval, povolil mimoděk výdech přes zraněné orgány. Bolest, již ne tak hrozná, se opět ozvala, zato se neozvalo nic jiného. A na jazyku pocítil kus něčeho jemného, téměř sliznatého, co voda vyplavila z krku. Vylovil to obratnou horní rukou a prohlédl si to. Chuchvalec tkáně spleené krví mu nic neřikal. Odhodil tu odpornost do krbu, přemohl nevolnost a vstal. Odmítl pomoc dívky, došel ke hromádce své výzbroje a začal zavěšovat zbraně na jejich místa na opasku. "Vy odcházíte!?" zeptala se zhrozeně. Přikývl.

"A... a... co..." nedopověděla. Nemusela, chápal její obavy. Ukázal jí: Já. Ty. On... Společně. Daleko.

"Ale tam je nebezpečí!"

Kde není?

Přešel k žebříku, položil nohu na první příčku, sáhl po příčce kus nad úrovní očí. Přitáhl se. A už ležel zas... Neomdlel úplně, mohl ji sledovat, jak se mu vrhá na pomoc, odvléká ho zpět do lůžka a brebentí, že je dosud oslabený zraněním a že by měli pár dní počkat. Bohužel, měla pravdu. Bohužel to také znamenalo, že se Gamar neodvolatelně stane pánovou třetí ženou. Téměř bezprávnou bytostí, nahraditelnou při pánově sebemenší nespokojenosti... Bylo mu těžko, dvojí bolest těla i duše si žádala klid. Usnul.

× × ×

"Jste jako lift připravený na cestu! Úplně pitomá. Co chcete dokázat? I kdyby ten voják lhal a vašeho přítele mrtvého neviděl, tak by si ho stejně dávno podal drak. Tyhle bestie znám. Sežerou všechno, nač přijdou," soptil Itapa. Měl proč. Odvedl za noci Gamar tak daleko, že je neschopní vojáci Aparuovy suity nemohli nikdy najít. Připravil tábořiště, rozvázal zajatkyňi pouta a jediný výsledek toho byl, že se po několika hodinách předstíraného spánku pokusila

uprchnout. Vojensky cvičený suk se jí naštěstí odmítl podřídít, běžela tedy pěšky a nechávala za sebou spoustu stop. Pro stopaře nebyl žádný problém ji sledovat a dosáhnout.

Šla již docela zvolna, unavená a hladová, ale když ho za sebou spatřila, dala se opět do běhu. Pošťval suka za ní a jakmile ji po několika ticích dohonil, skočil jí na záda a srazil ji k zemi. Pak ji začal opět svazovat. Nedala pokoj, chtěla se hádat, křičela, že musí vidět Mirbanovo tělo. Dračí argument možná trochu zabral, ale Itapa si jejími sliby příliš jistý nebyl. Náhle něco zaslechl. Dusání sučích tlap! Sykl na svého suka povel a zvíře se svalilo na zem. Ona zaslechlá hluk také, protože sama od sebe zmlkla.

Nejen měkké úderly tlap suků byly slyšet. Také hlasy lidí, pořádně vzteklych. Kletby na adresu zrádného velitele a prchající otrokyně se nesly daleko, stejně jako jejich plány, jak si na oba počíhají u vypáleného domu...

"Hlupáci," zachřel Itapa. "Kdyby nedělali takový rámus, tak vás slyšeli." Počkal ještě chvíli, dokud se úplně nevytratily i poslední záchvěvy zvuků nežádoucích návštěvníků a pak vstal. "Málem se vám povedlo dostat se zpět. Nevím, jak bych vás z jejich středu dostával podruhé," odplivl si ještě, sehnul se pro ni a odtáhl ji k sukovi.

"Pane Itapo..." zaprosila kajicně, "rozvažte mě. Já už skutečně nebudu dělat hlouposti..."

Uškříbl se: "To už jsem slyšel tolikrát, i od vás, že..."

"Vážně."

"Ne."

"Tak mi aspoň řekněte, co se mnou chcete dělat?"

"Odvezu vás do Tananzu."

"Do Tananzu?!?"

"Ano. Pod ochranou vojsk Rady budete v bezpečí a mezi sto tisíci lidí vás pánovi špehové nenajdou. A kdyby bylo nejhůř, v kláštřích Mirdie se žen nikdo neptá na důvody, proč se chtějí stát kněžkou, stejně jako se od nich nikdo nedozví, kdo je pod rouchem kněžky..." Vyhodil ji sukovi na hřbet, skočil za ni a pohnal zvíře zpět. V dočasném tábořišti se zdržel jen tak dlouho, než naložil zásoby a přesedl na druhé zvíře. Pak zamířil na západ. Čekala ho dlouhá cesta. Podél horního toku Silie, pod masiv hor Samataruka, kde se skvělo starobylé císařské město, jediná oáza relativního míru ve světě války.

× × ×

Jednoho odpoledne našli nádherné místo, splňující všechno, co si jen srdce venkovana může přát. Vypadalo skutečně dokonale a navíc, připomínalo domov. Mírný úval svými svahy chránil prostor právě tak velký, aby se tam vešla nová Barekatori, dokonce větší a hezčí než ta stará.

Navečer usedli kolem ohně a rozjímali. "Mistře... Proč chcete jet právě do Tananzu? Copak zde není pěkně?" oslovil Imrisiho jeden z mužů.

Barek se nadechoval, že mu to vysvětlí sám, ale Imrisi ho nenechal. "Vypadá to tu jako v ráji, že?" oslovil muže s mírným úsměvem. Ale ten pohasl a Imrisi hoče pokračoval: "Láká tě to a nejsi sám. Vím na čem myslíte. Proč nějaké poslání na konci daleké cesty, vždyť zde nacházíme to, co jsme se vydali hledat... Vidíte ráj. Ale já vidím peklo, které číhá pod rohoží toho vašeho ráje! Toto místo je příliš krásné, než aby ho lidé jen tak opustili. Rozhlédni se lépe. Uvidíš spálené domy skryté pod šlahouny rediwy. Hledej. Spatříš zčernalé kosti těch, kteří tu chtěli také jen žít. Myslíš, jak dlouho byste tu žili vy? Stačí jediný rozkaz vydaný v dalekém městě, aby se tímto rájem převalila vlna ohně a smrti. Proto musíme do Tananzu. Tam, kde synové sta lordů rozhodují o životě a smrti milionů, tam je to pravé místo. Až jim pod rukama shoří plány jejich šílených her, až na vlastních zádech pocítí ledový dotyk strachu a smrti, pak snad pochopí. Pak nastane čas míru..."

× × ×

"Pane..." oslovila nesměle Awan Mirbana příštího dne ráno, "naučíte mne číst?"

Rozhodil rukama. Proč?

"Haiek mi něco napsal. Chtěla bych vědět..." Zmlkla. Mirban se celý otrásl, myslela si, že její prosbu odmítá a dotčena jeho domnělým nevděkem se schoulila v koutě. Ale on v tom byl nevinně, pouze ho dostihly vzpomínky na podobná slova, která zazněla před nějakými dvěma roky někde jinde. Toho dne zabušil, špinavý a vyčerpaný, zoufalý ze ztráty ideálů, na vrata tvrze rodiny Cah. Otevřela mu dívka tak neuvěřitelně krásná, že by před ní bledly i obrazy Mirdie na oltářích katedrály Mirdiahanar. Před neznámým ozbrojeným tulákem bránu opět přirazila, ale neodolala jeho prosbám a vpustila ho dovnitř. Dala mu najíst, nechala ho umýt se a vyspat. A když jí druhý den řekl, že nemá kam jít, přijala ho do služeb rodiny. Její bratr, současný vykonavatel rodinných práv dle kdesi daleko na tažení svého pána spolu s většinou ostatních mužů, dům chátral a vesničané se bez pevného vedení stávali vzpurnými. Mirban s nabídkou bez přemýšlení souhlasil. Jediná potíž vznikla ve chvíli, jakmile se ho zeptala na jméno. Tady zaváhal. Jeho titul se rozplynul v kouři zapáleného císařského paláce a jméno ztratilo smysl za masakru na Farudském poli. Pojmenoval se tedy Mirbanem, Bezejmenným. Pak ho provedla po domě. Na oltářiku domácí kaple bylo několik pergamenů s odkazy předků. Na jeden z nich pyšně ukázala, pravíc, že ten je její. Rozvinula mu ho před očima. Četl ho se smutkem, jaký vždy vyvolávají vzkazy ze záhrobí a pak jí ho s úklonou vrátil. Zeptala se, jestli skutečně umí číst. Přisvědčil. Nato ho Gamar požádala, zda by ji to nenaučil také... Že chce vědět...

Násilím nápor vzpomínek potlačil. Gamar již asi nikdy nespátí. Má novou žákyni. Dívku, která omylem došla k závěru, že mu nestojí ani za trochu vděku. Přesl k ní a poklekl po jejím boku. Otočila se vzpurně stranou, ale zaujalo ji, když začal škrábat do podlahy. A-wa-n. Tři znaky jejího jména. Ukázal na text, pak na ni.

"To jsem já?" zeptala se.

Přikývl. Začal ukazovat na znaky a otevíral čelisti, jako by je vyslovoval. 'A. Wa. N.'

"Awan," zopakovala poslušně.

Zakryl první dva znaky a na poslední ukázal. Ale ona ho zase přečetla jako celé slovo. "Awan!" vykřikla div ne

radostně a pak se divila, že nesouhlasně ukazuje 'ne, špatně.' Znovu ukázal poslední znak a naznačil vyslovení N. "N?" zeptala se tázavě a při kladné odpovědi zabušila radostně do podlahy sevřenými pěstmi i konečkem ocasu. Další znaky přečetla či odhadla také správně, proto se rozhodl ji vyzkoušet. Vstal a odvedl ji k nápisu. Ukázal na něj. Haiek se snažil, aby mu utrpení neroztrásl ruku, ale přesto měl jiný rukopis než Mirban. Awan text chvíli sledovala. Pak si povzdechla: "Tady je moc písmenek a já umím jen tři... Ale tady je mé jméno! Skutečně to psal pro mě, vidíte!" Přikývl zas, sám potěšen jejím úspěchem. Pak ji opět odvedl stranou a rozhlédl se, co by mohlo posloužit jako vzor, jako další obraz slova pro nové znaky. Neviděl nic výrazného, tak vytrhl z opasku dýku a vyryl do podlahy 'du-ga-s.' Položil zbraň nad nápis a ohlédl se po Awan, zda chápe. Chápala, ale neznala správné slovo. Řekla jen "dýka..." Jenže dýk je mnoho druhů.

Vkoutě se zavrtěl Deneb, znuděný tou napůl němou konverzací a Mirbana něco napadlo. Načrtl hrubý obrázek draka a pod něj napsal: 'Si-a-ni.' Ukázal na první znak, zaťal zuby v přípravě na bolest a pokusil se alespoň zasyčet. 'Ssi...' Tenhle prostý zvuk se mu podařilo vyloudit docela bezbolestně. Pak ukázal poslední znak slova dýka. Nebyl tak úplně stejný, chyběl zde podsymbol 'i', ale chápala to. Zasyčela, pak ukázala na 'Si', 'a' už znala a tak ukázala na poslední znak a dokončila nedůvěřivě "ni? Siani?"

Toho dne ji naučil poměrně bezchybně přečíst sedm znaků a pak přehodil přes Haiekův nápis hadr. Bude odhalen, až bude moci být přečten souvisle. V dalších dnech učení pokračovalo, navečer čtvrtého dne byla schopná přečíst i jeho nabídku: 'Na-u-čí-m tě i bo-jo-va-t.'

Chvíli na písmena nedůvěřivě hleděla a pak odmítla: "Ne pane."

Proč ne?

"K čemu by to bylo? Haiek se uměl prát, uměl i s nožem. A čeho dosáhl..." Otočila se stranou a celý svět pro ni přestal existovat. Mirban si vzdychl, ale dál ji k ničemu nenutil. Jen drak se k ní přitulil a donutil ji, aby ho alespoň hladila.

Trvalo týden, než se naučila všechny základní hláskové znaky a odhadovat význam většiny slabičných. Pak ji slavnostně uvedl k Haiekovu opuštěnému pelechu a strhl překážku dosud skrývajících Haiekova poslední slova. Poklekla k nápisu a četla: "Na kři... dlech šedých motélů je cesta před Boží tvář neku... nekonečná. Promiň me Awan, má najdražší druhá sestro, nechtěl jsem ti předávat starosti. Kéž ta bohové ochraňují po deset ti... Haieku... HAIEKU!!!" Skryla hlavu do kreví potřísněných kožešin a k jejímu nářku se přidalo dračí vytí.

× × ×

"Kam chcete jít?" zeptala se ráno jen tak, aby řeč nestála, zatímco balila nejnnutnější zásoby na cestu. Mirban se rozhlédl, našel dosud nepočmáraný kousek zdi a rozmáchle napsal: TANANZU. Ohlédla se po slově jen tak přes rameno a přečetla: "Tanzu?"

Začal se bezhlasně smát. Tanzu... To bylo skvělé... Tanzu... Původní slovo pocházelo z jazyka divošského národa Homam. Z jazyka, který se rozplynul spolu se svými uživateli, když ze sluneční strany přišli lidé Bewagi. A již dávno nedávalo žádný smysl. Zato Tanzu... Naše... Sice archaické, ale z vlastní! Zjednodušení bylo tak prosté, že byl div, proč nikoho nenapadlo již dříve. Ano. Pokud zvítězí, pak neočistí město krví a ohněm, ale novým jménem. Hrábl po původním slově drápy, tak aby písmena zůstala čitelná, ale aby bylo jasné, že nemají smysl a napsal nové slovo. TANZU!

Pak vyšplhal nahoru na pastvinu a sáhl k opasku pro bručouna, kus vyřezávaného dřeva na dlouhé šňůrce. Rozmotal motouz a dřevo na něm roztočil nad hlavou. Ozvalo se hluboké zarachocení. Ustal, po nějaké době postup zopakoval. A do třetice a ještě několikrát. Možná po hodině přiběhl suk. Byl celý špinavý od bahna ve kterém se válel i s postrojem, ale zdravý a vykrmený travou hun. Z věcí opuštěných na sedle jako zázrakem téměř nic nechybělo, dokonce nikde nevytratil ani dlouhý meč. Uklidněný Mirban ho připoutal k troskám čerpadla, slezl zpět do úkrytu a podíval se, jak je na tom Awan s balením. Byla již hotová. Začal tedy vynášet věci. Bylo jich docela dost, došel k závěru že nejlepší bude vyrobit nákladní plošinu a zásoby vézt na ní. Pustil se do práce, zatímco Awan pokračovala s přinášením majetku. Za hodinu mohli vyrazit. Náklad byl bezpečně připoután k plošině, suk zapřažen a bohové se na ně usmívali. Závoj nebes na okamžik pominul, vyhlédlo z něj slunce a popřálo jim šťastnou cestu. Mirban se Bohu uklonil a pak načmáral na zem tři velké znaky. TANZU. Chytil suka za uzdu a zamířil na západ. Awan si přečetla nápis, zavýskla "TANZU!!!" popleskala draka po zádech a následovala svého mistra.

× × ×

Je jich víc.

Nevědí o sobě.

Ale kráčejí na západ.

Kráčejí k budoucnosti.

Kráčejí přímo do nesmrtelných pověstí...